

Ngôi Nhà Quỷ Quái

Contents

Ngôi Nhà Quỷ Quái	2
1. Chương 1: Nhà Bốn Người	2
2. Chương 2: Nhà Bốn Người 2	4
3. Chương 3: Nhà Bốn Người 3	6
4. Chương 4: Nhà Bốn Người 4	8
5. Chương 5: Nhà Bốn Người 5	10
6. Chương 6: Nhà Bốn Người 6	11
7. Chương 7: Ác Ma Sài Đao	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13: Ác Quỷ Kinh Hồn	27
14. Chương 14: Ác Quỷ Kinh Hồn 2	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	39
17. Chương 17: Ác Quỷ Kinh Hồn 3	44
18. Chương 18: Ác Quỷ Kinh Hồn 4	49
19. Chương 19: Thám Hiểm Bốn Người 1	53
20. Chương 20: Thám Hiểm Bốn Người 2	56
21. Chương 21: Thám Hiểm Bốn Người 3	61
22. Chương 22: Thám Hiểm Bốn Người 4	64
23. Chương 23: Phù Văn Truy Mệnh	68
24. Chương 24: Phù Văn Truy Mệnh 2	71
25. Chương 25: Phù Văn Truy Mệnh 3	74
26. Chương 26: Phù Văn Truy Mệnh 4	77
27. Chương 27: Phù Văn Truy Mệnh 5	80
28. Chương 28: Phù Văn Truy Mệnh 6	84
29. Chương 29: Dấu Hiệu Cảnh Trong Mơ	87
30. Chương 30: Dấu Hiệu Cảnh Trong Mơ 2	91
31. Chương 31: Dấu Hiệu Cảnh Trong Mơ 3	96
32. Chương 32: Dần Dần Tiếp Cận	99
33. Chương 33: Dần Dần Tiếp Cận 2	106
34. Chương 34: Dần Dần Tiếp Cận 3	109
35. Chương 35: Dần Dần Tiếp Cận 4	112
36. Chương 36: Dần Dần Tiếp Cận 5	117
37. Chương 37: Dần Dần Tiếp Cận 6	120
38. Chương 38: Dần Dần Tiếp Cận 7	123
39. Chương 39: Dần Dần Tiếp Cận 8	125
40. Chương 40: Dần Dần Tiếp Cận 9	129
41. Chương 41: Dần Dần Tiếp Cận 10	134

42. Chương 42: Dần Dần Tiếp Cận 11	139
43. Chương 43: Đáng Sợ Tầng Tầng	145
44. Chương 44: Đáng Sợ Tầng Tầng 2	149
45. Chương 45: Đáng Sợ Tầng Tầng 3	152
46. Chương 46: Đáng Sợ Tầng Tầng 4	155
47. Chương 47: Đáng Sợ Tầng Tầng 5	159
48. Chương 48: Đáng Sợ Tầng Tầng 6	162
49. Chương 49: Chân Tướng Mơ Hồ	166
50. Chương 50: Chân Tướng Mơ Hồ 2	169
51. Chương 51: Chân Tướng Mơ Hồ 3	172
52. Chương 52: Chân Tướng Mơ Hồ 4	177
53. Chương 53: Chân Tướng Mơ Hồ 5	182
54. Chương 54: Phiên Ngoại	191
55. Chương 55: Thuê Nhà	194

Ngôi Nhà Quỷ Quái

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, kinh dị, trinh thám, thanh thủy văn, huynh đệ niên thượng, yếu tố võng du, 1×1, HE. Edit: Mạc Vô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-quy-quai>

1. Chương 1: Nhà Bốn Người

Gần mười giờ tối, A Viên như thường lệ kéo xe đến đầu phố để bán hoành thánh.

Khách đến mua, đa số là những người làm ca đêm hay các học sinh vừa đi học thêm trở về.

Sinh ý A Viên rất tốt, cậu bán hoành thánh tuy không dám xưng ngon nhất, nhưng lại vô cùng dụng tâm. Nhân thịt to béo trơn mềm, nắm hương cất nhỏ trộn đều với thịt băm cải dầu và trứng gà, tiếp đến bọc một lớp vỏ mỏng bên ngoài. Cuối cùng dùng nước hầm xương làm canh, nấu đến chín đều, sau đó bỏ vào chén sứ đã phai màu trên bàn.

Cầm muống sứ múc một viên hoành thánh tròn trịa, hơi nóng bốc nhẹ nhàng, cắn mạnh một ngụm. Nhai nhừ nhân thịt trộn lẫn nước canh thơm ngọt rồi nuốt xuống, chậm rãi chảy vào dạ dày, dưới màn đêm lạnh quả thực là một loại hưởng thụ.

Nhưng A Viên không hề ăn hoành thánh của mình, trên thực tế hoành thánh không phải do cậu nặn. Kí ức của cậu rất mơ hồ, không thể nhớ mình bán hoành thánh từ khi nào, dường như lúc có ý thức thì A Viên đã bán hoành thánh ở đây rồi.

Hôm nay vừa vặn đúng Tết Đoan Ngọ, sắp đến mười giờ, cửa hàng xung quanh đều đã đóng cửa.

Đường phố rộng lớn vắng vẻ đến lạ, chỉ nghe thấy tiếng kêu nhỏ, ba con mèo lẳng lặng đáp xuống đất.

A Viên nhìn nòng hoành thánh lửng lơ, cảm thấy tiếc tiếc. Dưới chân bỗng đụng trúng một thứ xù xù, cậu cúi đầu, là một con mèo màu trắng đen. Con người thăm thẳm lấp lóe tia sáng, không hề chớp mắt theo dõi cậu.

“Meow—” Con mèo tam thể bỗng dừng nhảy lên chiếc bàn, nó xoay xung quanh vài vòng, sau đó đặt móng ngồi xuống, cong đuôi nhìn A Viên.

Cách một tiếng, xe đẩy đột ngột rung lên, một cái đuôi dài rũ xuống. A Viên lui về phía sau ngẩng lên nhìn, là một con mèo trắng đang cúi đầu nhìn cậu.

Ba con mèo thả lỏng tư thế đi sắn, nhìn qua rất giống mấy tên vô lại hay mò tới lục soát phí bảo kê. A Viên có chút buồn cười, nấu mấy viên hoành thánh đơn giản, dùng Chuôi Múc vào hộp đựng rồi đặt xuống một góc cho mấy tiểu vô lại đến ăn.

Ba con mèo lập tức chạy qua, cúi đầu nhăm nháp.

Cậu quay đầu định dọn quán, bên cạnh đột nhiên xuất hiện tiếng nói, “Đóng một hộp hoành thánh cho tôi.”

A Viên ngẩng lên nhìn, một người đàn ông đứng bên cạnh chiếc bàn lùn. Dưới ánh đèn mờ mờ không thể thấy rõ dáng vẻ người nọ, bóng dáng đậm đặc chìm dưới màn đêm tối, đỉnh đầu như bách tùng.

Tuy chưa thấy rõ gương mặt người đàn ông, nhưng A Viên lại lạ kỳ cảm thấy anh thật quen mắt — từng gặp ở nơi nào nhỉ?

Thời gian trôi qua, hoành thánh đã nấu xong. A Viên lấy hộp đựng thức ăn, mức hoành thánh bỏ vào rồi đóng nắp, để vào túi, “Hoành thánh của anh đây.”

Người đàn ông tiến đến, nhận lấy túi hoành thánh trong tay A Viên, “Cảm ơn.”

Đèn đường quá mờ, phản chiếu hình dáng mơ hồ. A Viên chỉ nhớ đôi mắt ấy thực đen, đen hơn cả màn đêm, giống như đáy vực sâu, ám trầm dường như có thể nuốt sống bất cứ ánh sáng nào chiếu tới.

A Viên sững sờ đứng một chỗ, thẳng đến khi người nọ khuất bóng sau góc đường, mới nhớ ra anh vẫn chưa trả tiền cho mình.

Một chén hoành thánh cũng chỉ mấy đồng, không trả thì thôi. Mặc dù lúc A Viên bán hoành thánh vẫn thu tiền đều đặn, nhưng chuyện kỳ quái chính là, cậu hầu như không mang chấp niệm với những đồng tiền ấy, giống như cậu rất giàu vậy.

Nhóm mèo hoang ở một góc ăn hoành thánh xong sắn tiện tha chiếc hộp đi mất, nước canh đổ tùm lum, sau đó nhanh chóng thấm xuống đất.

A Viên dọn quán, đẩy xe trở về.

Vùng này nhà lầu mọc san sát nhau, bê tông cốt thép tàn sát khu rừng đắp thành những hình khối lôm chôm.

Bánh xe leng keng vang vọng khắp con phố, đến cuối đường, đóng nhà cao tầng phía sau lúc ẩn lúc hiện, bóng đêm như muốn nuốt chửng cậu. Nhà lầu cao tầng cứ thế đắm chìm dưới ánh trăng âm lãnh.

Ngôi nhà phía trước có một khuôn viên nhỏ, tường vi màu trắng lấp ló sau gian hàng rào, dưới đêm khuya trông như bộ một xương khô hứng thú bồng bồng ngắm nhìn người đi đường đầy sợ hãi.

A Viên cưỡng chế cảm giác không thoải mái xuống, cởi dây xích quần xung quanh, sau đó đẩy xe vào trong hoa viên.

Cậu vẫn thường để xe ở nơi này. Chờ đến ngày hôm sau, hoành thánh và nước canh đã trở nên tươi mới.

A Viên không rõ người làm hoành thánh là ai, giống như không rõ vì sao mình lại bán hoành thánh. Đôi khi cậu cảm thấy mình như người máy vô tri, công việc duy nhất chính là phục tùng mệnh lệnh.

Trừ hoa tường vi ở vách tường, hoa viên nhỏ chỉ toàn cỏ dại khô cằn. Góc cây uốn cong, xích đu vắn cột trên cây cũng uể oải nằm dưới đất.

Chỗ này như một phần mộ mai táng vạn vật, tuy A Viên vẫn tới đây hàng đêm nhưng không dám ngồi quá lâu. Cậu buông xe đẩy, chỉ lấy tiền rồi vội rời khỏi.

Nhưng ngay lúc này, cậu nghe thấy một âm thanh ở phía sau.

— Soàn soạt, soàn soạt.

Như tiếng chân ai đang đạp trên lá khô. Có người tiến đến chỗ cậu, một bước hai bước, sau đó đứng ngay phía sau.

Trăng giữa bầu trời, phản chiếu bóng dáng người nọ dưới đất, uốn lượn trên lớp cỏ, như một mãng xà đen chuẩn bị đớp con mồi.

A Viên thậm chí không dám động đây, cậu bỗng dưng nhớ tới một câu: Ban đêm gặp quỷ như gặp chó điên, bạn càng chạy, nó càng đuổi.

A Viên bất động, người nọ cũng bất động. Cứ giằng co như vậy một hồi, anh bỗng nhiên hỏi: “Cậu sống ở đây?”

Giọng nói quen thuộc, chính là người mua hoành thánh lúc nãy.

A Viên thả lỏng cả người, “Tôi không sống ở đây, chỉ tạm để xe thôi.” Ở cái nơi quỷ quái như thế gặp phải con người giống mình, là chuyện khiến người ta vui vẻ cỡ nào.

Phía sau bỗng lộc cộc một tiếng, giống như có gì rơi xuống đất, “Hồng rồi.” Giọng nói người nọ bỗng nhỏ dần, giống như đang khom lưng nhặt gì đó.

“Còn anh, sao lại đến đây thế? Tôi...” Cậu quay đầu lại, người nọ như lùn mất một khúc, A Viên lui về mấy bước ngẩng đầu nhìn, tiếp đó, cậu trừng to hai mắt —

Dưới ánh trăng mờ lung, cậu có thể nhìn rõ ràng, trên chiếc cổ trống rỗng, không có đầu.

“Ngại quá.” Người nọ ôm đầu của chính mình mỉm cười nhìn cậu, “Đầu tôi không chắc lắm.”

2. Chương 2: Nhà Bốn Người 2

“— A Viên, A Viên!”

Giọng nói như cây bô công anh giữa màn đêm, thổi từ nơi xa đến, theo gió bay bay quanh quẩn bên tai.

A Viên đột ngột ngã về phía sau, té đập mông xuống đất. Đau đớn như xua tan đi dư vị ác mộng đáng sợ.

Cậu che mông nhếch miệng, người bên cạnh nâng cậu dậy: “Ngay cả chỗ này mà cậu cũng ngủ được.”

“Tôi không biết mình ngủ hồi nào nữa.” A Viên gãi đầu nhìn chung quanh, vẫn là con phố đó, cậu còn đang đứng bên ngoài hoa viên, ánh trăng bị che khuất, chỉ còn ánh sáng đèn đường len lỏi chiếu tới.

Cậu đẩy xe lại gần nhưng không định đi vào, “Cảm ơn anh nha.” Cậu ngẩng đầu muốn nhìn người đánh thức mình, nhưng ngay sau đó, cậu như bị lửa thiêu lùi lại thật xa, “Anh anh anh — sao lại là anh!”

Người đang đứng trước mặt, cư nhiên là con ma rơi đầu trong ác mộng khi nãy!

Người đàn ông tỏ vẻ khó hiểu: “Tôi — tôi thì sao?”

A Viên sợ hãi nhìn chằm chằm người nọ, gần nửa ngày mới xác định anh tạm thời không vấn đề, mới hơi nhích lại tí xíu, vươn tay sờ sờ cái cổ anh, cẩn thận hỏi: “Đầu anh vẫn nằm trên cổ chứ?”

Lần thứ hai gặp lại người đàn ông, nhưng A Viên vẫn thấy sự quen thuộc đến lạ kỳ.

Người đàn ông mỉm cười, không trả lời câu hỏi của cậu, chỉ đáp: “Cậu tỉnh là được, mau trở về đi. Cũng sắp đến giờ rồi, tôi phải vào trong đã.”

Nói xong anh đẩy cửa hoa viên, bước vào bên trong.

“Từ từ! Khoan đã!” A Viên bỏ tay ra khỏi chiếc xe đẩy, giữ chặt anh: “Không thể tiến vào đó!”

“Hử, không được vào?” Người đàn ông dừng bước, lấy điện thoại di động trong túi áo, mở khóa, ánh sáng chiếu lên gương mặt lạnh nhạt, anh đọc một dòng chữ: “Đường — Tường — Thuyền — Số — 2 — 9— 7, chẳng lẽ không phải nơi này sao?”

A Viên sững sốt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, “Quả thật là chỗ này, anh —” Cậu nhìn người gương mặt đẹp trai của người đàn ông, “Anh... Là người sống ở đây?”

“Tất nhiên không phải.” Người nọ cười rộ, khoe miệng có lúm đồng tiền nhàn nhạt, tính tình trẻ con mang theo vài phần giảo hoạt, “Tôi đến tham quan thôi.”

“Tham quan!? Chỗ này!?” A Viên trừng to đôi mắt, theo bản năng thốt một câu thô tục mà ngày thường cậu chưa nói bao giờ, “Thằng điên nào lừa anh tới!”

Người nọ bỗng nói: “Nửa đêm hai ngày trước tôi mơ thấy một giấc mộng.”

Trong lòng A Viên căng thẳng, mở to mắt, “Mơ thấy đầu anh rớt xuống?”

Người nọ khó hiểu nhìn cậu một cái, “Trong mộng có người đàn ông, ông ta cho tôi một bức ảnh trắng đen có hình một cô gái. Nói rằng khi tôi đến đây ổng sẽ giới thiệu cô con gái của mình, sau đó đưa địa chỉ, tôi nhìn rất rõ mặt ông ta. Lúc tỉnh lại thì thấy tin nhắn gửi tới.”

A Viên ngó lại gần nhìn di động, thấy trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ, tin nhắn xác thực chỉ có địa chỉ, quỷ dị vô cùng.

“Anh không được vào.” A Viên nghĩ bộ anh muốn chết hay sao, cậu kiên quyết nói: “Còn không nhanh đi đi, đi đi.”

Anh không lên tiếng, chỉ hỏi: “Vậy còn cậu? Sao cậu lại vào được?”

“Hả?” A Viên bị anh hỏi cho ngốc một hồi, “Bởi vì tôi bán hoành thánh nha.”

Người nọ hỏi: “Tên cậu là gì?”

A Viên thấy người nọ chắc chắn biết, nhưng vẫn đáp: “Tôi tên A Viên.”

Người nọ lại hỏi: “Không có họ sao?”

A Viên bị anh hỏi đến hết hoảng, “Họ tôi... Chắc là Nguyễn? Không đúng, không đúng.” Cậu phục hồi tinh thần, khẳng định nói: “Tôi không có họ, tôi là A Viên bán hoành thánh.”

Người nọ không truy vấn nữa, chỉ nói: “Tôi họ Thường, Thường An Tại.”

“Thường — An — Tại.” A Viên như vệt niêm lại tên anh, “Có phải tôi từng gặp anh hay không?”

Thường An Tại cười cong cả mắt, “Gặp rồi, còn gặp rất nhiều lần.”

A Viên gãi gãi đầu, suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ nổi. Cậu nhớ rất nhiều đoạn kí ức giống hệt nhau, có một chút ấn tượng, nhưng ấn tượng đó không được cụ thể, cho nên trăm mối suy nghĩ cứ thế tan biến theo mây khói.

Nhưng cậu không muốn khiến anh thất vọng, lời sắp ra miệng bỗng chuyển thành, “Anh nói thế, khiến tôi có chút ấn tượng.”

Thường An Tại không nói nữa, di động bỗng vang lên. Tiếng chuông ding linh linh vang vọng giữa đầu đường hoang vắng, trong tiếng chuông dường như xen lẫn tạp âm của điện thoại đời cũ.

Anh cúi đầu xem di động, A Viên cũng ngó lại nhìn, trên màn hình chính là dãy số xa lạ đó.

“Anh đừng nhắc máy!” A Viên bỗng nhiên khẩn trương, cậu nắm chặt lấy áo người đàn ông, rõ ràng giữa mùa hè oi bức, thể nhưng cả người lại lạnh đến mức run cầm cập, ngay cả giọng cũng thoáng run rẩy, “Anh nhân lúc này đi đi, đừng quan tâm điện thoại nữa, ở đây có quỷ đấy! Căn bản không còn người sống nữa! Anh đi vào chính là tử lộ!”

“Sao lại không có ai?” Thường An Tại hồn nhiên không kinh sợ, anh giơ tay chỉ vào căn nhà sau khuôn viên, “Cậu nhìn kia, đèn sáng trưng mà.”

A Viên chậm rãi ngẩng đầu nhìn, ánh sáng chiếu rọi lên khuôn mặt trắng bệch của cậu. Căn nhà vốn một khắc trước còn tối thui, nhưng bây giờ đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa còn rất sáng, ngay cả hoa tường vi và hoa viên khô cạn cũng phai thành màu đen trắng.

“Xin đừng vào mà, bọn họ đang dụ dỗ anh thôi. Ở đây từng chết rất nhiều người.” A Viên không biết ‘bọn họ’ là ai, cậu áp chế nội tâm đầy sợ hãi, “Báo chí cũng đăng tin, trước đó không lâu còn nâng xác bốn sinh viên thám hiểm ra!”

Thường An Tại hơi cúi đầu, nhìn cậu chăm chăm: “Cậu sợ tôi gặp chuyện không may?”

A Viên ra sức gật gật.

Thường An Tại lại cười, nhìn anh trông rất vui vẻ: “Thế cậu theo tôi vào đó được không?”

3. Chương 3: Nhà Bốn Người 3

Ngôi nhà trông rất ảm áp, đôi khi còn có tiếng nhạc du dương bay theo làn gió.

Ánh trăng sáng ngời như đánh thức những đóa hoa tường vi mọc lên những chồi nụ, bông hoa khô héo co lại, sau đó biến mất dưới lớp lá xanh ngời.

Mà sau hàng rào, không còn là bãi cỏ hoang vu nữa, khắp nơi bao trùm bởi không khí phồn thịnh, gốc cây thân cong lùn nữa uốn thẳng người, chiếc xích đu cũng được treo ngay ngắn trông rực rỡ hẳn lên.

Dường như quỹ ốc vì nghênh đón tân khách nên mới cố ý thay đổi tân trang cho chỉnh chu.

A Viên nơm nớp lo sợ, bám theo phía sau Thường An Tại, bước trên con đường mòn giữa bãi cỏ xanh ngát, cuối cùng đứng trước cửa nhà đóng chặt.

Trái tim A Viên như đánh trống, đè nặng âm thanh cẩn thận nói, “Hay là... Chúng ta đừng vào nữa.”

Thường An Tại cười nhẹ một tiếng: “Đừng sợ, trên đời này làm gì có quỷ chứ.” Anh giơ tay bấm chuông bên cạnh cánh cửa.

Tiếng nhạc trong nhà bỗng dừng im bật, không khí đột ngột tĩnh mịch như đang ở quỹ vực.

A Viên khẩn trương nhìn chung quanh, sợ mặt quỷ sẽ bất ngờ nhảy ra từ cái xó xỉnh nào đó. Sự thật chứng minh cậu khẩn trương là rất đúng, khi tầm mắt lướt qua tấm cửa thủy tinh, cậu hít một hơi thật mạnh, tiếng thét chói tai còn chưa kịp bật ra, Thường An Tại đứng lúc đuổi tay bịt miệng cậu.

— Một khuôn mặt trắng bệch đang dán trên tấm kính! Ngũ quan bị đè đến mức thay đổi hình dạng, chỉ còn tròng mắt trắng bệch trừng trừng hai vị khách ngoài cửa.

Sau khi bị hai người phát hiện, nó lùi về sau một chút, lảng lảng nấp dưới tấm cửa sổ.

Khúc nhạc trong phòng lại vang lên, từ nhịp điệu du dương chuyển sang nhanh nhẹn nhẹ nhàng, tựa như vừa bắt gặp một chú nai con trong khu rừng, nó bước qua khe nước nhỏ, càng bước càng uyển chuyển, sau đó biến mất giữa hàng cây xanh rợp lá.

Then cửa từ từ chuyển động, nghe như bàn tay khô quắt phủ bởi lớp da lốm đốm đứng sau cái cửa, tiếng kéo kẹt vang vọng, sau đó rút tay trở về.

“Hoan nghênh, hoan nghênh!” Tiếng nói nhiệt tình cất lên hoàn toàn tương phản với bàn tay khô khi nãy, sau khi mở cửa, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt béo múp xuất hiện, ông ta cười cười, đuổi cánh tay nắm lấy bàn tay Thường An Tại rồi lắc lắc, “Trần tiên sinh đến rồi sao, quả thật lệnh bỉ xá bồng tất sinh huy*!”

(*) khách đến thăm khiến nhà tranh cũng phát sáng: lời khách sáo khi khách quý đến thăm, cách nói thể hiện sự vinh hạnh của chủ nhà.

A Viên như con thỏ chần chừ sớm đã nhảy ba bước lùi lại thật xa, tiếp đó mới nhích lên tí xíu.

Thường An Tại bình tĩnh rút tay về, lễ phép nói: “Đêm khuya tới chơi, quấy rầy ông rồi.”

“Không sao không sao!” Khách khí hai câu, gã đàn ông họ Hoàng lập tức lộ ra nguyên hình, “Trần tiên sinh có thể tới, cả nhà chúng tôi ai cũng cao hứng! Vào đi! Tôi sẽ giới thiệu, giới thiệu cho cậu!”

Ông ta lùi sang bên cạnh một bước lộ ra hai người đang đứng phía sau, gã chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp đeo kính gọng vàng, giới thiệu: “Đây là bà nương* của tôi, Lưu Trần.”

(*) cách gọi người phụ nữ hạ lưu.

Người phụ nữ kia dường như rất không vừa lòng với cách nói thô tục đó, nhả mày, trên mặt không lộ chút vẻ tươi cười nào, dầm đôi giày cao gót màu đỏ cộp cộp bỏ đi.

“Ôi, khách còn ở đây sao bà lại đi mất rồi! Thật là thứ không lễ phép!” Gã đàn ông họ Hoàng nhìn bóng dáng Lưu Trần mắng một câu thô tục, lại quay sang xin lỗi Thường An Tại: “Bà nương tôi định đi chuẩn bị đồ ăn thôi, thứ lỗi thứ lỗi.”

Thường An Tại chỉ mỉm cười nhẹ, không nói gì.

“Đâu phải con gái xấu hổ gì, chú tới còn không biết chào à?” Gã họ Hoàng túm cậu bé mặc quần sọt ra, “Đây là con trai tôi Hoàng An Kỳ. Năm nay mới bảy tuổi, còn nhỏ, hơi sợ người lạ.”

Cậu bé mở to đôi mắt tròn trịa như thiên sứ nhìn hai người xa lạ, “Chú...” giọng nói non nớt bé lại như tiếng muỗi kêu, “Mấy người mau đi đi, vẫn còn kịp.”

A Viên nắm lấy cánh tay Thường An Tại, hận không thể kéo anh chạy thật xa.

“Tiểu tử thú vị, mày nói bậy gì đó!” Gã đàn ông lạnh mặt, gõ lên đầu nhóc một cái, “Hoàng An Na đâu! Chị mày đâu? Còn không kêu nó nhanh xuống đây, khách đã tới mà còn giả tiểu thư khuê các gì trên lầu! Mò tới mò lui! Cút, mau gọi nó xuống dưới! Con đàn bà xấu xí nuôi toàn đám con vô dụng khiến tao lo lắng không!”

Nửa mặt Hoàng An Kỳ đỏ chót, cong lưng, ngón tay non nớt nắm chặt quần áo, bước đi cứng đờ như người máy, xoay người bỏ đi mất.

Gã đàn ông bỗng thở dài sầu muộn, “Đứa nhỏ này đầu óc hơi có vấn đề, cứ ngu ngu! Thường tiên sinh chớ để ý, con gái tôi vẫn tốt lắm.”

Trong lòng A Viên rất khó chịu, có người cha nào lại miêu tả con trai mình như thế?

Thường An Tại không chút gợn sóng mỉm cười, “Cậu bé rất đáng yêu.”

“Đáng yêu sao, ha ha ha, đáng yêu thì tốt, Trần tiên sinh thích là được!” Ông ta ngẩng đầu, mỉm cười với lớp mỡ nhão nhọt, “Ôi trời, tôi chỉ lo nói chuyện, Thường tiên sinh mời vào! Mau, vào nhà đi!”

Thường An Tại cất bước đi theo gã, anh còn không quên xoay người dắt tay A Viên theo, lại an ủi nhéo nhéo lòng bàn tay cậu.

Tay anh rất ấm áp. A Viên bất tri bất giác thả lỏng cơn sợ, mặc kệ thế nào, ít nhất vẫn còn người nọ bên cạnh.

Sau khi bước vào, tầm nhìn cũng rộng hơn.

Chính sảnh tạo thành hình chóp, đèn thủy tinh buông xuống, thủy tinh lỏng lánh như bông tuyết, rực rỡ lung linh, lạc ảnh sản nhiên, bày trí xa hoa theo phong cách phương Tây.

Đại sảnh trái và phải đều có hai cái thang cuốn lên lầu, trên tay vịn còn khắc hình Long Phượng tràn đầy khí thế, đáng tiếc bên sườn cầu thang lại treo một tấm hoành, nền đen chữ vàng, vẽ du long thảo, đề một dòng: Tiền vô như nước*.

(*) : Tài nguyên cồn cồn. Ý nói nguồn tiền vào mãi không thôi.

Dù hơi lệch phong cách, nhưng đủ khiến người ta vừa nhìn phải ca ngợi.

A Viên bị lớp trang hoàng giàu có làm trợn mắt há mồm, đèn thủy tinh bỗng nhiên rung lên, bông tuyết va chạm với nhau phát ra tiếng đing đing giòn tan, tiếp đó là tiếng thịch thịch thịch đầy quái lạ, nghe như có vài người vừa chạy lướt qua trên lầu.

Bước chân A Viên dừng lại, bàn tay nắm chặt không khỏi rời ra.

Tiếng động bỗng lướt qua, dường như chỉ là tưởng tượng. Nhưng qua một lúc sau, tiếng thịch thịch thịch lại vang trên đỉnh đầu, ầm ầm mang theo tiếng hét chói tai, dường như có người đang chạy trốn khỏi thứ gì đó.

Không biết có phải cậu nghe quá nhập tâm hay không, đến khi hơi thở lạnh lẽo như con rắn chui từ mắt cá chân tiến lên trên người, A Viên đã bị giam cầm một chỗ. Nhất thời cậu không thể nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn cửa sổ pha lê phản chiếu thứ đứng phía sau mình. Dư quang lướt qua, một kẻ đang dán lên người cậu — mái tóc rối bù, sắc mặt trắng bệch, xương cốt lồi chồm, thoát nhìn như da bọc xương, đáng sợ đến kinh tởm.

Mồ hôi A Viên chảy ròng ròng, sợ hãi như găm nhăm suy nghĩ của cậu, cậu khẩn trương há miệng muốn gọi Thường An Tại, như yết hầu khô khốc chỉ có thể phát ra không khí lạnh lạnh.

“Meow —” Tiếng mèo kêu vang lên. A Viên nghe thấy nó kêu dưới chân mình, vang vọng thật lâu như âm thanh đến từ cõi chết. Cậu trở mắt nhìn Thường An Tại và gã đàn ông họ Hoàng đang bước đi, rõ ràng chỉ khoảng vài bước, lại như cách xa hai kiếp Âm Dương.

Ngay khi cổ tay tiều tụy túm lấy cổ cậu, Thường An Tại đứng phía trước bỗng nhiên dừng bước, thông thả nghiêng đầu sang, ánh mắt xẹt qua A Viên, dư quang vừa đến, bộ xương khô bọc da lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

A Viên thở dốc, cậu lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thấy cổ mình cứng đờ, bỗng nghe thấy tiếng kêu kỳ quái không giống lúc này, nó phát ra từ dưới chân, cậu cúi đầu — một con mèo lông nhung thật lớn đang ngồi ngẩng đầu nhìn cậu, bốn mắt nhìn nhau, mèo trắng khẽ gọi một tiếng, quanh quẩn như sương mù dung tán trong không khí.

“Tôi...” A Viên có thể khẳng định đây chính là một trong số ba con mèo đã đến kiểm ăn chỗ cậu, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây... Cậu không biết bắt đầu như thế nào, há mồm nửa ngày mới nói một câu: “Tôi thấy con mèo.”

Thường An Tại ôm lấy bờ vai A Viên, lấy trán dán lên trán cậu cọ cọ, tư thế quen thuộc như thể họ từng làm qua rất nhiều lần, anh nỉ non: “Đừng sợ, có anh đây.”

Gã họ Hoàng đi dẫn đường đằng trước như không phát hiện chuyện ở phía sau, tự cho rằng vị Trần tiên sinh mình mời đến chính là tri kỷ khó tìm, nhất định cuộc đàm luận sẽ diễn ra vui vẻ, ông ta bước chân, giọng nói bỗng cao hơn vài nốt, “Ồi con gái bảo bố đây rồi.” Gã cười vui vẻ, cái bụng đầy mỡ theo nhịp cười run lên mấy cái, “Cuối cùng con cũng xuống.”

4. Chương 4: Nhà Bốn Người 4

Tà váy dài lướt trên bậc cầu thang.

Đuôi váy đỏ tươi như màu máu, khi cô bước xuống, sẽ thấy lớp váy nhiều tầng, càng đến eo, màu càng ngả sang hồng phấn, cuối cùng là trắng tinh.

Cô mang hoa tai nhỏ màu đỏ, mái tóc được búi gọn gàng lộ ra cần cổ trắng nõn, cao dài ưu nhã như thiên nga.

Mặt cô gái không chút biểu tình, cứ thế từng bước từng bước đi xuống bậc thang.

“Xinh đẹp! Thật xinh đẹp!” Gã đàn ông xoa xoa tay, cười ha hả nhìn cô gái từ trên xuống dưới, một hồi lâu mới chợt nhớ Thường An Tại, lập tức xích ra nhường chỗ, “Trần tiên sinh, đây chính là con gái tôi, Hoàng An Na! Tôi đã đừng nhắc tới đây, cậu thấy con bé thế nào?”

Thường An Tại cười đáp, “Lệnh thiên kim thật không hổ danh khuynh thành.”

“Ha ha ha, Trần tiên sinh thích là được, vừa lòng là được!” Gã uốn bụng to, vừa gọi cô con gái xinh đẹp đến, sau đó bày về người cha hiền từ, “Bây giờ vẫn chưa thân thiết lắm nhưng không sao, hai đứa vẫn còn trẻ tuổi mà, sẽ tiếp xúc nhiều hơn. Bất quá tạm thời dừng vội, chúng ta ăn cơm cái đã! Chắc Trần tiên sinh đây cũng đói rồi, khó khăn lắm mới mời được cậu, dừng ngại ăn thật nhiều vào! Không phải Hoàng Vinh Cường tôi khoe khoang khoác lác, đầu bếp nhà tôi chính là hậu duệ trong hoàng cung, món ăn nấu ra không thể chê vào đâu được.”

Hoàng An Na nắm váy, yên lặng đi theo phía sau.

Bên trái đại sảnh chính là nhà ăn, hai phiến gỗ đồ điêu khắc khế hờ, nội thất bên trong vô cùng tráng lệ. Đèn treo cũng rất lộng lẫy, bàn đá cẩm thạch hình bầu dục chiếm hơn phân nửa không gian, trên bàn bày các loại chén đĩa mạ vàng.

Có người mặc áo vest đứng bên cạnh kéo đàn violon, tiếng nhạc du dương, chính là khúc họ nghe thấy lúc bên ngoài.

Mà Lưu Trần và Hoàng An Kỳ đã sớm ngồi vào bàn, thấy mấy người tiến đến thì đứng dậy.

Hoàng Vinh Cường không để ý tới họ, chỉ kéo ghế mời Thường An Tại ngồi xuống trước, sau đó kéo ghế cho con gái gã ngồi bên cạnh, hai cái ghế rất sát nhau, hơi nâng khuỷu cũng đụng trúng đối phương.

Hoàng Vinh Cường hớn hờ vui vẻ nhìn hai người chen chúc, như bà mối thúc giục hôn nhân, đi đến chỗ ngồi dành cho chủ nhà, “Nếu mọi người đã tụ họp đông đủ, vậy tôi xin giới thiệu một tí — vị này, chính là người tôi vẫn hay nhắc tới đó, người phụ trách hợp tác với công ty mình, Trần tiên sinh! Lần này, cũng nhờ Trần tiên sinh đồng ý cấp cho chúng ta ba trăm vạn, cho nên công ty mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn! Cái khác không nói, cả nhà chúng ta hãy kính cậu ấy một ly!” Gã giơ ly thủy tinh rồng tuếch lên trước mặt, những người còn lại cũng đứng lên giơ ly, ông ta đưa ly rượu đến trước mặt anh, Thường An Tại bất đắc dĩ, cầm ly rượu cụng vào ly gã.

Tiếng leng keng vang lên, bụng Hoàng Vinh Cường lại rung lên, “Lão huynh tôi xin kính trước!” Ông ta lùi về sau, ngửa đầu, giống như trong ly có rượu vậy, ừng ực uống mấy ngụm lớn, sau đó khuôn mặt to béo lập tức đỏ bừng.

Trừ Hoàng Vinh Cường, ba người còn lại đều vô biểu tình nhìn chằm chằm Thường An Tại, nâng ly tỏ vẻ đang uống rượu.

— Còn A Viên đến chậm một bước giống như người vô hình, cả nhà này không ai thèm nhìn cậu một cái. Chỉ có Thường An Tại liếc sang, gạt đầu ý bảo mau ngồi xuống đi.

A Viên không để ý lắm, nhà này rất cổ quái, cậu mừng vì không bị lôi vào. Khi cậu vừa ngồi xuống, phát giác nhìn tám ảnh đen trắng treo trên bức tường đối diện.

Trên ảnh chụp là một chàng trai cỡ hai mươi, đội chiếc mũ beret, khuôn mặt đẹp trai, lúc cười lộ như ánh mắt trời sáng lạn, nhưng để ở đây lại có vẻ quỷ dị kỳ lạ — khóe miệng nhếch lên như bị người cổ tình xé rách, vết móng tay nhọn kéo dài đến chỗ gò má, tạo thành hình cung khiến người ta sợ hãi.

Thường An Tại cũng ngẩng đầu nhìn bức ảnh chụp.

“Đây là con trai lớn của vợ trước.” Hoàng Vinh Cường hiếm có ngừng cười, thở dài một hơi, “Nó là một đứa trẻ ngoan, lớn lên rất tốt, đầu óc thông minh. Đáng tiếc chết vì bệnh, mới năm ngoài thôi. Cũng không rõ nó bệnh gì nữa... Có một đoạn thời gian nó cứ nhốt mình trong phòng không chịu ra, chỉ mới một tuần đã gầy như khung cửi, chờ chúng tôi phát hiện, đưa nó vào bệnh viện thì đã không kịp nữa rồi.”

Tay đàn violon không biết đã rời đi lúc nào, nhà ăn bỗng dưng lặng ngắt như tờ.

Sau một lúc, Thường An Tại mới mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh: “Ông chủ Hoàng nén bi thương.”

“Đó là mệnh của nó.” Gã lắc lắc đầu thở dài một hơi, thu liễm vẻ mặt bi ai, “Đừng nói chuyện không vui nữa! Nhờ Trần tiên sinh, chúng ta mới thoát khỏi nguy cơ tài chính! Đúng là giữa hoạn nạn gặp được người có lòng! Cậu không biết đâu, lúc tôi tìm người vay tiền, những người đó đều khinh ra mặt! Đầu năm nay chỉ toàn mấy kẻ ăn hối lộ, ngày thường nhìn tôi giàu có thì chạy theo như chó ngoan. Vừa nghe thấy từ vay

tiền, sắc mặt lập tức thay đổi, giống như nhìn một đứa ăn mày vậy!” Uống thêm hai ba ngụm rượu, Hoàng Vinh Cường tiếp tục thao thao bất tuyệt, bàn tay đập trên bả vai Thường An Tại lớn tiếng nói, “Giờ tôi mới thấy! Người giống như Trần tiên sinh đây, mới thật là bạn tốt! Tới! Uống nào!”

Thường An Tại bình tĩnh, dù sao ly của anh cũng trống rỗng. Sau khi chạm ly, Hoàng Vinh Cường cũng mặc kệ anh, tự giờ ly rỗng há mồm uống ừng ực, cứ thế mấy ly, cả người trông như mới vớt từ vò rượu, tản ra mùi vị nồng nặc.

A Viên ngồi ghế hạng bét xem diễn, người đàn ông họ Hoàng uống rượu không ngừng, mà Hoàng An Na và Hoàng An Kỳ vẫn cúi đầu, cầm lấy dao nĩa cắt cái đĩa trống rỗng, tựa như bên trong đựng đầy món ăn mỹ vị.

Còn Lưu Trần này giờ mặt vô biểu tình... A Viên thấy bà có vẻ đứng ngồi không yên, ngắc đầu mấy lần, đều nhìn về phía khung hình chụp đen trắng.

A Viên nhớ lại mấy bộ phim yêu hận tình thù trên TV, thầm nghĩ, chẳng lẽ cái chết người con trai lớn có liên quan đến người mẹ kế này?

Cậu còn suy nghĩ hăng say, ngoài cửa rầm một tiếng, những chiếc cửa kiểu cũ phát ra tiếng va chạm trầm thấp. Cùng lúc đó, ngoài cửa xẹt qua một tia sét dài, tiếng sấm vang dội, nhìn ra bên ngoài, từng đạo sét đánh chiếu sáng cả một vùng khuôn viên.

Cuộc nói chuyện của Hoàng Vinh Cường bị đánh gãy, ông đứng lên, xoa xoa tay nhìn về phía cửa sổ, “Sét đánh rồi, hay Trần tiên sinh đừng vội quay về. Cứ ở đây một đêm, vừa vặn con gái tôi đang ở nhà, hai người trẻ tuổi cũng có thể giao lưu một phen.”

Hoàng An Na ngồi một bên bỗng đứng lên, bị Hoàng Vinh Cường trùng mắt, sắc mặt cô lập tức tái nhợt, há miệng muốn nói mấy lần nhưng lại nuốt vào bụng, cuối cùng trông rất hoảng loạn, “Con, con... Xin phép đi toilet.” Cô đẩy ghế ra rồi nắm váy, vội vàng đi ra ngoài.

Mất thấy Hoàng An Na chạy đi, A Viên bỗng cảm thấy đứng ngồi không yên. Đầu cậu bỗng xuất hiện khuôn mặt tái nhợt của Hoàng An Na, dáng người kiều diễm không ngừng lắc lư, như ma xui quỷ khiến, cậu đứng dậy, sau đó đuổi theo.

Thường An Tại chăm chú nhìn bóng dáng cậu khuất dần, hồi lâu, mới nhàn nhạt thu hồi ánh mắt.

“Đứa con gái này dễ thẹn thùng lắm.” Hoàng Vinh Cường ợ rượu một cái, lại cười ha ha nói, “Tới, Trần lão đệ! Uống rượu, hai ta cùng uống rượu!”

5. Chương 5: Nhà Bốn Người 5

Sau khi A Viên đuổi tới chính sảnh, Hoàng An Na bỗng biến mất không tung tích.

Ánh sáng đèn treo thủy tinh đã tắt ngúm, ngoài cửa sét đánh ầm ầm, thỉnh thoảng chiếu sáng vào chính sảnh, bóng ma ngủ đông với đồng gia cụ dưới không khí âm u như dần tỉnh giấc.

A Viên đứng yên một chỗ, không dám cử động nhìn chằm chằm hành lang dài hẹp bên kia chính sảnh.

Hai bên tường hành lang như phủ tuyết, cách vài bước sẽ có cửa gỗ màu trắng, giao với mặt sàn lát gạch sứ màu đen. Hai sắc điệu đan xen, liếc mắt nhìn thử, trông như vực sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Mà giữa hành lang, lơ mờ, xuất hiện bóng người màu trắng, bóng người đón tầm mắt cậu, giơ tay vẫy vẫy về phía này.

A Viên tiến lên vài bước, chân bỗng đá trúng một thứ gì đó.

Cậu cúi đầu, dưới chân là một tờ báo chí cũ nát.

Cậu khom lưng nhặt lên, thuận tay mở ra, mới xem vài dòng, bàn tay không tự chủ run cầm cập — đây là báo bản địa, tiêu đề màu đỏ chói, rất có cảm giác giống máu: Ngày trước là phú hào nay trở thành oan quỷ, bốn người nhà họ Hoàng sao phải chịu nỗi khổ diệt gia?

Bốn người họ Hoàng — chẳng phải bốn người Hoàng Vinh Cường hay sao! Vậy Thường An Tại ở nhà ăn sẽ gặp nguy hiểm mất, A Viên quay đầu muốn tới đó kéo Thường An Tại chạy trốn.

Nhưng mà, suy nghĩ vừa hiện lên, bên tai bỗng có vô số người thủ thủ, giọng nói lúc cao lúc thấp, đứt quãng, “Có người ở... đi, chờ cậu... đi mau! Có người đang đợi cậu!”

Bước chân A Viên rụt trở về, nhìn cậu trông rất hốt hoảng, như con rối bị dẫn dắt, lung lay tiến vào hành lang tăm tối.

Tiếng sấm bên ngoài vẫn ầm ầm, từng đợt kêu vang, dư chấn như khiến bàn ghế phải lay động.

Giọng nói đông dài dừng lại, Hoàng Vinh Cường như bị tiếng sấm dọa sợ, duỗi cổ nhìn ra ngoài, qua nửa ngày mới lau mồ hôi trên trán, “Sấm sét đáng sợ thật.”

Cẳng chân Hoàng An Kỳ đều để lên ghế, như hận không thể chui vào bên trong.

Bàn tay Lưu Trần lại nắm chặt dụng cụ cắt gọt, khiến ngón tay tái nhợt đi, thoạt nhìn ngày càng bất an.

Ở nhà ăn, ba người trông như diễn viên khoa trương trên sân khấu kịch.

Chỉ có Thường An Tại không chút gợn sóng, anh là khán giả duy nhất.

Mà đoạn cao trào cũng sắp đến rồi.

Đột nhiên, một đạo tia chớp từ bên ngoài như tiến thẳng vào cửa sổ. Ầm ầm hai tiếng, phiến pha lê trên cửa sổ vỡ nát, mảnh thủy tinh lớn nhỏ không mục đích phóng nhanh như ẩm nước sôi, đèn treo trên đỉnh đầu cũng không tránh khỏi sự cố, bong bong rớt xuống rồi vỡ tung, sau đó chìm trong bóng tối.

Tiếng phụ nữ hét chói tai, tiếng người đàn ông mắng vì đau, tiếng trẻ con khóc nỉ non, nhất thời vang vọng khắp nhà ăn.

Thường An Tại ngồi bất động như núi, anh híp mắt, nhìn nhà ăn nháy mắt chìm trong bóng tối, anh thấy rõ ràng một bộ xương khô cầm sàoi đao đứng trước cửa gỗ đỏ, mặt người đó trắng bệch, nụ cười hình cung như bị xé rách, cực kỳ dọa người.

Đứa trẻ bỗng dưng im bật, tiếng người phụ nữ hét chói tai cũng biến thành tiếng cười khanh khách đầy cổ quái.

Tiếng sấm xa dần, yên tĩnh lại trở về.

Thường An Tại nhắm hai mắt, tiếng sấm đã biến mất. Thường An Tại có thể cảm nhận rất rõ thứ đang tiến về phía mình —

Một bước, hai bước.

Ngọn gió âm lãnh chậm rãi dán trên cổ anh.

6. Chương 6: Nhà Bốn Người 6

Thời gian trôi qua.

A Viên trong lúc bất tri bất giác đã đến cuối hành lang, những cánh cửa gỗ được sơn trắng hai bên tường đều có khắc tên ai đó, mơ hồ như những miếng mộ bia ngoài hoang dã, sau đó là vô số âm thanh người chết oan ức, lăm lăm thủ thủ bên tai.

Duy phiên đối diện với cậu, có một hàng rào sắt chắn ngang, đèn đường ngoài cửa tản ra ánh sáng mờ mờ, soi sáng khóm bụi cây um tùm, cây thụ bên bên ngoài cong cành mọc thêm cái xích đu — đây chính là cửa sau thông tới hoa viên.

A Viên vươn tay mở cửa, phát ra tiếng kéo kẹt, cậu bước ra ngoài.

Màn đêm nặng nề, một đạo sấm sét xé trời.

Xích đu đứng đưa bỗng đứng yên, âm thanh sàn sạt truyền từ bụi rậm, cỏ dại um tùm chia thành hai phía, chừa ra một đường mòn uốn lượn, dường như có người đang tiến đến chỗ cậu.

Đúng lúc đó, A Viên chợt hồi thần, đáng tiếc thanh tỉnh vào giờ phút này chính là một loại tra tấn, hai chân cậu như mọc rễ bám chặt xuống đất, không thể nhích nổi nửa bước.

Cậu đành trơ mắt nhìn kẻ tàng hình dấu mình dưới màn đêm tối từng bước đến gần, thẳng đến khi xuất hiện dưới ánh sáng đèn đường nhàn nhạt —

Đuôi váy bị những cái gai nhọn xé rách tươm, búi tóc cao cũng trở nên xuề xòa, có vài nhúm tóc dính dấp trên cái trán đầy mồ hôi, nước mắt làm lem luốc lớp trang điểm, khiến dung nhan cô càng thêm tiêu tụy. Hoàng An Na hai mắt ươn ướt lao thẳng vào trong lòng cậu, “A Viên, A Viên, em biết anh sẽ đến! Em biết mà!”

A Viên kinh hãi lấp bắp, lại không thể lùi về sau né tránh, giây phút này cậu đã bị quỷ bám vào người, có một lực lượng vô hình lôi kéo, thậm chí còn giơ tay ôm cô gái trong ngực: “Đừng khóc, Anna, đừng khóc. Nhìn em khóc, lòng anh đau biết mấy.” Cậu nghe thấy tiếng thở dài của mình, thậm chí mang theo tràn ngập bất đắc dĩ lẫn bi thương, cậu nỉ non nhấn mạnh tên cô gái, như muốn nhai nuốt cái tên này vào tận cốt tủy, dùng nó nuôi nấng đoạn tình duyên không thể cầu.

Hoàng An Na dựa vào ngực cậu, thút thít, “... Chúng ta đừng cãi nhau nữa nhé, A Viên, đừng cãi nữa mà. Em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi, A Viên... Anh dẫn em trốn đi được không?”

“Dẫn em đi? Không... Không thể, anh không thể dẫn em đi. Anna.” Hai tay cậu không thể khống chế nâng lên chạm vào khuôn mặt mỹ lệ của cô, cậu cúi đầu, ngọn đèn soi chiếu đôi mắt vô cùng mê người, như một vị vương tử nghèo túng, “Anh không thể cho em quần áo xinh đẹp, trang sức mắc tiền. Em chỉ có thể sống ở ngôi nhà chật hẹp đầy dơ bẩn, chịu đựng biết bao lời chửi rủa thô tục bên ngoài, có khi còn bị đám du côn lưu manh quấy rầy. Anh không thể ích kỷ dẫn em đi như thế... Huống chi mẹ và em trai em đều ở đây, còn cha kế nữa, ông ấy cũng rất thương em.”

“Thương ư? Ông ta chỉ thương đồng tiền tài em có thể mang lại!” Giọng nói Hoàng An Na vô cùng chói tai, giữa tiếng sấm ầm ầm, cô khóc nức nở, chẳng quan tâm đến hình tượng, “Ông muốn gả em cho cái tên vay nặng lãi! Chẳng lẽ anh nguyện ý nhìn em cưới người đàn ông khác? Anh hào phóng với thứ gọi là tình yêu như vậy?”

“Gì cơ!” A Viên nghe thấy âm thanh kinh ngạc của mình, ngay sau đó trở thành nói năng loạn xạ, “Ông ấy muốn em cưới chồng? Em mới mười sáu thôi mà! Không không không, ông ta không thể làm như thế. Anh phải đi nói chuyện với ông... Không không, anh không thể. Anna, em nói với cha em xem, ông ấy sẽ lắng nghe em, ông thương em thế mà. Nếu em chịu nói chuyện, ông ấy sẽ nghe thôi.”

“Ông ta không nghe! Ông ta chẳng nghe gì đâu, trong mắt ông chỉ có tiền và công ty! Từ khi anh lớn chết...” An Na bụm mặt, nước mắt tí tách thấm ướt đầu ngón tay, trông cô thật đáng thương, “Anh không hiểu, anh không hiểu gì cả! Em sợ hấn, em sợ cái nhà này, em sợ hấn trở về. Anh không biết đâu, anh lớn...”

Ban đầu A Viên còn tưởng ‘hấn’ là chỉ Hoàng Vinh Cường, nhưng nghe tới khúc cuối lại thấy kỳ quái, hấn trở về... Ý chỉ người anh đã chết của cô? A Viên nhớ tới di ảnh ở nhà ăn mà sờn tóc gáy. Giờ phút này, thân thể cậu vẫn đang trình diễn màn kịch tình yêu, giơ tay gát gao ôm Hoàng An Na, “Anh mang em đi, Anna. Bây giờ anh sẽ mang em đi.”

“... Không kịp nữa rồi.” Một tiếng lộc cộc kỳ quái vang lên, Anna mất tự nhiên run một cái, A Viên chỉ thấy tay mình bị nhét vào vật gì đó, cậu còn chưa kịp xem, đã bị đẩy ra thật xa.

Cậu không kịp phòng bị lui về sau vài bước, tiếng sấm sét ầm ầm bên tai, não cậu ong ong, trong nháy mắt không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Ánh đèn mỏng manh, Hoàng An Na đứng gần trong gang tấc trùng to đôi mắt, dưới khóe môi chảy một dòng máu tươi đặc sệt... Máu tươi thấm ướt một mảnh áo trắng tinh, đỏ và trắng giao nhau, sau đó khô như rỉ sắt.

A Viên lảo đảo lùi về mấy bước, cậu nghe thấy tiếng mình kêu thảm thiết! Tiếng kêu tê tâm liệt phế cơ hồ xuyên qua cả tiếng sấm nơi chân trời.

Trên mặt cậu tràn đầy đau khổ và sợ hãi, nhìn lưỡi dao rút ra từ từ, một tắc hai tắc... Hoàng An Na lung lay rồi gục xuống đất.

Phía sau cô, một cơ thể xương khô với gương mặt cực kỳ dữ tợn.

Tí tách tí tách... Máu tươi trên sài đao rơi xuống đất, uốn lượn bò tới chỗ cậu.

Trong nháy mắt, lực lượng khổng lồ chế A Viên biến mất không thấy.

Nhưng giờ muốn chạy, cũng chẳng kịp rồi.

7. Chương 7: Ác Ma Sài Đao

Máu tươi An Na chảy xuống má cậu, vẫn còn vương hơi ấm, lại dính nhớp giống như những con giòi trên thi thể.

Sài đao đã gần kề trước mặt, đang chém thẳng xuống đây.

Trong chớp nhoáng, một bàn tay túm đằng sau cổ áo, lôi cậu sang một bên.

A Viên thuận thế ngã sang, sài đao cơ hồ dán ngay chớp mũi cậu.

“Chạy!” Giọng nói quen thuộc kề sát bên tai, khí lực bàn tay mạnh kinh người, ôm lấy eo A Viên giúp cậu đứng vững, kéo cậu chạy một đường.

Từng đạo tia chớp đánh xuyên màn đêm, tiếng sấm ầm ầm như thể hiện thiên uy, ngay cả đèn đường cũng không chịu nổi sức ép, bong một tiếng vỡ nát.

Hai người vừa tránh mảnh thủy tinh, vừa chui vào cửa sắt chỗ hành lang.

Tiếng tim đập như chấn động màng nhĩ, ai cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Không biết âm quang đến từ nơi nào, chiếu vào hành lang hai màu đen trắng, như biến nó thành hình xoắn ốc.

Hai bên tường không thể mở bất kỳ cánh cửa nào, cả hành lang như không có điểm dừng, hai người chạy đã lâu mà chưa thấy bóng dáng chính sảnh.

Tuyệt vọng như dây xích quấn chặt lồng ngực.

A Viên chạy tới choáng đầu hoa mắt, phía sau tường trắng phát ra tiếng keng keng mà sài đao tạo ra, lúc gần lúc xa tra tấn màng nhĩ.

Hắn đang đuổi theo họ, không nhanh không chậm, như mèo vờn chuột đùa bỡn hai người.

Khi A Viên nghĩ mình sẽ chết dưới tay sài đao, Thường An Tại bỗng dừng nện bước, túm cánh tay A Viên, đá văng một cánh cửa trắng, sau đó đẩy cậu vô rồi lách mình trốn vào.

Cửa trắng yên lặng đóng chặt.

Vừa rồi A Viên đứng không vững, ngã xuống thảm nhưng ngồi thở phì phò.

Cậu mờ mịt lẫn sợ hãi, điều may mắn duy nhất chính là tiếng sài đao chói tai và tiếng sấm ầm ầm nhúc óc đã biến mất.

Hiệu ứng cách âm của căn phòng thật tốt, khi cánh cửa khép lại, cậu không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa — bao gồm tiếng bước chân Thường An Tại.

A Viên ngồi giữa bóng tối không dám nhúc nhích, sợ duỗi tay cũng sẽ đụng trúng thứ ghê rợn nào đó.

May mà bóng tối không hiện hữu quá lâu, một lát sau, chiếc đèn bàn ở một góc sáng lên.

Tia sáng mờ mờ như một chén canh nóng giữa đêm lạnh giá buốt, A Viên tham lam nhìn chiếc đèn, còn có... cái người đang đứng bên cạnh nó.

Thường An Tại đứng ở đó, anh đột ngột cúi đầu, ánh đèn chỉ rọi tới nửa gương mặt đẹp trai, nửa còn lại thì chìm trong tối tăm, dùng một đôi mắt đen sáng nhìn cậu chăm chăm, lạnh nhạt mà chăm chú.

A Viên bị anh nhìn đến khó chịu, vội dời ánh mắt, tay chống đất đứng dậy, xoay đầu đánh giá bố cục trong phòng.

Đây là một căn phòng đơn nhỏ nhắn. Bức màn màu vàng khép lại, ở giữa có một cái giường đơn hai người, bên trái là tủ quần áo, bên phải là sofa đôi, trên bàn pha lê còn có bộ trà, nắp chén khép hờ tỏa ra nhiệt khí nóng hổi, bên cạnh chén trà còn có tờ báo.

Thật giống như có ai đó đang nhàn nhã ngồi bên kia đọc tin tức.

Nhưng ở nơi này thật sự có ‘người’ không?

Rõ ràng đang vào hè, nhưng A Viên lại thấy lòng bàn chân lạnh ngắt, “Căn phòng này có người ở?”

Thường An Tại đáp, “Hoàng gia cho chúng ta nghỉ tạm ở phòng này.”

A Viên nhìn chăm chăm chén trà như mới nấu không lâu, nghĩ thế nào cũng thấy lời Thường An Tại rất khó chấp nhận, nhưng cậu sáng suốt không truy hỏi.

Cậu cảm thấy Thường An Tại đáng tin, phần tín nhiệm đó như cảm rễ ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng giờ không phải lúc tìm tòi nó đến từ đâu, huống chi còn có uy hiếp cực lớn đang chờ ở bên ngoài.

A Viên dựng lỗ tai lắng nghe âm thanh, nhưng cậu chỉ thấy tiếng tim mình đập thình thịch, cậu nhận không được hỏi, “Chúng ta ở đây an toàn không?”

“Trong này hẳn không vào được.” Thường An Tại đã ngồi xuống sofa, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Lại đây, ngồi xuống.”

A Viên nhìn chén trà nóng, chần chờ một hồi, mới đi qua ngồi bên cạnh anh, “Anh biết đó là ai sao?”

“Chắc là đứa con lớn của Hoàng Vinh Cường.”

A Viên nhớ tới nụ cười quỷ dị đó liền hoảng hốt, “Vậy giờ hẳn đã là quỷ ư?”

“Nếu Hoàng Vinh Cường bảo hẳn đã chết, vậy đúng là quỷ.” Thường An Tại dường như chẳng quan tâm, ngược lại hỏi, “Khi này Hoàng An Na nói gì với cậu?”

A Viên nhớ tới cô gái chết thảm, lại thấy buồn buồn, “Tôi thấy mình như bị quỷ bám người, Hoàng tiểu thư coi tôi là con quỷ đó.” Cậu đơn giản kể lại, cuối cùng mới nói, “Giờ tôi hơi hiểu vì sao ngày nào cũng đẩy xe hoành thánh tới cái nơi quỷ quái này, chắc vị tình nhân Hoàng tiểu thư cũng đã bị giết rồi. Nếu khi này anh không tới cứu, tôi đã phải chịu chung kết cục như họ.”

Thường An Tại như có điều suy nghĩ, “Suy đoán của tôi hoàn toàn khác cậu.”

“Hử?”

“Đại khái chúng ta không bị quỷ bám người, mà là người bám vào quỷ.”

8. Chương 8

A Viên kinh ngạc hỏi: “Sao thế được?”

Thường An Tại cười cười, “Cậu thấy tôi giống người cho vay nặng lãi lắm à?”

“Không giống tí nào.” A Viên nhìn nhìn anh, “Thế sao anh làm vậy?”

“Tôi đâu biết đâu.” Đôi mắt Thường An Tại bỗng trở nên mê man, “Giống như cậu cảm thấy mình làm nghề bán hoành thánh, tôi cũng cảm thấy bản thân cho vay nặng lãi thật. May sao, tôi vẫn còn nhớ tên họ mình.” Anh hơi ngừng lại, “Đường như chúng ta đang trải qua những chuyện xảy ra trước lúc họ chết. Bởi vì khi cậu theo tôi vào nhà, người Hoàng gia dường như chẳng nhìn thấy cậu, có lẽ đêm đó A Viên bán hoành thánh chỉ xuất hiện ở hoa viên thôi. Nói ngắn gọn, chúng ta đang đi theo cốt truyện sẵn có, bây giờ đóng vai hai kẻ có thân phận bán hoành thánh và cho vay nặng lãi. Chúng ta không chết như cốt truyện, thế cứ lợi dụng điều đó mà tìm đường trốn. Nếu thuận lợi có lẽ còn nhớ ra bản thân là ai.”

A Viên nghe xong thì ngơ ngác, “Này... Sao thế được chứ?”

“Tôi thấy, chúng ta bị kéo vào đây...” Thường An Tại bình tĩnh nói, “Là vì oan hồn chết không cam lòng, muốn bám vào người chúng ta để tìm cách trốn thoát.”

Lý do quả thật hợp lý, khác với đám người Hoàng gia có quan hệ với đứa con lớn Hoàng Vinh Cường, A Viên bán hoành thánh và Trần An cho vay nặng lãi, hai người chỉ thuần túy là tai bay vạ gió.

A Viên thở dài, ngược lại hỏi, “Lúc ở nhà ăn đã xảy ra chuyện gì?”

“Sét đánh khiến dây điện đứt đoạn, sau khi đèn tắt, hắn ta liền vào đó giết người.” Thường An Tại như có điều suy nghĩ, “Không phải khi đó cậu bảo thấy mèo sao? Còn tôi thì chẳng thấy. Mãi đến lúc ở nhà ăn, ngay thời khắc sắp chết. Tôi thấy một con mèo trắng nhào qua, sau đó bất tỉnh. Chờ lúc tỉnh lại, có một cái đầu mèo nằm dưới chân. Trên thực tế, tôi có suy đoán như vậy — con mèo mà cậu thấy lúc đó, có lẽ đã thay chúng ta tránh tai.”

“Anh nói như thế, tôi bỗng nhớ ra. Đêm nay tôi bán hoành thánh có gặp ba con mèo.” A Viên vẫn nhớ rõ mấy con mèo đó, “Chẳng lẽ mèo trắng là một trong số đó?”

Thường An Tại nói, “Tôi cũng thấy ba con lúc trên đường tới đây. Đám mèo cản đường tôi, nên tôi mới mua một chén hoành thánh cho tụi nó ăn.”

A Viên thực kinh ngạc, “Chẳng lẽ nó đến báo ân?”

“Chưa chắc.” Thường An Tại trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Tôi từng thử sờ nó, nhưng lại không thể sờ được. Tôi thấy nó không phải mèo thật, mà tượng trưng cho ba mạng sống. Giờ tôi vẫn còn hai lần, lúc cậu nhìn thấy con mèo đó, nó đã chết thế nào? Khi đó cậu thấy gì?”

Cách nói này cứ dị dị thế nào, A Viên cố gắng nhớ lại, không dám xác định, “Tôi thấy một người gầy gò, rất giống kẻ trong hoa viên, nhưng hắn không cầm đao. Lúc hắn đứng phía sau chuẩn bị bóp cổ tôi, anh vừa quay đầu lại hắn liền biến mất không thấy tăm hơi. Mà con mèo trắng lúc đó cũng xuất hiện, nhưng nó không chết, sau đó thì biến mất.”

Nói đến đây, A Viên bỗng nhớ đến đồ vật Hoàng An Na nhét vào tay cậu trước khi chết, “Đúng rồi, Hoàng tiểu thư có cho tôi một thứ.” Cậu theo bản năng mở lòng bàn tay, nhưng bên trong rỗng tuếch. A Viên bỗng cảm thấy luống cuống, “Rõ ràng tôi nắm chặt lắm mà, sao lại không thấy nữa...”

“Có phải cái này không?” Thường An Tại lấy một thứ màu đỏ từ túi áo, nó nằm trên lòng bàn tay, viên châu đỏ đậm như máu, là một cái khuyên tai.

A Viên duỗi ngón tay chọc chọc viên châu tròn tròn, tò mò, “Tại sao lại cho tôi thứ này?”

Thường An Tại đáp, “Có lẽ muốn cậu nhớ đến.”

Anh nói xong, ánh mắt vô tình đảo qua tờ báo trên bàn, giơ tay cầm rồi mở ra xem, đây là tờ báo rất cũ, có lẽ đã nhiều năm rồi, thậm chí còn vài mảng màu vàng nhạt.

A Viên ngược qua nhìn, cả kinh, “Ờ này! Không phải là ờ tôi đã nhật ư! Sao lại xuất hiện ở đây chứ?”

Ờ báo viết rất tỉ mỉ vụ án thảm sát Hoàng gia, trên tiêu đề còn đăng ảnh chụp cả nhà họ. Bên trong có Hoàng Vinh Cường, Lưu Trăn, Hoàng An Na và Hoàng An Kỳ, và cả... đứa con lớn Hoàng An Chính.

Hoàng An Chính trên ảnh chụp rất gầy, cả gia đình vui vẻ hòa thuận, mặt gần mặt, vai dấn vai. Chỉ có hấn, đứng lẻ loi phía sau Hoàng Vinh Cường, ánh mắt lạnh lùng trừng trừng máy ảnh, như một oan linh oán khí ngập trời...

A Viên nhìn mà rùng mình một cái, đột nhiên chú ý trên ảnh chụp bị vẽ vài vòng, gồm bốn cái —

Chỗ cái ví nhỏ mà Lưu Trăn cầm bị khoanh hai vòng, đồ chơi binh sĩ Hoàng An Kỳ cầm trong tay cũng bị khoanh, cuối cùng là cái khuyên tai mà Hoàng An Na đeo, tuy đôi khuyên tai trên ờ báo chỉ có màu trắng đen, bắt quá cực kỳ giống cái cựa cầm trong tay.

Trừ nó ra, dưới ờ báo cũng có rất nhiều gạch đỏ. Đầu là phần giới thiệu bối cảnh Hoàng gia, trong đó còn cố ý nhắc tới mấy người vợ trước của Hoàng Vinh Cường.

9. Chương 9

Người vợ đầu tiên của Hoàng Vinh Cường họ Phục, nhà mẹ đẻ là gia tộc nổi danh. Hoàng Vinh Cường vốn chỉ là tiểu thương đẩy xe bán hàng rong, cũng nhờ cưới bà vợ này, một đêm phát nhanh.

Ai cũng nói người vợ cả vượng phu*, nhưng ngày vui chẳng tầy gang, gã phú quý không bao lâu, người vợ trở nên điên loạn rồi tự sát, để lại đứa con ốm yếu Hoàng An Chính. Đáng tiếc đứa con này có tật xấu, trời sinh có chút ngu khờ không nói mà còn hay điên loạn phát cuồng.

(*) trái nghĩa với khắc phu.

Sau đó gã cưới thêm hai người vợ, kết quả mới mang thai bảy tháng thì xảy ra tai nạn, người thì trượt chân té từ ban công, người còn lại thì phát bệnh tim bỏ mình.

Có người đồn, vị vợ cả của Hoàng Vinh Cường hóa thành lệ quỷ đến nháo.

Mọi chuyện cứ thế bất thuận, nhưng sinh ý Hoàng Vinh Cường lại phát triển không ngừng, tiền tài cuộn cuộn khiến gã nhanh chóng trở thành một đại phú hào.

Ba năm sau khi người vợ thứ ba chết, hấn lại cưới người vợ thứ tư, cũng chính là Lưu Trăn hiện giờ.

Lưu Trăn vốn là người chăm sóc đứa con lớn của gã, nhiều năm qua rất chiều cố Hoàng An Chính, cộng thêm thường xuyên gặp mặt Hoàng Vinh Cường, cho nên thuận lý thành chương gã vào Hoàng gia.

Bà đã từng kết hôn một lần, lúc gã vào Hoàng gia còn dẫn theo hai đứa con với chồng trước, sau đó sửa lại tên họ, chính là Hoàng An Na và Hoàng An Kỳ bây giờ. Hoàng Vinh Cường xem tụi nó như con mình.

Một nhà thoát nhìn rất hòa thuận. Đáng tiếc trời không để yên, hai ba năm sau, đứa con lớn của Hoàng Vinh Cường – Hoàng An Chính đột ngột phát bệnh qua đời. Lúc chết hai mắt trợn to, gầy trơ xương, vừa đáng thương vừa đáng sợ.

Báo chí từng tiến hành điều tra cái chết của hấn, có người nói hấn giống người mẹ điên phát bệnh tự sát, có người suy đoán mẹ kế Lưu Trăn vì thèm thuồng tài sản Hoàng Vinh Cường cho nên cố ý hạ độc muốn giết hấn.

Đưa tin đến đây, đầu bút lại chuyển sang cuộc thảm án Hoàng gia.

“Không đúng.” A Viên chỉ vào một nơi nói, “Nếu tiêu đề ghi rằng một nhà bốn người chết thảm, nhưng sao bên dưới lại viết một mất tích ba chết thảm?”

Thường An Tại đáp, “Theo những gì chúng ta suy đoán, báo chí sẽ cung cấp manh mối về đám oan hồn. Ở đây có tình ghi một người mất tích, cho thấy bốn người Hoàng gia vẫn có kẻ còn sống, người này chính là mấu chốt quyết định.”

A Viên buông tay xuống, nghe vậy liền hỏi, “Thế chúng ta phải tìm người này sao?”

“Không.” Thường An Tại chỉ vào ảnh chụp, “Chúng ta phải tìm bốn thứ này.”

A Viên nhìn chăm chăm mấy đồ vật, chẳng thấy kỳ lạ độc đáo chỗ nào, “Ba thứ đó có gì đặc biệt? Ồ, không đúng, rõ ràng chỗ này có hai vòng.”

“Cậu nhìn kỹ ví Lưu Trăn.” Ngón tay thon dài chỉ vào bức hình, “Ở đây có ý vẽ hai vòng, chắc vẫn còn gì đó. Dù sao ngồi đây cũng chẳng ích gì, không bằng ra ngoài tìm kiếm thử.”

A Viên xoa xoa khuỷu tay tròn xoe trong lòng bàn tay, “Bây giờ khuỷu tay Hoàng tiểu thư đã có, còn ba thứ nữa. Đến phòng bọn họ tìm ư?”

Thường An Tại ừm một tiếng, “Chúng ta lên lầu hai trước.”

A Viên vừa định đứng dậy hô được, chợt nhớ tới cái người cầm sài đao còn ngoài hành lang, cậu run cầm cập, “Cứ thế ra ngoài sao? Lỡ người đó chờ ở hành lang? A đúng rồi, còn cửa sổ mà!”

Ánh mắt cậu sáng lên, bước đến bức màn định kéo ra, sắc mặt Thường An Tại chợt biến, “Đừng chạm vào!”

Nhưng đã chậm.

Tiếng sấm kêu ầm ầm, một đạo tia chớp kéo thẳng xuống.

Đôi mắt A Viên đau rát, tiếng sấm ầm ĩ lần nữa vang lên giữa căn phòng yên tĩnh.

Động tĩnh quá mức kinh người, như búa tạ nện xuống, A Viên đau không chịu nổi, nhắm mắt lùi về sau mấy bước, thẳng đến khi ngã vào vòng tay ấm áp.

Cậu dừng bước muốn mở mắt nhìn, “Thường An Tại?”

Một bàn tay mềm mại hơi lạnh che khuất đôi mắt cậu, con người đau nhức dường như đỡ hơn rất nhiều, giọng nói dịu dàng như xua tan sự sợ hãi trong cậu, “Đừng nhìn.”

Trong nháy mắt bức màn bị túm ra, bầu trời đen mịt ngoài cửa sổ thỉnh thoảng xẹt qua vài tia chớp, phản chiếu bóng dáng hai người.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch như giấy, đôi mắt bị móc mất, chảy hai lỗ máu to, khe nhếch miệng, như muốn kêu gào trong tuyệt vọng.

Thường An Tại ôm cậu rồi quay người đi lên mấy bước, “Mở to mắt, đừng quay đầu nhìn.”

A Viên từ từ mở mắt, trước mặt cậu là cánh cửa trắng gần trong gang tấc. Cậu sợ hãi, gắt gao túm chặt tay áo Thường An Tại, “Tại sao như thế?”

“Chúng ta bị phát hiện.” Giọng anh vẫn bình tĩnh, “Không biết khi nào người nọ tới. Chúng ta vẫn còn cơ hội, bây giờ tôi qua đó mở cửa. Khi tôi đếm đến ba, phải lập tức chạy ngay.”

A Viên nhớ đến sài đao xuyên qua ngực Hoàng An Na, máu tươi thấm ra, chảy dọc theo lưỡi dao, tí tách tí tách rơi xuống đất.

Nếu nó đâm vào ngực Thường An Tại...

“Không.” A Viên đột nhiên run người, sắc mặt cậu tái nhợt hẳn. Cậu cắn răng, thoát khỏi cái ôm của anh, tiến lên trước vài bước, “Tôi đi mở cửa, tôi vẫn còn ba mạng nữa.”

Thường An Tại chăm chú nhìn bóng lưng cậu, khóe miệng anh từ từ nhếch thành một nụ cười hình cung.

Anh nói, “Ừ, em đi.”

10. Chương 10

Vườn đôi bàn tay run rẩy, then chốt cửa theo lực xoay tròn phát ra tiếng cạch cạch.

Kết —

Tiếng vang mỏng manh mà chói tai, ngay khoảnh khắc mở cửa, đèn bàn trong phòng ngay lập tức tắt ngúm.

Chỉ còn cái hành lang âm u lạnh lẽo màu trắng đen, cả thế giới dường như mất đi sắc điệu vốn có.

A Viên đếm từng nhịp tim mạnh như tiếng trống, cẩn rằng tiến ra ngoài một bước.

Hành lang dài trống không, chẳng có người nào. Có lẽ tên ác ma sai đạo đã đi về hướng khác rồi.

A Viên nhìn chính sảnh cách đó không xa, miễn cưỡng hít một hơi, cậu cảnh giác nhìn chung quanh rồi nhỏ giọng hỏi, “Chúng ta cứ trực tiếp lên lầu hai?”

Phía sau không ai đáp, chỉ có tiếng cửa gỗ kéo kẹt, sắc bén và chậm chạp, ở nơi như thế này, nghe như tiếng ma quỷ nỉ non.

Đáy lòng A Viên khê lộp bộp, đột ngột quay đầu lại.

Căn phòng hầu như bao trùm bởi bóng đêm, cửa gỗ màu trắng vẫn đang từ từ đóng lại.

Vào lúc ấy, cậu tưởng mình bị ai đó bóp chặt cổ, A Viên hầu như không thở nổi, tuyệt vọng còn nặng hơn cả sợ hãi cái chết, cậu cố gắng khàn giọng gọi tên anh, “Thường An Tại? Thường An Tại!”

Giọng nói cậu như viên đá quăng xuống vực sâu, chỉ tạo thành một gợn sóng nhỏ nhoi.

Khi ánh sáng âm lãnh trước mặt dần dần trở nên mờ lung, cậu lùi về một bước, chú ý tới biển số màu đỏ đậm treo trên cửa, trên đó viết —

“Tôi ở đây.” Người đứng trước cậu lãnh đạm đáp, “Mau theo tôi.”

A Viên xoay đầu nhìn anh, không biết Thường An Tại đã lên trước đứng từ khi nào, cậu vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Cậu không dám nghĩ nữa, bởi vì biển số trên cánh cửa, dường như khắc tên Thường An Tại.

Hai người bước nhẹ, đi thẳng đến đại sảnh.

Cửa lớn biến mất chỉ còn mỗi bức tường trắng, tia chớp chói mắt lộ sau tấm cửa kính, như có như không chiếu vào đại sảnh.

Giờ phút này chính sảnh hoàn toàn thay đổi hình dạng, đèn treo pha lê lấp lánh trên tường rơi xuống đất, vỡ vụn, gia cụ xa hoa cao quý rơi tứ tung, trên đỉnh còn giăng đầy tơ nhện.

Duy mỗi chiếc đồng hồ tận trung với cương vị công tác, đóng đưa quả lắc, phát ra âm thanh nặng nề như tiếng rên rỉ của một lão già chỉ còn chút hơi tàn.

Sấm chớp âm âm như xé rách lớp nguy trang căn nhà, đám ma quỷ rút cuộc đã bại lộ khuôn mặt dữ tợn.

Chỗ này chắc không có thứ họ tìm kiếm.

Thường An Tại bước như không chạm đất, trực tiếp vòng lên cầu thang lầu hai. Anh đi quá nhanh, A Viên đang bám theo, cũng bị bỏ lại một khoảng phía sau.

Cầu thang rất lâu chưa tu sửa, lúc dẫm lên phát ra tiếng kêu kéo kẹt, ngẫu nhiên có vài miếng gỗ mục, rầm một tiếng vỡ nát, sụp thành một cái lỗ.

Con chuột rất lớn bị chấn kinh, hoảng sợ chít chít nhảy ra lỗ hổng rồi chạy xuống cầu thang.

A Viên sợ đạp sai chỗ, bị thọt chân xuống dưới, cho nên gắt gao nắm lấy tay vịn, cẩn thận bước từng bước.

Nhưng cầu thang dài thật, cậu mới đi một phần ba, mà bóng dáng Thường An Tại đã biến mất.

Lầu trên đường như rộng hơn cả chính sảnh, ánh đèn dầu lấp lóe trên đỉnh cầu thang, phản chiếu một bóng người vắn vẹo.

A Viên không dám tiến lên nữa, trên thực tế cậu không đi được.

Có cái gì nắm chặt mắt cá chân cậu, một thứ bén nhọn xuyên qua miếng vải mỏng đâm vào da thịt.

Cậu bất động, hơi cúi đầu.

Một bàn tay gầy trơ xương xuyên qua khe hở tay vịn, chặt chẽ bóp lấy chân cậu.

Nhìn dọc theo bàn tay, một gương mặt trắng bệch khô khốc cứ thế lọt vào tầm mắt.

Người khô gầy ngửa đầu, dùng đôi mắt bị chọc thủng trừng cậu, dữ tợn cười thành hình cung.

Hắn chậm rãi đưa tay, một cây sài đao rỉ sắt lập tức chém tới.

“A Viên!” Có người gọi cậu, nhưng A Viên không nghe rõ, sợ hãi khiến ngũ cảm biến mất, trong nháy mắt cậu cảm thấy mình sắp chết rồi.

Thẳng đến khi lòng bàn tay trở nên lạnh lẽo, cậu bị đông đến mức buông tay ra, một viên châu màu đỏ đậm bay thẳng đến cái người khô héo.

Đó... Là khuyển tai Hoàng An Na cho cậu!

Bàn tay bóp chặt chân bỗng buông lỏng, A Viên không chế thân hình, sau đó ngã xuống.

Đau đớn ngoài ý muốn không phát sinh, cậu ngã vào cái ôm ấm áp, sau đó nghe thấy một tiếng nổ vang gần trong gang tấc.

Ngay khoảnh khắc khuyển tai chạm vào hắn, lập tức xuất hiện cô gái mặc áo đỏ.

Trên lưng cô có một lỗ thủng, máu tươi nhiễm đầy váy.

Cô thét chói tai nhào lên người ác ma sài đao, vươn đôi bàn tay bóp lấy cổ hắn bẻ ra phía sau.

Cổ ác ma bị gấp đằng sau, hắn giơ sài đao không ngừng chém về phía cô gái, nơi bị sài đao chém rách toạc lộ ra xương trắng, thế nhưng cô không hề buông tay.

Hai con quỷ đồng thời ngã xuống bóng tối dưới lầu.

Mà trong khi rơi xuống, cô gái bỗng quay đầu, đôi mắt chảy hai hàng huyết lệ, nhìn dữ tợn đáng sợ, nhưng khóe miệng lại cong cong, ngọt ngào như cô gái xinh đẹp lúc mới gặp lần đầu.

A Viên thấy mắt khô khốc, làm thế nào cũng không rơi nước mắt được. Trong lòng cậu ghen đến phát điên, thẳng đến khi có người vỗ mạnh lên vai, “A Viên!”

A Viên chợt phục hồi tinh thần, tiến một bước ổn định cả người.

Đứng ở phía sau cậu là Thường An Tại.

A Viên nhìn chăm chăm anh, không biết là người hay quỷ, chần chờ nửa ngày, chỉ thấp giọng hỏi: “Không phải anh đi ở đằng trước sao?”

“Cậu nói gì thế?”, Thường An Tại dùng sức chà chà mặt cậu, động tác nhìn rất thô lỗ, đến đầu ngón tay lại như dịu dàng vuốt ve, “Tôi vẫn theo sát phía sau. Lúc này cậu liều mạng chạy như sắp chết vậy, tôi đuổi theo không kịp. May mà...”

Anh chưa dứt lời, con người đen nhánh trần ngực lo lắng. Dưới ánh sáng mờng lung, khuôn mặt anh tuần thâm tình đến mức khiến người ta hít thở không thông.

A Viên bình tĩnh nhớ đến người lúc này, “Tôi thấy anh chạy lên trước, bảo tôi mau theo sau. Nhưng anh đi thật nhanh, cho nên tôi đành chạy theo.”

Thường An Tại nói, “Không phải tôi, cậu bị quỷ mê.”

A Viên nghĩ mà sợ, lại nhớ đến Hoàng An Na che chở cho mình, “Vây giờ chúng ta ở lầu hai sao, Hoàng An Chính có bị Anna giết chết không?”

“Hoàng An Na không thể giết Hoàng An Chính, cô chỉ có thể kéo chân hắn thôi.” Thường An Tại tiến lên cầu thang một bước, “Chúng ta nhanh chóng lên đó, tìm ba thứ còn lại.”

11. Chương 11

Bóng dáng vắn vẹo ở đầu cầu thang đã biến mất, có Thường An Tại đồng hành chung, cầu thang dài hẹp rất nhanh đã đi gần xong.

Còn thiếu bốn bước là đến, trên đó có một cái trần để đèn đồng, khắc hình một mỹ nhân ôm ấp đứa trẻ sơ sinh, tay đứa trẻ cầm một cái đồng tiền nhỏ, trên đồng tiền đặt một cây nến cháy bập bùng.

Chủ nhân ngôi nhà đã chết từ lâu, ai lại đến thắp nến chứ?

A Viên nhìn chăm chăm cây nến, cứ thấy không đúng chỗ nào, cậu chợt nghe thấy tiếng bước chân rầm rầm, cuống quýt duỗi tay túm chặt góc áo Thường An Tại, cậu nhỏ giọng hỏi, “Lầu hai có người ở ư? Tôi vừa nghe thấy tiếng ai đó chạy.”

Thường An Tại tiến lên vài bước, “Cũng chưa chắc là người.”

A Viên thử ngẩng lại, tiếng bước chân đó nghe sao cũng không giống một người, nếu là một đám quỷ... vậy sao họ có thể an ổn tìm kiếm tất cả đồ vật giữa một bầy quỷ thế này cơ chứ?!

A Viên nói, “Trừ bỏ một nhà Hoàng Vinh Cường, còn ai chết ở đây sao?”

Thường An Tại đáp, “Không phải cậu bảo trước đó không lâu có nâng bốn học sinh ra ngoài?”

Tiếng bước chân nghe như đang chạy trốn. Nếu bọn họ vẫn duy trì sự hoảng sợ trước khi chết, ngược lại không đáng lo, chỉ sợ biến thành ác ma như Hoàng An Chính.

Thường An Tại lại nói, “Có người bảo rằng: Người bị quỷ hại chết, thường không biết bản thân đã chết. Nếu cậu bảo nghe như đang chạy, chắc bọn họ vẫn tưởng mình còn sống.”

Quỷ tưởng bản thân còn sống sợ hãi trốn con quỷ khác, so với quỷ muốn chém người thì tốt hơn bao nhiêu. A Viên đáp: “Có khi là chuyện tốt. Bọn họ chạy lâu như vậy, ít ra cũng biết kết cấu ở đây. Lúc cần thiết, còn có thể hỏi thăm chút.”

“Cũng đúng. Nhưng mà, lúc nói chuyện phải thật cẩn thận.” Thường An Tại hạ giọng, A Viên đến thật gần mới nghe thấy tiếng thở thì trong miệng anh, “Đừng để họ biết mình đã chết. Đối với bọn họ, biện pháp tốt nhất để thoát ra ngoài, chính là tìm kẻ chết thay mình.”

A Viên nghe giọng anh là lạ, giống như bị ai bám vào. Nhịn không được đứng đằng sau chọc chọc lưng, cách lớp vải mỏng, xúc chỉ ôn lương, “Thường An Tại?”

Giọng nói anh khôi phục lại như cũ, “Tất nhiên đó chỉ là suy đoán, chưa chắc là bọn họ. Nếu đây là quỷ ốc, người vào thám hiểm chắc chắn không ít, tìm được bốn thi thể coi như may mắn lắm rồi.” Thường An Tại ngừng lại, chủ động nắm lấy tay A Viên, “Đứng ở cầu thang không an toàn đâu, lên đó rồi nói.”

Bước lên bậc cuối cùng, rốt cuộc cũng thấy toàn cảnh lầu hai.

Hai chiếc thang trái phải giao nhau tại một chỗ, sau đó mở rộng, nối thẳng tới hành lang.

Cái trần để đèn đồng chỉ rọi được một phạm vi nhỏ, cho nên đằng trước cứ thế chìm trong bóng tối tĩnh mịch.

A Viên cúi đầu nhìn cái trần, suy nghĩ có nên tháo nó ra hay không.

Không ngờ ánh đèn lóe lên, giữa trung tâm bỗng hiện ra u lục.

A Viên giật mình, cảm thấy nó không ổn, lùi Thường An Tại lui về phía sau, “Cái đèn này... Có gì đó rất lạ.”

Chiếc cửa sổ phía trước mở toang, từng trận âm phong đập vào mặt, ngọn lửa bập bùng muốn tắt.

“Đây là Tê Đăng, chế từ sừng bò tốt.” Thường An Tại không chút gợn sóng, “Trước đây thường dùng Tê Đăng để chiếu quỷ. Có người đồn Tê Đăng sẽ gọi quỷ đến, nhưng một khi quỷ đến, Tê Đăng sẽ biến thành màu lục.”

Như ứng với lời anh nói, ngọn đèn bỗng phụt một tiếng, ngay lúc nó tắt, ngọn lửa đột ngột bùng cháy dữ dội, chiếu sáng cả một vùng.

Mới một khắc mà xung quanh đã bao phủ màu lục quang.

“Đừng nói nữa.” Da đầu A Viên tê dại, dư quang mơ hồ nhìn bóng trắng phập phồng tiến tới, “Mau chạy thôi! Không chừng là tên ác ma đấy!”

“Không phải tên ác ma.” Thường An Tại đáp, “Không kịp rồi, nó đã thấy chúng ta, cậu càng chạy nó càng đuổi.”

A Viên cảnh giác nhìn sang, đồng tử chợt phóng đại, cậu thấy —

Một thứ thon dài như rắn, bám lên đầu gối đồng mỹ nhân, quấn quanh từng vòng, đến khi leo lên cổ đồng mỹ nhân, một cái đầu rối tung thò ra.

— Gương mặt trắng bệch, hai mắt không còn tròng đen, nhưng lại không nhúc nhích nhìn chằm chằm họ.

A Viên thấy rõ ràng thân rắn hợp nhất với cái đầu người.

Cả người ả kéo lê trên đất, không chút sinh cơ.

Ả ta nhìn họ không chớp mắt, há to miệng, cái lưỡi dài thòng thè ra dính nhớp nước dãi, xì xì thụt ra thụt vô, như một con rắn thật sự.

A Viên thấy cái nhìn con “rắn” như mạng nhện quấn chặt lấy họ, Thường An Tại vẫn vững vàng che chắn đằng trước.

Ả cổ dài nhìn chằm chằm hai người, một lát sau, bỗng cười hì hì.

Tiếng cười như một đứa trẻ, bén nhọn đáng sợ, quanh quẩn giữa không gian lâu hai.

A Viên nhịn không được che chắn lỗ tai, nhưng tiếng cười vẫn chui vào khe hở, quần người đến chết không ngừng.

Ả ta vươn cổ dò xét, đầu chìa tới A Viên, cứ cười hì hì, cứ nhiên mở miệng nói chuyện, giọng ả cũng chói tai như thế, nói năng như vẹt, “Kẻ chết thay! Kẻ chết thay!”

A Viên vô cùng kinh hãi, muốn lui về, nhưng cổ tay cậu bị Thường An Tại nắm chặt. Cậu không thể lui nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn ả đuổi cái cổ thật dài, tuy là hướng về phía A Viên, nhưng lại trừng mắt nhìn Thường An Tại.

Ả nâng giọng the thé, “Kẻ chết thay! Kẻ chết thay!”

Đúng lúc đó, Thường An Tại đột nhiên vươn tay.

Ngón tay xinh đẹp lấp lóe tia sáng u thanh.

Anh vờ bắc đèn (?).

Cổ ả ta bỗng nhiên dừng lại, sau đó há to miệng.

Chỉ một khắc sau, tiếng kêu thảm thiết vang lên, hòa cùng mấy ngụm máu lớn.

Ả không ngừng hét thảm, cố ý lắc lư đến chỗ Thường An Tại, nhưng anh không cho ả cơ hội, chỗ vờ bắc đèn hướng lên trên, ánh nền u lục bập bùng giữa hai đầu ngón tay, thoáng cái bị dập tắt.

Tiếng kêu thảm thiết im bật, ả ta trợn trắng hai mắt tròn xoe, vắn cổ uể oải ngã xuống đất.

Tiếp đó hóa thành một đồng bụi mù, hòa tan vào không khí.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đèn đuốc đã tắt hết, hành lang đằng trước lại hơi sáng lên. Từ bên ngoài nhìn vào, trông cứ mờ mịt âm u thế nào, giống như đám mây nặng nề lúc bình minh.

Cũng nhờ ánh sáng mờ nhạt đấy, nên mới thấy nơi nữ quỷ biến mất, có một người giấy (*) nằm đó.

(*) trát nhân.

Thường An Tại bước lên vài bước, khom người nhặt lấy nó.

Người giấy được vẽ giống như thật. Liếc mắt một cái cũng đủ nhìn ra đó là nữ quỷ tóc dài mặc váy, khuôn mặt cũng vẽ rõ ràng, chỉ có hai đôi mắt không tô con ngươi, trên cổ còn kéo một đường màu đen thật dài, quả thật y như đúc.

A Viên trừng trừng người giấy trong tay Thường An Tại, vẻ mặt khó tin, “Đó... Đó là cái gì?”

“Chính là nữ quỷ vừa rồi.” Thường An Tại nhìn nó, “Đây là người giấy chết thay.”

A Viên không dám tin, cậu duỗi tay cẩn thận muốn đụng, nhưng sợ nó lại cháy nữa, “Ngay cả thứ này mà Hoàng gia cũng có.”

Thường An Tại không để ý lắm, “Cậu quên mất nhà mẹ đẻ vợ trước Hoàng Vinh Cường làm gì à, có thể nhà họ hại chết người nào đó, cho nên cố tình dùng thứ này tránh tai.”

A Viên đáp, “Gì... Gì mà chắn tai chứ, tôi thấy giống chiêu quỷ hơn.”

Thường An Tại chỉ vào vết đen trên cổ nó, “Tại vì dùng sai cách rồi. Muốn chắn tai thì dùng tóc tới trát, bọn họ lại dùng đường màu đen*. Chắn tai không thành chiêu quỷ mới lạ.”

(*) hắc tuyến.

A Viên nghe như lọt vào sương mù, khó hiểu nhìn nhìn Thường An Tại, “Vậy còn anh, sao anh lại biết mấy thứ này?”

Thường An Tại cười, “Bà tôi vốn tin thần tin quỷ, nên mấy thứ này có biết chút ít.”

A Viên gật đầu, đột nhiên hỏi: “Nhưng chẳng phải anh bảo không nhớ chuyện trước kia sao?”

Miệng Thường An Tại cứng lại, anh buông mắt nhìn A Viên, một lát sau nụ cười trên môi lại sâu thêm vài phần, “Sau khi nhìn thấy cậu, tôi bỗng nhớ lại vài chuyện. Có lẽ trước đây chúng ta từng quen biết thật.”

A Viên bán tín bán nghi, nhưng cậu không hỏi nữa, cậu đối với Thường An Tại có một loại tín nhiệm thuần khiết, loại tín nhiệm này khiến sự hoài nghi của cậu không bao giờ thành hình.

Thấy A Viên vẫn còn suy nghĩ, Thường An Tại không giải thích. Anh nắm lấy người giấy, kéo đường màu đen trên cổ nó ra, hai ngón tay kẹp lại như muốn cắt cho ngắn, cuối cùng đâm vào đầu ngón tay, một giọt máu đỏ rơi xuống nhỏ lên người giấy.

A Viên ngơ ngác nhìn thủ pháp lưu loát của anh.

Thường An Tại chỉ liếc mắt cười cười với cậu, đợi máu tươi đến giữa trán người giấy rồi mới đưa cho A Viên, “Cầm lấy. Nó có thể giúp cậu chắn tai một lần.”

A Viên nhận lấy theo bản năng, lại đẩy trở về, “Không được! Tôi vẫn còn ba mạng, nhưng anh chỉ có hai thôi, nếu chắn tai được thì anh nên dùng mới đúng.”

Thường An Tại đáp, “Với tôi vô dụng, nó hấp thụ máu tôi rồi. Chỉ có thể giúp cậu chấn.”

“Ý anh là sao!” A Viên nóng nảy, cậu không thể bắt nổi trọng điểm, “Máu của anh thay tôi chấn tai? Chẳng lẽ là dùng mạng anh thay tôi chấn?”

Thường An Tại không nói lời nào, chỉ cười lắc đầu.

A Viên khó thở, muốn xé nát người giấy, lại nhớ máu Thường An Tại đã thấm vào, không biết xé một cái thì có bị gì không, “Anh chỉ còn hai mạng nữa thôi! Anh lấy gì thay tôi chấn chứ?”

Thường An Tại vẫn nhìn cậu cười, một hồi sau, mới nghe thấy anh nói, “Tôi chỉ muốn cậu bình an không gặp chuyện gì.”

A Viên liếc mắt, mặt càng nóng.

Thường An Tại không nói nữa, quay qua đi vào hành lang dài. A Viên hết cách, chỉ đành cất người giấy vào, nhanh chóng đuổi theo.

Hành lang quả thực rộng, trên tấm thảm nhung dính đầy tro bụi, dẫm lên nhưng không nghe thấy tiếng động.

Bên trái hành lang là phòng, còn bên phải có rất nhiều cửa sổ.

Trên pha lê dán đầy phù lục màu vàng, gió hành lang thổi vù vù, chữ màu nâu đỏ trên phù lục vụn vỡ như sống lại, với vô số tiếng lách cách của các vong linh đập mạnh vào tấm cửa, ý đồ phá tan cái lồng giam vây khốn ác quỷ.

Màu cửa căn phòng thứ nhất có tông khá trầm, trên đó còn vẽ đồ án trông rất quỷ dị.

Lúc đi ngang qua, có thể nghe âm thanh răng rắc vang lên.

A Viên đưa sát tai nghe thử, nhưng tiếng động ngược lại biết mất. Cậu không dám dừng bậy, định quay qua nói chuyện với Thường An Tại, đã thấy đối phương đẩy cửa căn phòng thứ hai rồi bước vào.

Tiếng kéo kẹt vang lên, A Viên vội vàng đuổi theo.

Căn phòng thứ hai trông rất rực rỡ, trên tường vẽ một cái cầu vồng, bên dưới là một con heo đất nhỏ ngơ ngác ôm dưa hấu nhìn khách đến.

Đẩy cửa tiến vào, hai cái đèn ngói sao treo trên cao, lấp lánh tỏa sáng, thông thả xoay xoay mấy vòng.

Đây là một căn phòng trẻ em, bên trong có đầy đủ các loại đồ chơi.

Bên kia là ô tô mô phỏng, máy vận trứng, hộp đồ chơi trái cây*, rất rất nhiều thứ để lung tung khắp phòng, như một khu vui chơi nho nhỏ.

(*) Không biết gọi sao:

Một góc khác thì đựng đầy những trái banh đủ màu sắc, bao phủ xung quanh chiếc cầu trượt con voi.

A Viên nhìn quanh, cảm thấy mới lạ, “Đây là phòng chơi... của Hoàng An Kỳ?”

Thường An Tại thấp giọng, “Có lẽ vậy.”

A Viên nghe không rõ anh nói gì, lúc tiến vào thì chú ý tới cánh cửa hình vòm trên tường, nó thông với căn phòng thứ nhất.

Cánh cửa hình vòm có một cái lỗ nhỏ cỡ ngón tay, bên trong tối đen như mực, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

A Viên nhìn nhìn vòm cửa, cứ có cảm giác ai đó đang nhìn trộm sang bên này.

Cậu không dám tới gần, lập tức chuyển ánh mắt, nhanh chóng đến chỗ Thường An Tại.

Thường An Tại từ cái hộp đồ chơi, lấy ra mấy quyển tập tranh lật lật xem, thấy A Viên tiến lại thì thuận tay đưa cho cậu một quyển, “Coi cái này.”

Trên tấm bìa là một con vịt con đứng trên trái banh.

A Viên mở ra mới biết đây là tập tranh vẽ mà mấy đứa trẻ hay dùng, qua loa lật lật, tuy nét bút thô ráp đơn sơ, nhưng vẽ rất đủ chi tiết.

Trang thứ nhất màu sắc rực rỡ, là một bức tranh gia đình: người đàn ông bụng to, người phụ nữ gầy như que trúc, nắm tay hai đứa trẻ giống nhau như đúc. Miệng bốn người đều được vẽ bằng bút lông đồ chơi màu đỏ, nhìn như đang há cái mồm to đầy máu.

Trang thứ hai vẽ một căn nhà, mặt trời ảm áp mỉm cười, mây trắng bồng bênh, trong hoa viên trồng đủ loại hoa hình thù kỳ quái, các nét vẽ đều đồ màu lam.

Trang thứ ba lại là bức tranh gia đình, vẫn là người mẹ gầy gò, đứng bên cạnh bà là một đứa trẻ mặc đồ màu đỏ.

A Viên giật mình, vội vàng lật qua.

Trang thứ tư vẽ cái giường, trên giường có hai mẹ con mặc đồ màu đỏ nằm đó, bên cạnh là người đàn ông bụng to nắm tay một đứa trẻ. Đứa trẻ há mồm như đang khóc lớn, còn người đàn ông thì mỉm cười, cây bút màu đỏ như đồ lại hình cung rất nhiều lần, nét mực đậm xuyên qua tận mấy trang giấy.

Sau đó bức tranh chỉ còn ba màu đen, trắng và đỏ.

Cũng là căn phòng đó, hai đứa trẻ, một đứa màu đỏ, đứa còn lại là màu đen. Bọn họ xuất hiện ở nhiều nơi, hoa viên, phòng khách, hành lang dài, cầu thang,... Hai đứa trẻ vẫn luôn nắm chặt tay nhau, ngẫu nhiên còn xuất hiện bóng dáng người phụ nữ gầy gò, bà được vẽ bằng màu đen, biểu tình như đang khóc, nhưng nước mắt lại có màu đỏ.

Sau đó bức tranh trở nên qua loa, chỉ còn lại mấy đường cong lung tung.

Ngẫu nhiên còn lẫn mấy trang bình thường, nhưng đứa trẻ màu đỏ không còn nữa, chỉ còn đứa trẻ màu đen lẻ loi đứng ở một chỗ, hai đôi mắt chảy ra mấy giọt nước đỏ như máu.

13. Chương 13: Ác Quỷ Kinh Hồn

A Viên càng xem càng sợ, đến trang cuối cùng thì nhìn không được sờn tóc gáy, bức tranh vẽ người phụ nữ gầy gò ôm đứa trẻ màu đen, đôi mắt hai người đỏ tươi, đều tỏ vẻ giận dữ.

A Viên kéo Thường An Tại, đưa tập tranh cho anh, “Nhìn kìa, cái này. Đứa nhỏ Hoàng An Kỳ vẽ thật...”

Thường An Tại nhận lấy rồi lật lật, “Không phải Hoàng An Kỳ vẽ.”

A Viên khô cần nói: “Thế ai vẽ đây?”

Thường An Tại liếc cậu một cái, mờ mịt đáp, “Con ruột Hoàng Vinh Cường không chỉ có một.”

A Viên thấy tay chân mình lạnh ngắt, lại nhớ đến tin tức trên tờ báo, “Là con của hai người vợ sau sao?” Nhưng lại cảm thấy không đúng lắm, vốn có hai người vợ, nhưng tại sao chỉ vẽ một người?

Thường An Tại đưa tập tranh khác cho cậu, “Lật xem hai bản này đi.”

Bản này tương đối đơn sơ, giống như chỉ tùy tiện vẽ cho có, bên trong đôi khi kèm theo mấy tờ báo cũ, hoặc mấy vỏ hộp thuốc lá.

A Viên coi xấp mà Thường An Tại chỉ cho cậu.

Trang thứ nhất vẽ người đàn ông bụng to cầm tay người phụ nữ đứng trước ngôi nhà, bên cạnh có hai đứa trẻ ngồi xích đu.

Trang thứ hai vẽ hai đứa trẻ đứng trên ban công, khuôn mặt tươi cười. Dưới ban công, một người phụ nữ nằm đó, mắt bà tròng to, dưới thân là một vũng máu lớn, nhìn mà ghê người. Mà chỗ đồng máu còn vẽ một đứa bé sơ sinh rất nhỏ.

A Viên hỏi, “Đây có phải là bà vợ thứ hai của Hoàng Vinh Cường?”

Thường An Tại gật gật đầu, “Đúng vậy, hẳn là bị hai đứa nhỏ kia hại chết.” Anh lại chỉ chỉ đứa bé sơ sinh, “Đây là đứa con trong bụng, là anh linh.”

A Viên lật đến trang thứ ba, người phụ nữ gầy gò nắm tay đứa trẻ màu đen đứng trên ban công, trong bụng đứa trẻ màu đen vẽ một đứa bé sơ sinh.

Thường An Tại chỉ vào, “Người phụ nữ này bảo con bà ta ăn anh linh.”

A Viên cả kinh nói, “Chuyện này cũng được à?”

Thường An Tại nói, “Quý ăn quý càng tích góp thêm nhiều oán khí, như vậy sẽ lưu lại ở dân gian lâu hơn. Anh linh là thứ đại bổ, đặc biệt đối với mấy tiểu quý này.”

Trang thứ tư vẽ một cái hành lang, người phụ nữ béo đối mặt với người phụ nữ gầy gò, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Đến trang thứ năm, người phụ nữ béo nằm rạp trên đất, bên cạnh có một đứa bé sơ sinh ngồi đó.

A Viên nhận ra đây là bà vợ thứ hai đã chết vì bệnh tim.

A Viên tiếp tục lật, bức tranh thứ sáu vẽ người phụ nữ gầy nắm tay đứa trẻ, trong bụng cũng vẽ một đứa bé sơ sinh.

Bọn họ đã ăn đứa nhỏ trong bụng bà vợ.

A Viên lật lật xem hai lần, “Người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ chính là người vợ cả của Hoàng Vinh Cường.”

Thường An Tại đáp, “Chắc vậy.”

A Viên chỉ vào đứa trẻ màu đen, “Còn đây, chắc không phải là Hoàng An Chính chứ? Vậy cái người giống hần như đức thì sao?”

“Tôi có suy đoán.” Thường An Tại chần chờ một hồi, “Tôi hoài nghi khi người vợ cả của gã chết, cũng đang mang thai.”

“Cho nên lí do người vợ nào của Hoàng Vinh Cường cũng chết khi mang thai.” A Viên nói theo suy đoán Thường An Tại, “Thì ra do lệ quý nháo.”

Thường An Tại xếp các tập tranh đặt về chỗ cũ.

“Hiện tại nó ở đâu?” Càng nghe càng sồn tóc gáy, A Viên không ngừng nhìn nhìn chung quanh, cảm thấy âm phong bay bay, giọng nói từ yếu ớt cuối cùng trở thành run cầm cập, “Bây giờ lệ quý có đang đứng đâu đó nhìn chúng ta hay không...?”

“Không đâu.” Thường An Tại thật ra rất trấn định, lại tìm kiếm trong hộp đồ chơi, tiện thể nói, “Nháo đến hung như vậy, hần Hoàng Vinh Cường đã gọi người đến xử lý. Nếu tôi nhìn không lầm, căn phòng thứ nhất có vẽ phù tự màu đỏ chính là nơi để trấn lệ quý.”

Cổ A Viên cứng đờ, cậu có thể cảm nhận rất rõ tầm mắt đó, như tơ nhện dính dập bao lấy xung quanh họ, cậu hạ giọng nói, “Có phải nơi này tương thông với bên kia...”

Cậu không khống chế nổi mắt mình, nhìn sang cổng vòm bên đó, không biết khe hở từ khi nào dường như đã biến lớn hơn, lộ ra bóng tối âm u khuếch tịch.

Thường An Tại định nói chuyện, hồ chứa đầy banh màu bỗng rầm một tiếng, ngay lúc đó, những quả banh phun lên ào ạt, bịch bịch văng ra bên ngoài, ngay cả cái cầu trượt cũng lay động, giống như có một bạn nhỏ vô hình nào đang chơi ở đó.

“Các em nhỏ, xin chào nhé! Hoan nghênh tiến vào thị trấn đồ chơi!” Máy vặn trứng đing đing tự động sáng lên, màn hình xuất hiện, có một nhân vật đầu to áo tím cùng với đồ họa màu sắc rực rỡ, cái miệng cười to, trong tay cầm cây dưa vẩy vẩy, âm thanh máy móc rung động, “Các bạn nhỏ muốn chơi với các đồng bọn không? Bây giờ hãy lắc lắc điều khiển trong tay, lựa chọn trứng muốn vặn.”

Tiếng nó vừa dứt, điều khiển bỗng dưng lay động, cái móc di chuyển đong đưa một lát, sau đó hạ xuống chụp lấy một viên trứng vặn khoảng cách xa nhất, nhẹ nhàng bỏ vào lỗ.

Viên trứng cộp cộp trượt ra khỏi ván, sau đó lăn vòng vòng trên đất.

Hai người không một ai động, viên trứng quay tròn mấy vòng, sau đó cạch một tiếng nứt thành hai nửa, trong đó có một tiểu binh sĩ màu xanh.

Lúc nhìn thấy nó, A Viên liền kinh ngạc, “Không phải tiểu binh sĩ mà Hoàng An Kỳ cầm trong tờ báo sao?”

“Hình như thế.” Thường An Tại đáp, “Có lẽ giống như khuyên tai Hoàng An Na, hồn Hoàng An Kỳ cũng bám vào bên trong.”

A Viên không ngờ đồ vật không đợi họ tìm đã tự chạy đến rồi, cậu còn suy nghĩ không biết nên tiến lên nhặt tiểu binh sĩ không, đã thấy nó lung lay đứng dậy, sau đó hai chân tách ra, lạch bạch chạy về phía cửa.

Nhìn tiểu binh sĩ chạy mất, tốc độ còn rất nhanh, đặc biệt lúc đi ngang qua cổng vòm, cơ hồ chỉ còn hư ảnh.

A Viên trợn mắt há mồm, nhìn về phía Thường An Tại, “Chúng ta phải đi bắt nó sao?”

Thường An Tại đáp, “Nó muốn dẫn chúng ta ra ngoài, đi theo.”

Trong lúc nói chuyện, tiểu binh sĩ đã ra ngoài hành lang, hai người vội vàng đuổi theo.

Lúc cả hai bước ra, cánh cửa từ từ khép lại, ngôi sao trên trần nhà cũng ảm đạm, trước khi hoàn toàn chìm trong hắc ám, một nửa bàn tay tái nhợt bỗng bám chặt lấy cánh cửa.

14. Chương 14: Ác Quỷ Kinh Hồn 2

Chân trước chân sau đạp trên hành lang, bởi vì tầm thẳm quá mức mềm mại, tiểu binh sĩ nhiều lúc đứng không vững, thỉnh thoảng còn vấp ngã mấy lần.

Cũng may trên bộ phận có thiết kế khớp xương, không cần ai đỡ, nó tự mình chống người đứng dậy.

Tốc độ nó rõ chậm, nhưng cứ khi hai người đến gần, lập tức nhanh như chớp chui vào khe hở căn phòng thứ ba.

A Viên vặn cửa nhưng không được, hình như bị khóa bên trong rồi, “Phải làm sao đây, chúng ta leo từ cửa sổ cách vách vào?”

Thường An Tại nói, “Chờ chút đã.”

Có lẽ nhờ hoàng phù dán trên cửa sổ, cho nên không khí ngoài hàng lang rõ ràng thoải mái hơn trong phòng nhiều.

Trời âm u tối, mờ mịt sương mù.

A Viên đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ngấm một mảnh hoa viên đầy cỏ dại. Hoa viên không lớn lắm, nhưng nhìn xuống thế này trông cứ vô biên vô hạn, đôi mắt nhìn đến cuối, chỉ mơ hồ nhìn thấy khí đen quần quanh hàng rào mọc hoa tường vi.

Xem ra họ đã bị nhốt chặt ở đây.

A Viên thở dài, cơ hội chạy trốn thật xa vời, cậu tuy còn ba mạng. Nhưng Thường An Tại...

A Viên sờ sờ người giấy trong túi quần, cậu không thể hại chết Thường An Tại được, vô luận thế nào cũng phải đảm bảo anh bình an vô sự.

Ánh mắt xẹt qua bóng cây rậm rạp, lúc lướt tới cái xích đu, đột ngột dừng lại.

Người ngồi trên xích đu là một đứa trẻ, mặc một bộ đồ màu đen như than.

A Viên thấy nó thật quen mắt, bộ dáng trông rất giống tiểu lệ quỷ trong nhật ký.

Chỉ là, trên cổ nó trái phải đều có thứ gì tròn tròn, giống như một thân mọc tận ba cái đầu.

A Viên nhìn nó, nó cũng ngó sang. Một lát sau, nó run rẩy vươn tay, giơ một ngón chỉ về phía bên này.

Tuy không thể thấy rõ, nhưng A Viên lại mặc danh cảm thấy, nó đang sợ thứ gì đó.

Bên này có cái gì? Căn phòng phong ấn lệ quỷ? Nhưng đó không phải là nơi mẹ nó bị phong ấn sao?

A Viên nghiêng đầu nhìn theo hướng nó chỉ, sau đó thấy Thường An Tại đứng bên cạnh.

Gương mặt luôn mỉm cười nhẹ, nhưng giờ lại có vẻ âm trầm, mặt vô biểu tình, thoát nhìn giống như bức tượng đá.

A Viên sợ vẻ mặt này của anh, đang định nói chuyện, sau ột bỗng bị chọi một thứ.

A Viên cúi đầu nhìn, bên chân có một viên đá nhỏ dính bùn, cậu thuận thế ngẩng đầu nhìn về hướng nó tới.

Nơi đó trống rỗng, nửa bóng đen nặng nề, nửa ánh sáng mờ mờ.

A Viên tiến lên phía trước, cậu thấy chỗ ngoặt hành lang có một thứ gì đó tròn tròn màu đen, lơ lửng giữa không trung không nhúc nhích.

A Viên sững sốt, đột nhiên nhận ra, đó chính là cái đầu đứa trẻ nọ! Là nó, nó đang đứng ở chỗ ngoặt, không chớp mắt nhìn cậu!

Đầu A Viên nhúc nhích, lập tức lùi về phía sau mấy bước, suýt nữa dẫm trúng chân Thường An Tại.

Thường An Tại lui một bước, vừa lúc đỡ cậu, “Sao vậy?”

A Viên thấy hàm mình phát run, cậu cố nén sợ hãi thấp giọng đáp, “Chỗ chúng ta vừa đi qua. Tiểu lệ quỷ đang đứng đó.”

“Hửm?” Thường An Tại nhìn theo hướng cậu nói, đáp, “Chẳng có gì cả.” Anh nâng tay lên, ngón tay lạnh lạnh dán lên trán A Viên, “Sao người cậu nóng thế?”

“Sao lại không có chứ! Rõ ràng bên đó...” Lòng A Viên nóng như lửa đốt, giơ tay chỉ cho Thường An Tại,

lại nhìn sang chỗ ngoặt—

Đứa trẻ đen như mực đã chui ra khỏi góc khuất, đường đường chính chính đứng giữa hành lang, trong miệng chảy rất nhiều máu, giống như tranh kinh dị.

Nó nhìn A Viên cười hì hì, đột nhiên mở rộng chân, chạy như điên tới đây!

Động tác nó cực nhanh, chỉ giây lát sau, đã gần ngay trước mắt, một giây kể lại biến mất không thấy đâu.

A Viên cả kinh lùi lại, quay đầu muốn chạy, nhưng sau lưng như có một bức tường, Thường An Tại và nửa hành lang còn lại đều biến mất không thấy đâu!

Bức tường đen như mực, giống như vừa bị cháy, dưới ánh sáng mờ mờ, chậm rãi soi sáng hình vẽ hai người một cao một thấp nắm tay nhau.

A Viên nhìn một cái rồi không dám liếc mắt xem nữa, cậu quay đầu, nhanh chóng chạy đi.

Theo trực giác cậu, tiểu lệ quỷ chắc chắn đã giở trò trên bức tường, cậu không thể ở đó nữa.

Mấy căn phòng trên hành lang không cánh mà bay, chỉ còn mấy lá bùa, cửa sổ, ánh sáng bên ngoài cũng rất âm ảm, cậu hoảng hốt phát hiện hai bức tường trái phải dần dần nhích sát lại. Dưới quầng sáng âm u, hành lang nháy mắt trở thành ngôi mộ chật hẹp.

A Viên không dám nghĩ nữa, chỉ liều mạng chạy. Sợ hãi xé rách tâm can, tim đập như muốn văng khỏi lồng ngực, cũng may lý trí vẫn còn, mắt thấy sắp lao xuống cầu thang, cậu bỗng nhiên dừng bước.

Giờ phút này, cậu đang đứng trước đèn đồng mỹ nhân ôm con, không biết đèn đồng bị ai thấp lên, mờ mịt soi sáng một vùng nhỏ.

Lại cúi đầu nhìn hành lang chìm trong bóng tối, A Viên nhất thời nhớ tới ác ma sài đao như hổ rình mồi bên dưới, còn có tiểu lệ quỷ truy đuổi đằng sau.

Giữa lúc tiến thoái lưỡng nan, cậu bỗng phát hiện, đèn đồng không tiếng động di chuyển, lộ ra một cái mặt thất.

Mặt thất trông rất sáng sủa, an ủi tâm hồn người qua đường thấp thỏm lo âu.

Ma xui quỷ khiến, A Viên tiến về phía mặt thất.

Khi ánh đèn xuyên qua người cậu chiếu trên đất, A Viên không thấy, trên bả vai mình không biết từ khi nào nhiều thêm nửa thân ảnh trẻ con.

Tiểu lệ quý bất ngờ xuất hiện, bầu chặt bờ vai cậu.

Trong lúc cậu đang điên cuồng chạy, ngay khi cậu đứng trước một quyết định khó khăn, nó đã sớm bám chặt vai cậu từ bao giờ.

15. Chương 15

Cánh cửa hơi lùn, phải cong lưng mới chui vừa được, ngay khi bước một chân vào cửa, một mùi tanh hôi lập tức xông vào mũi.

Xương cốt toàn thân trong nháy mắt bị ép muốn nát như, cả người giống như bị nhét vô cái hộp nhỏ, cậu đau đến mức tối sầm mắt, sau đó ngất xỉu mất.

Nhưng mà hôn mê không lâu, sau một khoảng thời gian, A Viên dần tỉnh lại. Cậu cảm thấy ai đó lắc lắc mình, một giọng nói bé trai quanh quẩn bên tai, không ngừng gọi cậu, “Em trai, em trai à, mau tỉnh dậy! Mau tỉnh!”

Toàn thân cậu đau muốn chết, cái trán toàn mồ hôi lạnh, miễn cưỡng hé hé mắt nhìn, đập vào tầm mắt là một khuôn mặt bé nhỏ non nớt, bĩu môi nói với cậu, “Em trai em trai! Mau tỉnh đi, ba tới rồi!”

A Viên ngẩn ra, mắt tự nhiên ngồi dậy, nhưng vừa mới động eo, đau đớn lập tức ủa tới.

Cánh cửa vang lên âm thanh kéo kẹt, tiếng giày da thành thịch đập lên đất, một người đàn ông trẻ tuổi gầy gò đi đến mép giường.

Gã chống ở đầu giường, nhìn thoáng qua A Viên, hồ hững hờ, “An Chính, em trai con thế nào rồi?”

Vừa nghe thấy xưng hô, A Viên không khỏi quay đầu nhìn sang đứa trẻ bên cạnh, đứa trẻ đã sớm leo xuống giường, chạy thẳng đến chỗ người đàn ông — quả thật rất giống Hoàng An Chính phiên bản mini.

Thế người đàn ông trước mặt này là ai?

A Viên nhướng mắt nhìn, phân tích hồi lâu mới đưa ra kết luận, gã chính là Hoàng Vinh Cường lúc trẻ. Nhưng giờ gã trông ốm quá, đừng nhắc tới cái bụng to với vết sẹo lồi, ngay cả cái má cũng mất thịt, da dán sát vào xương gò má, trông rất dọa người.

Đường như gã không được nghỉ ngơi mấy ngày, quầng thâm tô đậm đôi mắt mệt mỏi, hai con ngươi lờ mờ vào bên trong, nhìn tử khí trầm trầm.

A Viên bị gã liếc mà cảm thấy xương cốt càng thêm đau nhức, cậu dời mắt, chăm chú nhìn cái đèn bàn màu đen bên sườn đầu giường.

Đã đến giờ phút này, cậu lại bình tĩnh đến lạ. Cậu nghĩ đến chuyện “quỷ bám vào người”, tâm vừa động, trong đầu mơ hồ xuất hiện tiểu lệ quỷ đen như than — Đường như tiểu lệ quỷ muốn cậu nhìn, ký ức vốn thuộc về nó.

Thế nhưng, tại sao tiểu lệ quỷ lại muốn cậu thấy chuyện này?

A Viên cảm thấy khó hiểu, đã nghe Hoàng An Chính trả lời: “Em trai vẫn khó chịu lắm, không nói gì cả...” Hắn ngừng một hồi, giọng nói thấp xuống như thì thầm, “Ba ơi, ba đừng quăng em ấy ngã nữa được không?”

Quăng ngã? Không phải đánh mà là quăng ngã? Tất cả sự đau đớn này đều do một tay Hoàng Vinh Cường tạo nên? A Viên cả kinh, chỉ thấy cả người run rẩy, không ngừng lui về phía sau, dường như kịch liệt sợ hãi gì đó.

“An Chính ngoan, biết phải chiều cổ em trai.” Giọng Hoàng Vinh Cường âm trầm đến mức tích thành dòng nước đen, “Nhưng em con không ngoan, nó không chịu nghe lời ba, chạy tới nơi bị cấm vào, thấy người nó không nên nhìn.”

“Đó là chỗ của mẹ mà. Em ấy chỉ muốn gặp mẹ, con cũng nhớ mẹ nữa.” Hoàng An Chính mặc dù khiếp đảm, nhưng vẫn ngoan cường nói với Hoàng Vinh Cường, “Vì sao tụi con không được gặp mẹ chứ?”

“Không được kêu mẹ!” Hoàng Vinh Cường tức giận mắng, “À không phải mẹ con.”

A Viên co rúm lại, Hoàng An Chính cũng bị gã dọa lùi về sau mấy bước, trông mắt vẫn lì lợm nhìn gã.

Hoàng Vinh Cường bị hấn nhìn chằm chằm một hồi, thở dài, cúi đầu nói, “An Chính thích mẹ bây giờ sao?”

Hoàng An Chính nghiêng đầu suy nghĩ, lắc đầu nhỏ giọng đáp: “Không thích.”

Hoàng Vinh Cường vuốt đầu Hoàng An Chính thấp giọng dẫn dắt, “Thế An Chính có nhớ từ khi nào mẹ lại trở nên bất thường như vậy?”

Hoàng An Chính nghiêng đầu nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn người trên giường, càng thêm hạ giọng, “Là trước khi sinh em trai.”

Hoàng Vinh Cường nói, “Đã vậy An Chính còn thích em trai nữa không?”

Hoàng An Chính chớp đôi mắt nhìn Hoàng Vinh Cường, lại quay đầu nhìn người nằm trên giường, sau đó vẫn gật đầu đáp, “Mẹ dặn con phải bảo vệ em.”

Hoàng Vinh Cường vẫn hướng dẫn, “Nhưng mẹ con không còn bình thường nữa, lời mẹ nói đâu nghe được?”

Hoàng An Chính không đáp, hẩn mở to mắt, nhìn cái má gầy gò của ba mình, không biết đang suy nghĩ gì nữa.

Hoàng Vinh Cường không ép hẩn, lấy một cái ô tô đồ chơi từ đằng sau. Biển số dán trên đầu ô tô, dùng sơn vẽ một chữ cái X viết hoa.

A Viên liếc một cái liền nhận ra, đây chính là món đồ chơi số lượng có hạn của công ty X rất nổi gần đây, giá cả xa xỉ.

Hoàng An Chính dường như đã mong đợi nó từ rất lâu, hai mắt to nháy mắt sáng lên, nhìn nhìn món đồ chơi lại nhìn nhìn ba mình.

Hoàng Vinh Cường hỏi, “An Chính muốn không?”

Hoàng An Chính dùng sức gật đầu, lớn tiếng đáp, “Muốn!”

Hoàng Vinh Cường sờ đầu hẩn, “Muốn ô tô hay muốn em trai?”

Ánh sáng trong mắt Hoàng An Chính hơi ảm đạm, hẩn chu miệng nhìn chằm chằm cái ô tô.

Hoàng Vinh Cường tiếp tục nói, “Em trai có gì tốt chứ, vì nó mà mẹ con điên rồi. Nó chiếm hết tình yêu của mẹ, con nhìn mẹ con ngày nào cũng chỉ nhớ em trai, chưa từng thấy nhắc đến con, chỉ có ba thương An Chính thôi, còn mua ô tô cho An Chính.”

Hoàng An Chính dường như bị đả động, qua hồi lâu, hẩn mới quay đầu nhìn người trên giường, sau đó nói nhỏ với Hoàng Vinh Cường, “An Chính muốn ô tô nhỏ.”

A Viên nằm trên giường nghe cuộc đối thoại từ đầu đến cuối, đáy lòng chốc lát lạnh lẽo, cha con này có ý gì? Vì sao Hoàng Vinh Cường lại chán ghét đứa con nhỏ như thế... Chẳng lẽ đứa trẻ này thật sự là nguyên nhân khiến bà vợ cả bị điên?

Hoàng Vinh Cường trông có vẻ hài lòng với đáp án đó, gương mặt gầy lần đầu tiên mỉm cười, tuy rằng nụ cười đó như trộn lẫn với nọc độc. Gã duỗi tay đưa ô tô cho Hoàng An Chính, “Ba tặng con ô tô nhỏ.”

Hoàng An Chính cẩn thận ôm ô tô nhỏ tinh xảo vào lòng, đánh giá hồi lâu, khuôn mặt hốt hoảng cũng dần nhiệm vụ cười, “Cảm ơn ba ạ.”

Hoàng Vinh Cường hỏi, “An Chính muốn ô tô nữa không?”

Hoàng An Chính cúi đầu nhìn ô tô trong lòng, do dự thật lâu, hần nói: “Muốn, An Chính rất thích ô tô.”

“Ngoan, chờ ba kiếm thật nhiều tiền, sẽ mua thật nhiều ô tô cho An Chính.” Hoàng Vinh Cường keo kiệt thu nụ cười, gã chán ghét liếc nhìn A Viên nằm trên giường, “Lại đó, bế nó lên, chúng ta đến gặp mẹ con.”

Hoàng An Chính cho rằng sắp được cho quà, lập tức hoan hỉ đưa ô tô cho A Viên nhìn thoáng qua, vui vẻ nói, “Em nhìn nè! Ba tặng cho ô tô nhỏ.” Nhưng chỉ kịp liếc qua, hần lập tức bỏ ô tô xuống tủ, sau đó đuổi tay bế A Viên lên.

Hần chỉ dùng một tay đã nhắc bổng A Viên, A Viên giờ chỉ thấy đau đớn, không thể nhúc nhích, càng không thể thấy hình dáng mình ra sao, chắc cơ thể vẫn còn là đứa trẻ sơ sinh, cho nên Hoàng An Chính mới ôm dễ dàng như vậy.

Thẳng đến khi bọn họ đi ngang qua một tấm kính, trong nháy mắt, vô tình liếc mắt nhìn sang, A Viên đột ngột phát hiện, căn bản Hoàng An Chính chẳng bế đứa trẻ nào cả — mà chỉ là một búp bê rách rưới.

Mái tóc vàng dơ bẩn quấn vào nhau thành mấy dùm, gương mặt trắng bệch có vài vết rạn, mũi và môi như thụt cả vào trong, thoạt nhìn giống như quái vật không có mắt mũi miệng.

Em trai Hoàng An Chính sao thành cái dạng này? Chẳng lẽ ngay từ đầu, thứ hần gọi là em trai đã sớm biến thành tiểu lệ quỷ đáng sợ?

Suy nghĩ hỗn loạn va chạm với nhau, đương nhiên không có ai tiến lên giải đáp cả.

Hoàng An Chính an an tĩnh tĩnh ôm búp bê theo sau lưng cha mình, đi hết hành lang trắng đen đan xen, đi ngang qua chính sảnh bài trí đơn sơ, chân ngắn chân nhỏ bước lên cầu thang, thẳng đến khi tiến vào cánh cửa đen sau đèn đồng.

Cửa mở ra, bên trong chỉ thấp một ngọn đèn.

Hoàng Vinh Cường đứng trước cửa không vào, chỉ nói với Hoàng An Chính, “An Chính ngoan. Vào đi con, để em trai vào lòng mẹ.”

Hoàng An Chính chỉ cho rằng mình sắp gặp mẹ, vui vui vẽ vẽ tiến vào.

Giờ phút này A Viên mới nhìn thấy rõ ràng cấu tạo bên trong phòng tối, nói là phòng vậy thôi, thật ra chẳng khác gì quan tài.

Phù văn màu đỏ từ đỉnh dán tràn lan khắp bốn phía bức tường, trên vách tường dường như làm từ một thứ kim loại dễ cháy nào đó, có thể phản quang, những dòng chữ đỏ uốn lượn, giống như còn rất mới, vẫn chưa khô, ngoằn ngoèo đến cái giường gỗ chính giữa.

Trên giường gỗ có một người phụ nữ gầy gò, cô mặc một chiếc áo trắng, mái tóc dài uốn lượn sau lưng, chỗ bụng dường như có một phù văn sắc sỡ, giống như những cái khác.

Diễm lệ tựa như một đóa hoa hồng xinh đẹp.

Dưới ánh sáng ảm đạm, gương mặt tái nhợt dường như hơi xanh xao, ánh mắt cô đại ra nhìn đỉnh đầu, đôi tay chéo lại như đang ôm gì đó, đến gần chút mới nghe thấy tiếng hát, đây là một khúc ru con, “Ánh trăng cười tủm tủm, ngôi sao chớp chớp mắt. Chim kêu chiêm chiêm, các loài hoa đóng mắt lại. Tiểu bảo bảo tiểu bảo bảo, mau mau ngủ ngoan, mẹ rất thương con.”

Hoàng An Chính ôm búp bê trong ngực đến bên cạnh người phụ nữ, hần thấp giọng gọi, “Mẹ ơi.”

Người phụ nữ dừng hát, đôi mắt xinh đẹp nhẹ nhàng liếc sang, “An Chính?”

Hoàng An Chính vui vẻ bổ nhào vào lòng cô nói, “Mẹ ơi! Con đến thăm mẹ.”

Người phụ nữ không quan tâm hần vui vẻ ra sao, ánh mắt thoáng nhìn búp bê trong lòng hần, đột nhiên vươn tay, đoạt lấy búp bê trong ngực An Chính, gắt gao ôm chặt, giọng nói tha thiết, hét to từng tiếng, “Bảo bối của mẹ, bảo bối ngoan của mẹ!”

Khí lực cô rất lớn, Hoàng An Chính bị đẩy ngã, ống quần dính đầy máu, những giọt máu vẫn chảy không ngừng, xuất phát từ bụng người phụ nữ, sau đó tí tách tí tách chảy xuống váy.

Hoàng An Chính ngồi dưới đất đau đớn kêu, “Mẹ, mẹ nhìn con nữa.” Hần giống như chú chim non bị đuổi khỏi tổ, co rúm dưới mặt đất lạnh như băng chấp nhất gọi, chỉ muốn mẹ chú ý mình.

Nhưng người phụ nữ không hề đáp lại, chỉ ôm chặt búp bê rách trong lòng không ngừng gọi, sau một lúc, cô lại cất tiếng hát, âm thanh suy yếu, “Ánh trăng cười tủm tủm, ngôi sao chớp chớp mắt. Chim kêu chiêm chiêm, các loài hoa đóng mắt lại.”

Hoàng An Chính chống đất, tự đứng dậy, “Mẹ!”

Hần gọi lần nữa.

Ngoài cửa Hoàng Vinh Cường bắt đầu kêu, “An Chính, được rồi. Ra ngoài thôi.”

Hoàng An Chính quay đầu nhìn ba, lại cúi đầu nhìn búp bê trong lòng mẹ.

Nước mắt tràn khắp gương mặt trẻ con, hắn quay người nhanh chóng lao ra ngoài.

“Ba!” Hắn bỏ nhào đến chỗ Hoàng Vinh Cường, ôm chặt lấy chân gã không buông, “Ba ơi, mẹ không để ý tới con.”

Hoàng Vinh Cường hòa ái vỗ vỗ đầu hắn, “An Chính còn muốn mẹ bình thường trở lại sao?”

Hoàng An Chính dùng sức gật đầu, “Muốn!”, sau đó dừng lại một lát, nhỏ giọng nói, “Chỉ cần mẹ thôi, không cần em trai.”

Hoàng Vinh Cường lấy một cây nến sáp cháy hừng hực, quanh ngọn nến cũng có phù văn màu đỏ, gã đưa ngọn nến cho Hoàng An Chính cầm, “Ngoan, ném vào trong đó.”

Hoàng An Chính lấp bấp kinh hãi, hắn nhìn ngọn nến chằm chằm, lại nhìn người phụ nữ trong phòng, “Sẽ bốc cháy đó.”

Hoàng Vinh Cường cúi đầu nhìn hắn, “An Chính tin ba không?”

Hoàng An Chính lớn tiếng đáp, “Tin ạ.”

Hoàng Vinh Cường lại bảo, “Thế ba nói làm vậy sẽ khiến mẹ con trở về bình thường, An Chính có tin không?”

Hoàng An Chính chần chờ, qua hồi lâu, hắn mới thấp giọng nói, “Dạ tin.”

Hắn tiến mấy bước, lại quay đầu, Hoàng Vinh Cường tỏ vẻ cổ vũ.

Hắn lại đi lên thật nhanh.

Một bước, hai bước, ba bước —

Hắn đứng trước cánh cửa, giơ cánh tay nhỏ, ngọn nến vẽ một đường sắc sỡ, sau đó rơi xuống đất.

Bùng —

Ngọn lửa nho nhỏ nhanh chóng bốc thành một quả cầu lửa lớn, căn nuốt bất cứ thứ gì xung quanh. Căn phòng tối nhanh chóng biến thành một cái lò thiêu.

Hoàng An Chính vẫn đứng yên ở đó, ngọn lửa từ từ đến gần, muốn qua đó liếm láp gương mặt hắn, Hoàng An Chính theo bản năng che mặt.

Phía sau bỗng nhiên bị ai đó túm lấy, sau đó cánh cửa lập tức khép kín.

Dòng khí cực nóng tràn lan khắp phòng, trong nháy mắt, Hoàng An Chính như thấy người phụ nữ đứng dậy khỏi giường, đứng sau ngọn lửa hừng hực mỉm cười với mình, giống như hồi hắn còn bé.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng chặt, trên cái trần đèn đồng mỹ nhân ôm con bỗng nhiên xuất hiện ngọn lửa.

Đứa trẻ nằm trong lòng mỹ nhân dưới ánh sáng u lùc, tựa như ác quỷ mở to mắt nhìn.

16. Chương 16

A Viên bình tĩnh, bàn tay chạm phải thứ gì đó dính nhớt. Cả người cậu nổi da gà, lập tức đứng phắt dậy, động tác quá nhanh, khiến đầu đập mạnh lên trần nhà.

A Viên đau tới mức chảy nước mắt, che nửa cái trán rồi lại quỳ xồm trở về, nửa ngày sau cái đau mới lui dần.

Bấy giờ, cậu phát hiện mình đang ở căn phòng tối. Có một cái đèn ở giữa căn phòng, vách tường bốn phía tạo thành một không gian chật hẹp.

Suy nghĩ của cậu vẫn còn lảng động ở màn bi kịch vừa rồi, từ khi Hoàng An Chính ôm búp bê tiến vào phòng, cậu đã thoát ly tầm nhìn con búp bê, đứng từ góc độ người xem quan sát một màn bi kịch này.

Đều do tiểu lệ quỷ muốn cậu nhìn thấy.

Có lẽ tiểu lệ quỷ đã sớm chết, nhưng quỷ hồn của nó vẫn luôn bám hoặc nên nói là nhốt trong búp bê. Đứa con thứ hai chết khiến cho bà vợ cả của Hoàng Vinh Cường phát điên, bà vẫn luôn nhớ đến đứa con đã mất. Cũng chính vì vậy, Hoàng Vinh Cường mới nhốt bà vào phòng tối, thậm chí cuối cùng còn sai đứa con lớn châm lửa thiêu chết.

Tại sao Hoàng Vinh Cường lại đối xử với bà như thế?

Cậu nhìn xung quanh căn phòng, mặt tường được thiết kế dẫn cháy, trên đó còn vẽ mấy cái phù văn kỳ quái, rất hiển nhiên đã bố trí hoàn hảo... Có thể thấy gã đã sớm mang ý định thiêu chết vợ mình ở đây...

Nhưng gã có ý đồ gì? Chiêu quỷ?

A Viên nhớ đến giây phút cuối, khi ngọn đèn đồng sáng lên... Đó chính là ngọn lửa quỷ màu u lục, còn có người phụ nữ cổ dài họ gặp trước đó, chẳng lẽ chính là bà vợ đã chết của Hoàng Vinh Cường?

Nhưng hình như không đúng lắm, A Viên càng nghĩ càng hồ đồ, cân nhắc để lát nữa gặp lại Thường An Tại sẽ bàn với anh kĩ càng.

Âm thanh vù vù nhấm thẳm đến căn phòng, A Viên bị thổi đến lạnh run, ý thức mơ màng rốt cuộc chuyển về với thực tại, cậu vẫn còn ngồi ở trong cái quan tài đã từng thiêu chết người.

A Viên không dám ngóc nữa, nhanh chóng sờ soạn muốn chui ra ngoài. Nhưng vô luận tìm thế nào, vị trí then cửa vốn nên ở đó, chỉ còn lại vách tường bóng loáng dầu mỡ.

Ngay lúc này, có một tiếng hát âm trầm bay đến từ phía sau, “Ánh trăng cười tủm tỉm, ngôi sao chớp chớp mắt. Chim kêu chiêm chiếp, các loài hoa đóng mắt lại. Tiểu bảo bảo tiểu bảo bảo, mau mau ngủ ngoan, mẹ rất thương con.”

Không phải giọng người phụ nữ, mà là tiếng trẻ con non nớt đầy nghẹn ngào.

A Viên khấn trương nắm chặt tay, khắc chế sợ hãi quay đầu lại —

Cậu thấy một đứa trẻ.

Một đứa trẻ đen như mực, nó ngồi xổm đưa lưng về phía A Viên, hướng mặt đến nơi mà hồi đó mẹ đã từng hát ru cho nó.

Phảng phất cảm thấy cái nhìn chăm chú của cậu, nó chậm rãi xoay người, chính diện vẫn là một mảnh đen nhánh, không miệng không mũi, chỉ có đôi mắt màu đỏ như máu, mở to không chớp nhìn A Viên.

“... mau mau ngủ ngoan, mẹ rất thương con.” Nó hát đến câu cuối cùng, giọng nói trở nên sắc nhọn, dường như phát ra tiếng sợ hãi, A Viên ngăn người một hồi mới phản ứng lại, nó cứ nhiên đang nói chuyện, còn nói chuyện với cậu.

Nói hỏi cậu, “Chú ơi — chú thấy rồi đúng không?”

A Viên không biết nên gật đầu hay không, cậu nửa quỳ ở đó, mu bàn tay sờ soạn phía sau mong kiếm

được chốt cửa thoát thân.

“Chú, chú quả nhiên thấy hết rồi.” Đứa trẻ tiến lên một bước, ngay sau đó cả người bỗng hóa thành khói, tiếng thét chói tai không ngừng phát ra, “Chú ơi, cháu đau quá, cháu đau quá! Mẹ bị ác quỷ ăn mất rồi! — Chú, chú ơi! Chú cứu cháu với, mau cứu cháu!”

Trong căn phòng nhỏ hẹp, tiếng thét chói tai vang vọng như ruồi bọ, liều mạng tông vào bốn vách tường rồi lại chui vào lỗ tai A Viên.

A Viên sống chết che hai tai, căn môi không dám phát ra một tiếng, mồ hôi ướt đẫm sau lưng, cậu gắt gao nhìn làn khói trước mắt, nhìn nó ngày càng đến gần, ngày càng gần —

Ngay lúc không thể tránh nữa, làn khói bỗng nhiên phụt một tiếng tiêu tán.

Phòng tối trở nên an tĩnh.

A Viên cố tìm cửa phòng, ngón trỏ bị quẹt bật móng cả lên, nhưng cậu còn chưa kịp thấy đau, cẳng chân bỗng trở nên nặng nề, giống như kẹt trong một khối băng —

A Viên cúi đầu, con người đối diện với một đôi mắt đỏ.

Đứa trẻ đen như mực ôm chặt đùi phải của cậu, bên cổ mọc ra hai quả cầu nhỏ, giống như cái nhọt, nhìn kỹ sẽ thấy ngũ quan, khóe miệng đặc biệt rõ nét, giống như trẻ sơ sinh đang oa oa khóc lớn.

Ba cái đầu như đều thống nhất nhìn cậu chằm chằm.

“Chú ơi, cứu tụi cháu với.”

Lạch cạch —

Phía sau cổ đột ngột bị túm lấy, A Viên choáng cả đầu, nửa người dưới không kịp phòng bị, như con lật đật ngã xuống, sau đó rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc.

“A Viên?” Chủ nhân cái ôm siết chặt cậu, như mới tìm được bảo bối đã bị đánh mất, “Sao cậu lại chạy tới chỗ này?”

A Viên nắm lấy cánh tay anh, “Thường An Tại?”

“Là tôi.”

“Thường An Tại?”

“Tôi đây.”

Hơi lạnh truyền vào mu bàn tay A Viên, cậu run rẩy, thấy người mình nóng đến dọa người, giống như mới bị nhúng vào lửa.

Thẳng đến giờ phút này, cậu mới tìm lại cảm giác còn sống. Xúc động mãnh liệt rồi cuộc bạo phát, cậu xoay người ôm chặt Thường An Tại, lực đạo mạnh đến nỗi muốn khảm mình vào cơ thể đối phương. Hương vị quen thuộc quanh quẩn trong gian mũi, như liều thuốc trấn an sự kinh sợ của cậu.

Ôm như thế một lát, A Viên dần dần ổn định trở lại, mới phát giác tư thế này thật xấu hổ, vội buông tay lui ra vài bước, vò vò đầu mình, cả tai cũng đỏ, “Ngại quá, ngại quá. Tôi thất thố rồi.”

Thường An Tại thuận tay xoa tóc cậu, rút tay về mới thấy dính rất nhiều bụi, vẻ mặt anh không chút thay đổi chà xát ngón tay, nhẹ giọng hỏi, “Cậu gặp chuyện gì?”

“Anh... Mới vừa đi đâu sao?” Đứng ở đây, A Viên cứ cảm thấy có quỷ đang rình bọ họ, cậu nhìn trái lại nhìn phải, rồi nhin không được nhỏ giọng đáp, “Tôi gặp tiểu hắc quỷ trong hình vẽ.”

“Cậu gặp nó?” Biểu tình Thường An Tại trở nên lạnh lẽo, “Tôi vẫn luôn ở đây, người mất tích là cậu.”

“Tại sao như thế?” A Viên thấy anh có gì đó không ổn, chỉ nghĩ anh giận vì tiểu lệ quỷ trêu cợt, vội nói, “Tôi thấy tiểu lệ quỷ xông tới chỗ chúng ta, sau đó quay đầu lại đã không thấy anh, cả khúc hành lang đằng sau cũng biến mất. Cho nên tôi chỉ đành chạy về phía trước, kết quả là...”

Thường An Tại hồ hững đánh gãy lời cậu, “Quỷ che mắt.”

A Viên vẫn chưa nghe rõ, “Gì cơ?”

Thường An Tại đáp, “Tiểu quỷ che mắt đôi mắt chúng ta, cho nên trong mắt đối phương, đều không nhìn thấy nhau.”

“Thì ra là vậy.” A Viên nói, “Thế sau đó anh gặp chuyện gì, sao lại tìm được nơi này?”

“Chẳng gặp gì cả.” Thường An Tại liếc mắt nhìn khoảng tối dưới cầu thang, anh kéo A Viên qua, “Đừng đứng ngây người nữa. Chúng ta tiếp tục đến chỗ lúc này, căn phòng thứ ba dường như đã mở.”

A Viên cũng thấy chỗ này thật tối tăm, cậu không ngừng nhìn xung quanh sợ lại xuất hiện quỷ cổ dài gì đó, may sao thẳng đến khi bọn họ trở về hành lang, mọi thứ đều rất bình thường.

Cậu đang định kể cho Thường An Tại nghe hồi ức khi này, nhưng không rõ tại sao, lại nhớ đến bộ dáng tiểu lệ quý đầu tiên, “Tiểu hắc quý đó thật kỳ quái, sao lại mọc thêm hai cái đầu? Bẩm sinh dị dạng sao?”

Thường An Tại nhìn cậu, hỏi một câu ý vị không rõ, “Sợ à?”

A Viên không rõ ý tứ của anh, do dự một hồi rồi gật đầu, “Sợ.”

“Hai cái đầu đó là hai anh linh nó nuốt vào.” Thường An Tại nắm tay cậu, dắt đi song song, “Vô tội là vật chứa cái ác, anh linh vốn hung lệ nhất, hướng chỉ mẹ còn bị giết chết, oán khí ngập trời. Đứa trẻ kia thiếu người mẹ lệ quý giúp nó áp chế, hai anh linh đó tự nhiên sẽ chui ra cướp đoạt linh hồn, ba hồn tranh chấp, có khả năng rơi vào tình huống tiêu biến mất. Cho nên nó chỉ có thể tác quái như thế.”

A Viên hỏi, “Ai? Mẹ nó không ở đây sao? Chẳng lẽ là quý cổ dài?”

Thường An Tại đáp, “Không phải, cậu quên rồi sao, mẹ nó vẫn bị phong ấn trong căn phòng thứ nhất. Còn quý cổ dài chỉ là một ác linh ngoại lai mà thôi.”

“Vây — Hoàng An Chính đâu?” Hoàng An Chính trong hồi ức tiểu lệ quý vừa rồi, tuy nhỏ yếu nhưng ngoan độc, hẳn bị ba mình xúi giục tự tay thiêu chết mẹ, sau lại cầm sài đao chém chết cả nhà Hoàng Vinh Cường, A Viên nhớ đến hình ảnh sài đao xuyên ngực mà lạnh người, “Hoàng An Chính sẽ lên đây sao? Có khi nào bị Anna...”

“Hoàng An Na không thể giết hẳn, bắt quá yên tâm, hẳn không tới đâu.” Thường An Tại nhẹ giọng, trấn an cậu, “Ở đây dân rất nhiều phù chú, đủ để chấn trụ sự hung lệ của hẳn.”

A Viên còn định nói gì, Thường An Tại lại nhéo nhéo vai cậu, “Yên tâm, có tôi ở đây.”

Nói dăm ba câu nhàn thoại, hai người đã đến căn phòng thứ ba, giờ phút này trong phòng vang lên một giọng hát khe khẽ.

Bóng ma vẫn còn, A Viên không tự chủ lùi lại mấy bước, bỗng tay vịn xoay hai vòng rồi dừng lại.

A Viên hỏi, “Cửa mở rồi?”

Thường An Tại đáp, “Cậu mở thử xem.”

A Viên tiến vài bước nhỏ, lo lắng đề phòng đến trước cửa, chuẩn bị tâm lý một hồi rồi mới duỗi tay nắm lấy tay vịn.

Cánh cửa dễ dàng mở ra, A Viên cẩn thận đẩy vào trong, lại nghe thấy một loạt âm thanh lạch cạch, âm

thanh đó giống như tiếng hủ kẹo bị đổ xuống đất.

Cũng may có một cái cửa sổ sát đất, ngoài cửa chiếu ánh sáng nhàn nhạt vào, có thể nhìn rất rõ ràng.

Cậu vừa cúi đầu thì cảm nín ngay, dưới chân cư nhiên có mấy chục tiểu binh sĩ áo xanh đứng khắp sàn.

17. Chương 17: Ác Quỷ Kinh Hồn 3

A Viên khom lưng nhặt một tiểu binh sĩ, mấy tiểu binh sĩ mặc áo lục nằm dưới mặt đất giãy giụa đứng lên, sau đó theo nhịp bước đều, nhanh chóng tiến vào khe tủ gần nhất, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

“Đây là một binh đoàn?” A Viên nhìn tiểu binh sĩ giơ súng chọc chọc ngón tay cậu, cảm thấy kinh ngạc, đều là quỷ như nhau, sao lại khác biệt đến thế, “... Chắc không phải mỗi con đều chứa một linh hồn chứ.”

“Không phải.” Thường An Tại cầm lấy tiểu binh sĩ, tiểu binh sĩ kẹp giữa hai ngón tay vặn vẹo cố sức trốn thoát, thế nhưng lực lượng nhỏ bé như con kiến, chẳng ăn thua gì, “Cậu xem, đây là tiểu binh đoàn trưởng.”

A Viên ngó lại nhìn, chỉ thấy trên cái túi áo lục đính rất nhiều ngôi sao, “Hử? Chẳng lẽ còn có chỉ huy binh đoàn.”

Thường An Tại cười bảo: “Tất nhiên không phải, trẻ con rất đơn thuần, khi chấp niệm một thứ quá sâu, nhiều đồ vật sẽ sinh linh tính. Huống chi là người như Hoàng An Kỳ, sau khi cậu bé chết sẽ hóa quỷ, nhưng không phải lệ quỷ, muốn dùng ý niệm thao túng mấy thứ đồ chơi này, lại rất dễ dàng.”

Nếu đã tóm được tiểu binh đoàn trưởng, vậy những tiểu binh sĩ còn lại không cần tìm nữa.

A Viên cất tiểu binh sĩ xong, mới thả lực chú ý vào căn phòng.

Căn phòng thứ ba sơn màu hồng tràn đầy sức sống, rõ ràng là phòng ngủ của Hoàng An Na.

Nhìn cách bài trí là đủ biết.

Tủ quần áo hình Hello Kitty màu hồng chiếm gần nửa gian phòng, ở góc bên kia là giường đơn, chăn gối ngăn nắp, gấu bông chất đầy cả giường.

Cạnh cửa sổ có một giá để sách, trên đó toàn là sách báo dành cho thiếu nữ mới lớn.

Đối với cô gái đã chết trước mặt mình, trong lòng A Viên trừ bỏ khổ sở nói không nên lời, còn có cảm giác quen thuộc kỳ diệu.

Loại cảm giác quen thuộc đó khiến cậu dễ dàng rút một quyển sổ hoa văn màu bạc hà giữa cả đồng sách báo.

A Viên lật lật vài tờ, “Là nhật ký của Anna.”

Thường An Tại bước hai bước đến bên cạnh cậu, “Trên đó viết gì?”

Trộm coi nhật ký một cô gái chẳng phải hành động tốt lành gì, nhưng ở mấy nơi quỷ quái này, nhật ký quả là thứ chứa lượng thông tin tốt nhất.

Bất kể bề ngoài hay bên trong, Hoàng An Na quả là một cô gái vô cùng văn nhã. Nhật ký của cô cũng xinh đẹp thú vị như bề ngoài cô vậy, dùng các loại chì màu, cô vẽ nên các loại động thực vật tinh xảo, mỗi một trang đều hình dung rõ nét nội tâm năm sắc thái của người con gái.

Tương ứng với những bức tranh minh họa, chữ viết trên giấy giản lược rất nhiều, chứa đựng vài năm dài dang dở.

A Viên lật thêm vài tờ, tìm kiếm đầu mối.

Ngày 7 tháng 6 năm 2009: Trời nhiều mây.

Mẹ tôi tái giá với một người, dượng ấy rất giàu, còn có một đứa con trai, mẹ dặn tôi phải kêu hắn là anh trai.

Tôi không thể gọi ra miệng, hắn nhìn rất âm u, một nụ cười cũng không cho, hơn nữa thường tròng An Kỳ hoài.

An Kỳ rất sợ, cứ núp đằng sau tôi.

An Kỳ nói em ấy không thích cái nhà này, bên trong đông người quá. Còn có một đứa trẻ đen thui hay tròng mắt nhìn em.

Lời An Kỳ khiến tôi sợ hãi, tôi cũng thấy nơi đây quá âm u.

Nhưng mẹ bảo rằng, An Kỳ vốn không được bình thường, chớ nên tin lời em ấy làm gì.

Dượng rất tốt với tôi.

Dượng tặng tôi một căn phòng xinh xắn, thế nhưng bạn bè tôi không ở chỗ này.

Ai, nghĩ tới đây lại thấy buồn.

Ngày mai phải đến trường mới rồi, tỉnh táo lên!

Ngày 20 tháng 6 năm 2009: Trời nắng.

Trường mới thật không tồi, thầy cô hiền từ, bạn học cũng rất tốt.

Quen được rất nhiều bạn mới, đặc biệt là Chu Linh Linh, cô ấy nói lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã biết chúng tôi sẽ trở thành bạn tốt.

Tôi cũng thấy như thế!

Ngày 7 tháng 4 năm 2010: Mưa dầm.

Chu Linh Linh thích một người, đó là hot boy của lớp bên cạnh – Từ Phàm.

Cô nói đây là người đẹp trai nhất mà cô từng thấy, cảnh cáo tôi không được thích hắn.

Từ Phàm rất hoa tâm, có rất nhiều cô gái đi theo hắn, bao gồm cả Hứa Đồng hay chán ghét tôi, Hứa Đồng là người theo đuổi hắn tích cực nhất, tôi không thích cô ấy.

Sao tôi lại thích cái loại người như hắn chứ, hơn nữa tôi còn một thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ, cậu ấy tên A Viên.

Tôi chưa thấy nam sinh nào đẹp bằng cậu cả.

Thế nhưng tôi không có số điện thoại A Viên, mẹ cũng không cho tôi trở về nơi đó nữa.

Chắc tôi không thể gặp lại cậu ấy rồi, một đời có mấy lần có thể gặp nhau.

....

Ngày 8 tháng 5 năm 2010: Trời nắng.

Tôi không ngờ mình sẽ gặp A Viên!

A Viên cứ nhiên bỏ học lên đây bán hoành thánh.

Cậu ấy bảo bán hoành thánh ngược lại kiếm được nhiều tiền hơn, với lại ở đây gần trường học, sinh ý coi như tốt.

A Viên mời tôi ăn một chén hoành thánh, còn lời tôi nói chuyện thật lâu, không chú ý đến các vị khách khác, khiến Chu Linh Linh cũng giận dỗi bỏ đi.

Thăng đến cuối cùng, cậu ấy mới bảo, kỳ thật nghe tin tôi ở gần đây, cho nên mới đến, xem thử có thể gặp lại tôi hay không.

Mặt A Viên hơi đỏ.

Tôi muốn ngày nào cũng ăn hoành thánh A Viên nấu.

Thật vui vẻ, có thể nhìn thấy cậu ấy mỗi ngày.

....

Vậy ra Hoàng Vinh Cường đối xử với cô quả thật không tồi, Hoàng An Na giống như tiểu thư nuôi ở khuê phòng, vô ưu vô lự.

Về sau, nhật ký đều viết về khoảng thời gian ở cùng A Viên bán hoành thánh.

Ban đầu Hoàng An Na hay ghé quán, về sau phát triển đến mỗi đêm A Viên bán hoành thánh xong, sẽ trộm trốn vào hoa viên Hoàng gia.

Nội dung ngọt ngào như mật, ngay cả lúc giận nhau, cũng chỉ tô điểm thêm màu lá xanh giữa không gian phồn hoa, nhìn là biết nhật ký về mối tình đầu.

Nhưng người đó đã chết rồi.

Nhớ đến đây, A Viên thấy lo lo, lại nghe Thường An Tại nói, “A Viên này thật diễm phúc.”

A Viên cứ thấy lời anh có ẩn ý, nhin không được trả lời, “Cậu ta đối xử với Anna thật lòng.”

Thường An Tại không nói nữa, A Viên như được xá lệnh, vội vàng lật mấy tờ sau, Thường An Tại bỗng nhiên duỗi tay đề lấy một trang, “Coi chỗ này.”

Tờ này được viết bằng bút lông trông rất trầm trọng, không có bất kỳ hoa văn nào, thậm chí có vẽ qua loa, có thể đoán được tâm tình cô gái.

Ngày 4 tháng 5 năm 2015: Mưa dầm.

Mẹ và dượng cãi nhau, lần đầu tiên tôi thấy dượng dữ như thế.

Quăng bể rất nhiều thứ, mẹ thu thập hành lý muốn dẫn tôi và An Kỳ đi.

Tôi rất sợ hãi.

Tôi sợ phải trở về căn phòng bốn mươi mét vuông, với đồng giường chăn ẩm ướt mốc meo, nghe tiếng chửi rủa cách vách, mỗi đêm ngủ cùng với đồng gián chuột.

Giống như lời thầy cô từng nói, do xa nhập kiệm nan*.

(*) Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

Mấy ngày liền không gặp A Viên, tôi sợ cậu ấy đến đây không tìm thấy tôi.

An Kỳ rất vui vẻ, bảo rằng rốt cuộc cuộc cũng rời khỏi nơi này.

Nói thật, đôi khi tôi cảm thấy An Kỳ rất kỳ lạ, em ấy không giống những đứa trẻ bình thường.

Cũng may anh trai ngăn mẹ lại, tuy lời hấn nói rất kỳ lạ, hấn nói, chúng tôi trốn không thoát.

Mẹ mắng hấn bị bệnh tâm thần, nhưng vẫn ở lại.

Tuy tôi biết mình không nên, nhưng nhin không được thở phào, tôi không muốn rời khỏi đây.

PS: Tôi trộm hỏi vì sao mẹ cãi nhau với dượng.

Mẹ nói đừng làm mấy chuyện mê tín.

....

Nhật ký ngày càng ngắn gọn hơn, không còn đường viền hoa như trước, phần lớn chỉ qua loa kể lại một ngày.

Ngày 8 tháng 5 năm 2012.

Chu Linh Linh tới nhà tôi chơi một ngày.

Cô ấy cứ nghi thần nghi quỷ, bảo nghe tiếng phụ nữ khóc.

Đến tối càng thêm quá phận, bảo nhà tôi có quỷ nháo.

Chia tay trong không vui.

Ngày 12 tháng 5 năm 2012.

Chu Linh Linh mất tích.

.....

Lật qua một tờ, chỉ còn một trang cuối cùng, trên đó chỉ viết hai câu.

Ngày 23 tháng 6 năm 2012.

Hoàng An Chính rốt cuộc đã chết.

Hắn vẫn luôn muốn giết An Kỳ.

18. Chương 18: Ác Quỷ Kinh Hồn 4

Nhật ký trong tay rõ ràng không hậu, nhưng nhìn đến trang cuối cùng, lòng A Viên lại thấy nặng trĩu, cậu ngẩng người một hồi, mới nhớ đến những trang đằng trước, chỉ vào rồi mới nói, “Lưu Trần phát hiện chuyện Hoàng Vinh Cường làm sao?”

Thường An Tại dường như trầm tư, một lát sau mới đạm nhiên đáp, “Chắc vậy.”

A Viên ngẫm lại chuyện trong hồi ức của tiểu lệ quý, kết hợp với nhật ký, trong lòng giật mình, chẳng lẽ Hoàng Vinh Cường định lặp lại trò cũ? Bắt Lưu Trần Hoàng An Na tới phòng tối rồi thiêu chết? Nhưng Hoàng Vinh Cường vì sao làm vậy? Càng nghĩ như thế, lòng A Viên thêm nặng trĩu, yết hầu như ngậm cay nuốt đắng, há mồm khô khốc nói, “Trước đó tôi nhìn thấy hồi ức của tiểu lệ quý...”

A Viên đơn giản thuật lại một lần, Thường An Tại nghe cậu nói hết, sau đấy cũng trầm lặng.

Ngay lúc A Viên cho rằng anh cũng không hiểu tại sao, lại nghe anh lạnh lùng bảo, “Đại khái là giả kim thuật.”

Nghe thấy tên đã biết không tốt, A Viên không khỏi khẩn trương nắm tay, “Giả kim thuật là cái gì?”

“Trong đồn đãi, đó là toán mệnh, một loại thủ đoạn nham hiểm dùng để bóp méo số phận.” Thường An Tại tìm từ giải thích, cho nên lúc nói tương đối chậm rãi, “Hai đứa con chết yếu chỉ sợ cũng bị ông ta hại chết, phương pháp này không chừng do bà vợ thứ nhất đến từ gia tộc lớn nói cho ông ta nghe, vậy nên sau khi đứa con thứ hai chết thì bà ấy cũng điên theo.”

A Viên mơ màng hồ đồ, “Loại thủ đoạn này cũng có sao?”

“Tham lam thúc giục, cái gì cũng thấy không đủ.” Thường An Tại nói, “Thoạt nhìn Hoàng Vinh Cường không phải kiểu tài phú quý mệnh, nhưng mệnh ông ta lại là nhiều con nhiều phúc, vốn là chuyện tốt, đáng tiếc Hoàng Vinh Cường quá tham tiền. Ông ta dùng tà pháp sửa lại số mệnh, tuy giàu có, nhưng cả đời không con cháu.”

A Viên khó tin, “Vậy cũng được? Ông ta dám dùng con ruột của mình để đổi sự giàu có, quả thật thành sao?”

Thường An Tại lạnh giọng, “Nếu thật sự là thế, sao ông ta lại đến tìm Trần An để vay nặng lãi chứ?”

A Viên khiếp sợ không biết nên nói gì.

“Ngọn đèn đồng mẫu tử chính là thứ mấu chốt.” Thường An Tại lấy ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, “Ban đầu tôi còn thấy kỳ quái, sao lại có người dùng người giấy đến chiêu quỷ ngay cầu thang. Giờ xem ra, ác linh không phải do Tê Đăng đưa tới, mà là hướng về đèn đồng.”

A Viên bình tĩnh nhớ con quỷ đầu dài quần trên đèn đồng, “Cái đèn đồng đó sao?”

“Đèn đồng mẫu tử do ông ta dùng bí pháp để chế luyện thành đèn bản mạng.” Giọng Thường An Tại thật lạnh, “Hoàng Vinh Cường bày tà trận, thiêu chết vợ mình ở đó, dùng hồn phách vợ con làm tế phẩm, cuối

cùng trao đổi với hung linh. Đây chính là cái gọi là giả kim thuật.”

“Chỉ vì thế?” A Viên sợ hãi không thôi, “Nhưng nếu ông ta dùng hồn phách vợ con làm tế phẩm, vậy tại sao vẫn còn đôi mẫu tử lệ quỷ tồn tại? Hơn nữa phương pháp đó hiệu quả thật sao?”

“Oán khí hai người quá lớn, hung linh chỉ dám trốn tránh chúng nó, sao dám tiếp thu tế phẩm chứ?” Thường An Tại nói, “Phương pháp không còn hiệu quả. Hung linh ở lại thế gian, cốt lõi do tà niệm biến thành, không hại Hoàng Vinh Cường đã là tốt lắm rồi, có nào mưu tài giúp ông ta nữa. Hoàng Vinh Cường không được như ý, bị đứa con trai phản bội, lại sinh thêm hai lệ quỷ, cũng coi như thiên lý báo ứng.”

“Vậy còn Hoàng An Chính?” A Viên chỉ vào trang nhật ký cuối cùng, “Sao hắn lại muốn giết Hoàng An Kỳ? Chẳng lẽ hắn coi cậu bé là người em trai đã chết?”

Thường An Tại hỏi ngược, “Cậu không thấy kỳ lạ sao, người vì tiền bạc có thể hại chết cả vợ con mình, giờ chả có ích lợi, sao lại đối xử người ngoài như con cái chứ?”

A Viên thấy hồ đồ, cậu nghĩ không ra, “Cả nhà Lưu Trần có thể mang lại chỗ tốt gì cho ông ta?”

“Chỗ tốt bà ta có chính là Hoàng An Kỳ.” Thường An Tại lật sang trang nhật ký miêu tả Hoàng An Kỳ có biểu hiện bất thường, “Hoàng An Kỳ nhìn thấy quỷ, cho nên cậu bé mới nói những lời đó. Hồn phách trẻ con vốn không đủ, ngẫu nhiên gặp quỷ cũng không có gì lạ. Nhưng một đứa nhỏ thấy quỷ thường xuyên như thế, rất có khả năng mang Âm Dương Nhân.”

A Viên nói, “Không phải cậu bé vẫn thấy...” Một đứa trẻ sống giữa một bầy quỷ, cậu quả thật khó tưởng tượng nỗi sợ hãi mà An Kỳ phải trải qua, “Hoàng Vinh Cường tìm kiếm Âm Dương Nhân để làm gì?”

“Ông ta muốn chấn nhiếp bà vợ mình.” Thường An Tại bỗng hỏi, “Có phải cậu thấy người mang Âm Dương Nhân thật đáng thương?”

A Viên ngẩn ra, tuy cậu chưa từng nghĩ tới, nhưng chẳng phải sao? Người có Âm Dương Nhân lúc nào cũng phải sinh hoạt với vô số bóng ma đáng sợ.

Thường An Tại lắc đầu, “Trong họa có phúc. Âm Dương Nhân quả thật phải gặp quỷ mỗi ngày, nhưng người có Âm Dương Nhân mang huyết mạch khiến quỷ mị kinh sợ, bằng không tại sao Hoàng An Kỳ sống ở đây mà vẫn bình an vô sự?”

“Khoan đã.” A Viên hiềm khi đánh gãy lời Thường An Tại, “Chẳng phải cuối cùng Hoàng An Kỳ bị Hoàng An Chính giết chết sao?”

Thường An Tại cười, lãnh đạm đáp, “Người giết Hoàng An Kỳ không nhất định là Hoàng An Chính.”

“VẬY...” A Viên suy nghĩ một lát, “Là ai mới được?”

Thường An Tại không định tìm hiểu kỹ, chỉ nói, “Hoàng Vinh Cường phải dùng máu Hoàng An Kỳ mới nhốt được lệ quỷ trong đó, căn phòng thứ nhất dính máu có lẽ liên quan đến Hoàng An Kỳ. Hoàng An Chính muốn giết Hoàng An Kỳ cũng chính vì điều đó — hẳn cảm thấy áy náy, muốn giải thoát mẹ và em trai mình.”

Đến tận giờ, manh mối rải rác miễn cưỡng dán lại một chỗ.

A Viên gật đầu, “Khó trách Lưu Trăn cãi nhau với Hoàng Vinh Cường.”

Thường An Tại nói, “Đúng vậy. Tuổi Hoàng An Kỳ còn nhỏ, chỉ sợ khó dấu diếm nổi. Lưu Trăn chắc đã biết một chút, nếu bà muốn đi thật, Hoàng Vinh Cường sẽ không bỏ qua, cho nên bà vì câu nói của Hoàng An Chính mà ở lại.”

A Viên suy nghĩ, “VẬY Hoàng An Chính đâu, hẳn bị ai giết?”

“Tôi đoán là Lưu Trăn. Có thể vì hắn muốn giết Hoàng An Kỳ, bị Lưu Trăn và Hoàng An Na thấy, ngược lại bị Lưu Trăn ngộ sát*.”

(*) lỡ tay giết người.

A Viên nhớ đến biểu hiện của Lưu Trăn lúc ở nhà ăn, cảm thấy có lý.

Phòng đoán sự thật xong, A Viên không khỏi trầm mặc, so với lệ quỷ, lòng người mới là thứ ghê gớm nhất.

Đại khái hiểu được sự tình đã qua, cuốn nhật ký cũng hoàn tất công việc của nó.

Thường An Tại tiếp tục lục giá sách tìm tin tức, A Viên lấy cuốn nhật ký nhét về chỗ cũ, khuỷu tay vô tình đụng phải tấm gương nhỏ.

Tấm gương loạng choạng một hồi sau đó ngã xuống đất, A Viên luống cuống tay chân, may mà tiếp được nó trước khi rơi xuống.

A Viên cầm gương nhỏ trong tay, mặt gương lạnh như băng, trong chớp mắt, phảng phất nhìn thấy nụ cười diêm lệ của Hoàng An Na. Cậu lật gương lại, phía sau có dán một tấm hình nho nhỏ.

Trong đó, Hoàng An Na dựa vào một thiếu niên tuấn tú, cười ngọt như mật.

Thiếu niên này... Chắc là A Viên.

A Viên nhắm mắt, nỗ lực xua đi thứ tình tố không thuộc về mình, cậu để tấm gương lại chỗ cũ, dư quang vô tình liếc qua một cái, tiếp đó, nhìn thấy một đôi mắt hắc bạch phân minh.

Ngay lúc ấy, A Viên suýt chút nữa hét một tiếng thất thanh, cũng may phản ứng kịp, nghẹn lại trong họng. Nhưng lòng tơ đã dựng đứng cả lên.

Có một đôi mắt sau cửa tủ quần áo, không hề chớp mắt nhìn hai người, không biết đã ở đó bao lâu.

19. Chương 19: Thám Hiểm Bốn Người 1

A Viên không thay đổi sắc mặt thu hồi ánh nhìn, cặp mắt đó vẫn ở đấy, dường như không phát hiện dị thường.

Cậu ra vẻ trấn định, tiến vài bước đến cạnh Thường An Tại đang đưa lưng về phía tủ, túm túm góc áo anh, vừa định làm khẩu hình miệng, sau lưng bỗng phát ra một tiếng rầm lớn, tủ áo khép hờ lập tức mở toang, hai người bên trong liền lăn ra ngoài.

Nhìn kỹ, là một đôi nam nữ.

Về mặt hai người trông rất kinh hoàng, người nam quay đầu nhìn đằng sau, người nữ thì sợ hãi trừng A Viên, “Mấy người... Là người hay quỷ?”

A Viên khó hiểu, “Tôi đương nhiên là người.”

Cô gái lập tức hòa hoãn, quay đầu đấm chàng trai một cái, “Cậu đẩy tôi chi thế! Nếu bên ngoài thật sự có thứ gì, thì hai chúng ta chết chắc đó! Chết chắc đó!”

“Đâu phải tôi không biết.” Chàng trai bị cô đấm tỏ vẻ bức bối oán hận, “Có thứ gì cứ chọc sau lưng tôi chứ bộ!”

Hắn vừa nói xong, mấy người đồng loạt nhìn về phía tủ áo, vừa vặn nghe thấy một tiếng kéo kẹt, bất quá lúc nhìn sang, chỉ thấy một hàng binh sĩ chỉnh tề giờ súng bước từng bước từ chỗ tối, từng người từng người một, chui vào trong khe hở ngăn kéo.

“Thứ chọc lưng tôi là nó sao?” Chàng trai chỉ vào đám binh sĩ, cả tay cũng run rẩy, “Đó là thứ gì chứ?”

Cô gái tiến lên mấy bước, nhỏ giọng lẩm bẩm: “...Đồ chơi thành tinh? Cứ thấy đáng yêu sao sao.”

Lúc chàng trai vẫn còn trợn mắt há mồm, A Viên ngẩng đầu nhìn Thường An Tại, rồi liếc về hai người, khẩu hình miệng, “Họ là người hay quỷ?”

Thường An Tại chẳng nói gì, chỉ lắc đầu.

Lắc đầu nghĩa là không phải quỷ? A Viên thấy yên tâm hơn xịu, ngược lại bắt chuyện, “Sao hai người lại trốn vào tủ quần áo? Gặp phải chuyện gì sao?”

Không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc, biểu tình cả hai đều rất khó coi.

“Là... Là một người bạn của tôi.” Mở miệng đầu tiên là chàng trai, bởi vì ký ức còn đọng nên trông rất hoảng hốt, “Khi chúng tôi tiến vào đã thấy cậu ta không ổn lắm, lặn xuống khỏi cầu thang... Chờ chúng tôi tới cứu cậu ấy, lúc đó, cậu ấy đã... đã chết rồi!”

Hắn nói xong, mắt cô gái bên cạnh đã phấp phấp, cô cúi đầu.

Chàng trai nói tiếp, “Chúng tôi lập tức gọi xe cứu thương, kết quả không liên lạc được. Chúng tôi định lên lầu xem có cửa sổ hay không, kiểm chỗ chui ra ngoài... Kết quả, không ngờ cậu ta cư nhiên... cư nhiên...”

Nói tới đây, hàm răng chàng trai run rẩy, rùng mình.

“Cậu ta cư nhiên bò lên đây.” Cô gái tiếp lời hắn, sâu kín hỏi, “Lúc anh đi lên có thấy một người bị gãy cổ hay không?”

A Viên lắc đầu, “Không thấy.”

“Có lẽ đang ở dưới lầu tìm chúng tôi.” Cô gái vỗ vỗ ngực thả lỏng, “Chúng tôi vẫn ở đây trốn thì tốt hơn.”

Cô nhìn A Viên, lại nói, “Tôi tên Vu Lệ, cậu ta là bạn tôi, Tùng Võ. Đều là sinh viên ở đây. Vốn định nhân dịp nghỉ hè nên đến đây thám hiểm, ai ngờ lại gặp chuyện thật.” Lướt qua chuyện kinh hoàng, Vu Lệ tự nhiên hào phóng lên, “Còn anh? Cũng đến thám hiểm với bạn sao?”

A Viên đáp, “Chúng tôi cũng thế, tôi tên A Viên.” Cậu ngược sang nhìn Thường An Tại, thấy anh không có ý mở miệng, lại bổ sung, “Đây là bạn tôi, Thường An Tại.”

“A Viên? Nghe tên thực quen.” Vu Lệ đánh giá cậu mấy lần, “Nhìn cũng quen nữa, anh học trường C sao?”

A Viên đáp, “Không phải, tôi là...”

“A! Tôi nhớ rồi!” Tùng Võ đột nhiên kêu to, “Anh là bạn trai Hoàng An Na!”

“Anna?” A Viên không ngờ họ lại nói ra cái tên này, “Hai người biết Anna sao?”

Vu Lệ khó hiểu trừng Tùng Võ, “Sao cậu lại biết cả bạn trai An Na chứ?”

“Nhờ Từ Phàm nên mới biết, cậu đừng suy nghĩ vớ vẩn.” Tùng Võ tránh mắt cô, “Hoàng An Na rất nổi danh ở trường, là hoa khôi ban ba. Từ Phàm theo đuổi cô lâu rồi, nhưng chưa từng đồng ý. Sau đó Chu Linh Linh bảo cô tìm được bạn trai là người bán hoành thánh, còn dẫn tôi tới quán đó, nên mới gặp anh, bắt quả chắc anh không nhớ tôi đâu.” Hấn nói liên hồi, bla bla một tràng dài, lại hỏi, “Anh tới đây chi? Để thăm Hoàng An Na sao?”

A Viên hàm hồ ừ một tiếng.

Tùng Võ thốn thức không thôi, “Anh thật si tình, cũng giống Từ Phàm vậy. Tới nơi này, chỉ vì...”

“Cậu đừng nói bừa nữa!” Vu Lệ vỗ lên vai hấn một cái, “Từ Phàm và Đồng Đồng đang rất tốt.”

Tùng Võ bị cô chọc phiền, xô cái tay ra, “Người đã chết rồi, tốt chỗ nào chứ?”

“Cậu đừng nói bậy!” Mặt Vu Lệ trắng bệch, “Đồng Đồng không chết, cô chỉ... chỉ đang trốn giống chúng ta.”

Tùng Võ nói, “Thật không nói nổi, rõ ràng cậu...”

Hấn còn chưa nói xong, Vu Lệ lườm sang, đôi mắt to đen nhánh, khiến lời nói sắp khỏi miệng lại nuốt xuống.

“Thôi được.” Tùng Võ thỏa hiệp, “Có lẽ cô ấy vẫn chưa chết.”

A Viên đứng bên cạnh nghe hai người nói, không tiện xen vào, đợi đến khi cả hai đã yên tĩnh, mới thử hỏi, “Hai người còn gặp ai nữa sao?”

“Đúng, gặp nhiều lắm, tôi căn bản không nhớ...” Vu Lệ như chịu áp lực đè nặng, cuối cùng cũng gặp người để giải bày hết nỗi sợ—

20. Chương 20: Thám Hiểm Bốn Người 2

Người đầu tiên đưa ra lời đề nghị thám hiểm không phải Từ Phàm, mà là người bạn mà Hứa Đồng dẫn theo.

Vu Lệ không thích vị nữ sinh đó, cô ngay cả tên người đó cũng không biết.

Năm người tụ họp ở nhà Từ Phàm, mở một party nhỏ, chơi đùa cả ngày, lúc đến chạng vạng lại thấy hơi nhàm chán, vậy nên thương lượng coi nên đi đâu giết thời gian.

Vu Lệ đầu tiên muốn về nhà, nhưng Tùng Võ và Hứa Đồng đều đề nghị tới quán bar, Từ Phàm thì vẫn do dự.

Cuối cùng vị nữ sinh không biết tên lên tiếng, “Chúng ta đến nhà họ Hoàng thám hiểm đi!”

“Nhà họ Hoàng?” Tùng Võ phản ứng thật lâu, mới giật mình nói, “Là nhà của Hoàng An Na sao?”

Họ đều cùng trường, cho nên chuyện về hoa khôi An Na cũng biết ít nhiều.

Thời gian thẩm án một nhà họ Hoàng khi đó, đã cách mấy năm, hung thủ đến giờ vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật. Nghe đâu biệt thự nhà họ Hoàng vốn ở vị trí rất tốt, từng có người đánh chủ ý sửa chữa lại. Công nhân phụ trách thăm dò thường hay tiến vào hoa viên xem xét, sau đó vì các loại ngoài ý muốn không thể tưởng tượng mà bị tổng vào viện nằm.

Dần dà, căn biệt thự trở thành ngôi nhà ma nổi danh ở đây.

Vu Lệ vừa nghe đã không thích, “Đi tới nơi đó làm gì, nghe nói ở đấy quỷ nháo hung lắm.”

Lòng Từ Phàm khẽ động, hắn nhìn sang Hứa Đồng, thấy cô không phản ứng gì mới nói, “Cửa nhà họ Hoàng bị khóa chặt rồi, chẳng lẽ leo cửa sổ vào à?”

Vị nữ sinh liền nói, “Tôi có chìa khóa nha.”

Vu Lệ không muốn đi, “Bỏ hoang thì cũng là nhà người khác, sao lại trái phép tiến vào chứ?”

Tùng Võ đứng cạnh cột nhà, “Dù sao Hoàng An Na cũng là bạn cũ của Từ công tử đây, tham quan nhà bạn bè thì có gì sai.”

Hứa Đồng vẫn không nói gì, thế nhưng sắc mặt trầm hắt.

“Cẩn thận cái miệng chó của cậu.” Vu Lệ giơ tay đánh Tùng Võ cho hả giận, “Thứ không nên nói thì đừng nói.”

Tùng Võ bị đánh riết quen, chỉ cười ha ha.

Từ Phạm phục hồi tinh thần, nhàn nhạt đáp, “Đừng nói bừa, tôi và An Na không có quan hệ gì cả.”

Lời nói giấu đầu lòi đuôi khỏi nói ai cũng biết.

Vu Lệ liếc nhìn Hứa Đồng một cái, lo sợ cô nổi bão. Hứa Đồng và Hoàng An Na cùng lớp, bởi vì Từ Phạm, chuyện hai người bất hòa mọi người đều rõ.

“Muốn đi thì đi.” Hứa Đồng ý vị không rõ, “Dù sao họ đã chết cả rồi.”

Từ Phạm cãi với Hứa Đồng một trận, đến khi vào nhà họ Hoàng vẫn còn chiến tranh lạnh.

Cách chạng vạng vẫn còn một lúc, trong nhà không tính tối, chỉ hơi mờ mờ lung, giống như bị bọc một tấm màn.

Tùng Võ cố ý chỉnh camera ghi hình ban đêm, Từ Phạm đi theo hẩn, lúc dừng lúc tiến, rất giống bộ dáng thần du tiên ngoại*.

(*) kiểu đang đi trên trời chứ không phải dưới đất.

Hứa Đồng thấy hẩn thì giận, Vu Lệ đành phải trúc trắc an ủi cô, vừa vặn vị nữ sinh không biết tên bảo mình đau bụng muốn đi WC, vậy nên ba người cứ thế hợp thành một nhóm tìm phòng WC.

“... Từ từ.” Tùng Võ đang đứng nghe không nhận được chen vô, “Vị nữ sinh cậu kể là ai thế, tôi chưa thấy bao giờ cả!”

“Hả? Chính là người Hứa Đồng mang tới đấy!” Vu Lệ không thể hiểu nổi, “Không phải chính cô ta đã đề nghị tới đây sao?”

“Cậu có nhớ lộn không.” Sắc mặt Tùng Võ dần dần trắng bệch, hẩn nhỏ giọng hô hấp, suy yếu vô lực nói, “Rõ ràng là nam mà, vẫn luôn đi theo Từ Phạm. Tên... là gì đó, tôi cũng không nhớ rõ nữa.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều bắt gặp sợ hãi vô tận trong mắt đối phương.

A Viên đứng bên cạnh nghe cũng thấy sợ, trong mắt họ đều thấy nhiều thêm một người, rốt cuộc là một người... hay là hai người khác nhau?

“Cậu cứ nói tiếp đi.” Giọng Tùng Võ run run, “Tiếp đó các cậu xảy ra chuyện gì?”

Tùng Võ thì đi hành lang bên trái đại sảnh, còn Vu Lệ thì vào hành lang bên phải.

Giống như hành lang bên trái, cứ cách vài bước lại có một căn phòng, bố cục bên phải rõ ràng đơn giản hơn rất nhiều.

Sau hai phiên gỗ khép chặt dính đầy tro bụi, là một khu nhà ăn rộng lớn.

Chạng vạng vào mùa hè luôn tới muộn hơn, ánh chiều tà hiện sau tấm kính cửa sổ, lờ mờ chiếu vào nhà ăn.

Nhìn cách trang hoàng có thể thấy thời hoàng kim khi xưa. Chỉ là bây giờ ghế dựa ngã khắp sàn, mặt tường lẫn sàn nhà phủ kín bụi bẩn. Mà chiếc bàn cẩm thạch chiếm nửa căn phòng cũng lộn xộn chén đĩa, bị tro bụi bám lên, cơm canh còn sót lại đã biến thành một thứ đen thui cứng ngắc, mùi vị sầu thảm quanh quẩn mãi không tan.

“Chắc WC không ở đây đâu.” Vu Lệ mới tiến vào bỗng thấy lòng hốt hoảng, tay chân lạnh ngắt, cô che mũi cố gắng trấn định, nhìn đến gian phòng duy nhất liên thông đến nhà ăn, “Bên đó là phòng bếp.”

“Chỗ này thật không thoải mái.” Hứa Đồng nói, “Chúng ta sang kia tìm thử.”

“Ồ đó.” Nữ sinh đang trầm mặc đột nhiên lên tiếng chỉ về một hướng, “WC bên kia.”

Hai người quay đầu nhìn, thấy nơi cô ta chỉ sang, không biết từ khi nào bỗng xuất hiện một căn phòng nhỏ.

Sau cánh cửa có ánh sáng mờ, ảm đạm vẫn đục, chiếu vào căn phòng WC thoát nhìn dơ bẩn thối hoắc.

Nữ sinh cứ thế tiến vào.

Vu Lệ vội vàng kéo tay Hứa Đồng, “A Đồng, cậu ở đây với tôi đi.” Cô rốt cuộc tìm được thời gian ở riêng với Hứa Đồng, trốn sang một bên, khe khẽ hỏi, “A Đồng, vị nữ sinh đó là bạn cậu ư? Sao tôi chưa thấy bao giờ?”

“Là Chu Linh Linh đấy, sao cậu không quen chứ?” Hứa Đồng dừng một lát, “Kỳ thật cũng không thân

mấy, trên đường vừa lúc gặp mặt, nghe nói muốn sang nhà Từ Phàm... Lúc trước cô ấy chơi khá thân với cậu ấy, tôi còn tưởng Từ Phàm cũng mời cổ.”

Chu Linh Linh? Nghe tên quả thật quen tai, nhưng Vu Lệ vắt hết óc cũng không nhớ nổi là ai, cô nhú mày bảo, “Tôi thấy cô ta cứ quái quái.”

“Chứ gì nữa, tôi cũng thấy vậy.” Hứa Đồng nói, “Trước kia cô ấy không âm u như thế đâu, từ...”

Cô đột ngột dừng lại, nhìn về phía WC, Chu Linh Linh không biết từ khi nào đã đứng trước cửa nhìn hai người.

“Mau tiến vào đi.” Chu Linh Linh nhìn các cô, nhẹ giọng nói, “Hứa Đồng, sao cậu còn chưa tiến vào?”

Vu Lệ không muốn, lùi về sau hai bước. Nhưng không biết Hứa Đồng bị gì, cứ nhiên nhanh chóng qua đó, Vu Lệ muốn kéo lại cũng không được, chỉ đành trơ mắt nhìn cô tiến vào căn phòng WC.

Cánh cửa dần dần khép lại, Chu Linh Linh với gương mặt tái nhợt đứng sau khe cửa nhìn chằm chằm Vu Lệ, mà thời khắc cánh cửa gần như đóng lại, trên gương mặt chất phác của cô ta bỗng hiện lên tia cười quỷ dị.

Vu Lệ đứng bên ngoài đợi một hồi, thì nghe tiếng Tùng Võ đứng ở đại sảnh kêu to, “A Lệ, A Lệ! Các cậu đâu rồi?”

Vu Lệ nhìn cánh cửa WC còn khép kín, “Chúng tôi ở bên phía nhà ăn này.”

Giọng nói Tùng Võ hơi thay đổi, “A Lệ, cậu mau ra đây!”

Vu Lệ giật nảy, nhìn cánh cửa bên kia, trong nháy mắt nhiều thêm một bảng gỗ màu đỏ, trên đó khắc tên của Hứa Đồng.

Cô hét một tiếng thất thanh, không dám quay đầu xông ra khỏi phòng ăn, “Tùng Võ! Tùng Võ!”

Tùng Võ đang quay hình, thấy Vu Lệ vọt tới chỗ mình, vội vàng thu máy về vươn tay đón cô, “A Lệ, A Lệ, sao thế?”

Vu Lệ ôm chặt Tùng Võ, cả người run rẩy không thôi, “Hứa Đồng! Hứa Đồng, cô ấy...”

“Sao chỉ còn một người thế?” Tùng Võ hậu tri hậu giác hỏi, “Hứa Đồng đâu?”

Từ Phàm đang xem di động cũng nhìn sang, dù mới cãi nhau một trận, nhưng hắn vẫn rất quan tâm cô bạn gái này, “Không phải các cậu đi WC sao, Đồng Đồng đâu?”

“Hứa Đồng, Hứa Đồng cô ấy...” Miệng lưỡi Vu Lệ như quấn vào nhau, “Cô ấy ở trong WC, trên cửa treo...”

“A Lệ.” Một tiếng kêu vang đánh gãy lời cô.

Vu Lệ vội vàng nhìn sang, thấy phòng ăn bước ra một người, không thấy Chu Linh Linh đâu, chỉ còn mỗi Hứa Đồng, cô có vẻ cổ quái, trên gương mặt tái nhợt không mang chút biểu tình, chỉ nhẹ hắng nói, “A Lệ, sao cậu không đợi tôi.”

“Trời, Hứa Đồng, cậu không sao chứ, tôi còn tưởng cậu gặp chuyện.” Tùng Võ buông Vu Lệ ra, chớp chớp mắt nhìn Từ Phàm, “Coi Đồng Đồng nhà cậu bị dọa kìa, còn không qua đó an ủi người ta.”

Từ Phàm liếc hắn một cái, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Vu Lệ không dám tới gần Hứa Đồng, núp đằng sau Tùng Võ chẳng dám nói gì. Nhưng Hứa Đồng lại chủ động đi tới chỗ họ, cô bỗng thay đổi tính tình, còn đến bên cạnh Từ Phàm chủ động nắm tay hắn, ngẩng đầu nhìn.

Thấy cô như thế, Từ Phàm không giận nữa, chỉ duỗi tay sờ đầu cô.

“Làm hòa là ổn rồi, vất vả lắm mới ở bên nhau, cãi làm chi cho mệt.” Tùng Võ cầm điện thoại ghi hình, kéo Vu Lệ đến cạnh hai người, “Lại đây, hiếm lắm mới được một lần. Chụp một tấm nào.”

Vu Lệ muốn từ chối, nhưng lúc bị kéo tới gần, Hứa Đồng đột nhiên nắm lấy cô.

Tay Hứa Đồng rất lạnh, Vu Lệ bị đông đến run rẩy, giống như bị rơi vào phòng băng.

“A Lệ.” Cô nghe thấy giọng Hứa Đồng ngay sát bên tai, vù vù như cơn gió phóng thẳng vào màng nhĩ, “Sao cậu lại không đợi tôi.”

Tùng Võ chỉnh camera điện thoại, bốn người chen chúc một chỗ, theo giọng hắn đếm – “Một, hai, ba!” – Đèn flash lóe lên, bắt lấy khoảnh khắc lần chụp chung cuối cùng.

21. Chương 21: Thám Hiểm Bốn Người 3

Chụp ảnh xong, Vu Lệ mạnh bạo rút khỏi tay Hứa Đồng, trốn trở về bên cạnh Tùng Võ, nhỏ giọng nói, “Chỗ này chả có gì vui cả, tôi muốn trở về!”

“Cậu sợ gì chứ.” Tùng Võ có vẻ mắt hững, “Vẫn chưa thám hiểm trên lầu mà, hiểm khi đến được đây, muốn thì cậu tự đi mà về.”

Từ Phàm cúi đầu lướt đi động không nói chuyện, chỉ có Hứa Đồng lẳng lẳng nhìn cô chăm chăm, “A Lệ, sao cậu không đợi tôi.”

Thật ra Tùng Võ chưa phát hiện Hứa Đồng có vấn đề, còn tưởng cô ấy bộc phát tính tình thế thôi. Hấn quyết định làm người giải hòa, cợt nhả xen mồm vào, “A Lệ cũng bị dọa thôi mà. Dù sao nhà ăn mấy cậu đi vào, chính là hiện trường ba người Hoàng gia chết thảm đấy.”

Vu Lệ nhớ đến gương mặt tái nhợt của Chu Linh Linh, và cả mặt đất đầy vết bầm khô cứng màu đen, chân cô còn dẫm lên đó. Cánh tay bị Hứa Đồng siết vẫn còn lạnh như quán băng, lạnh đến mức thần kinh căng chặt cũng bị đông cứng, cô gần như thét chói tai, “Tôi phải trở về! Tôi không quan tâm mấy người nữa! Tôi phải trở về!”

Cô điên cuồng chạy về phía cánh cửa chính thật lớn, hai tay cố gắng mở toang nó ra, nhưng chỉ phát ra tiếng đinh đinh, cánh cửa lại không sút mẻ chút nào, cô khóc to, hét lớn, “Tại sao mở không ra! Vì sao không thể mở!”

Cô nâng bàn tay liễu mạng vô mệnh, tiếng cửa sắt nặng nề kêu lên rầm rầm, quanh quẩn khắp không gian âm lãnh, giống như oan quỷ muốn quay về nơi khi họ còn sống.

Cả hai chàng trai bên cạnh đều bị cô dọa sợ, Tùng Võ vội vàng ôm cô trấn an, “Rồi rồi rồi, chúng ta trở về. Chúng ta sẽ trở về ngay, cậu đừng khóc, được rồi, tôi tới mở cửa đây.”

Hấn một tay ôm Vu Lệ khóc nức nở, một tay cầm chìa khóa mở cửa, nhưng thử vài lần, chỉ nghe tiếng lạch cạch, cứ nhiên không thể mở, “Sao kì vậy?” Hấn nhìn sang Từ Phàm nói, “Lúc các cậu tiến vào thì khóa trái sao?”

Từ Phàm đáp, “Đâu có, tôi chỉ giữ cửa rồi đi qua thôi, chưa từng đụng vào nó.”

Tùng Võ hỏi, “Vậy ai đã khóa cửa chứ?”

Từ Phàm im lặng một lát, mới nói, “Để tôi thử xem.” Lặp lại động tác y chang, vô luận thế nào cũng không mở nổi, khóa cửa không ngừng phát ra tiếng lạch cạch, “Là ai đùa dai, khóa cửa bên ngoài vậy?”

Tùng Võ cứng họng, rốt cuộc ý thức vấn đề xảy ra.

Hứa Đồng trước sau không tới gần họ, Vu Lệ dần dần bình tĩnh lại, chùi chùi nước mắt trên mặt, “Còn cửa sổ thì sao, chắc chưa bị khóa đâu.”

Tùng Võ sợ tinh thần cô không ổn định, không dám đứng xa. Từ Phàm đành tự mình mở từng cái cửa sổ, cuối cùng, mang về mặt khó coi trở về, “Không được, bị khóa chặt rồi.”

Tùng Võ quát một câu thô bạo, “Đứa nào làm mấy chuyện thiếu đạo đức thế, tôi mà biết sẽ moi ruột nó ra.”

“Bất quá tôi tìm thấy cái này.” Từ Phàm vẫn còn trấn định, hẩn lấy một cây sài đao không biết moi ra từ đâu, “Thử xem có đập cửa được hay không.”

“Cậu còn không biết chẻ củi nữa là.” Tùng Võ trợn mắt há mồm, “Sài đao nhìn nhẹ hều, còn ghỉ sắt như thế, sử dụng được không vậy.”

Từ Phàm nhìn hẩn một cái, khoe miệng khẽ câu lên, tạo thành một mặt cười quỷ dị, cầm sài đao đi thẳng tới chỗ cửa sổ.

Hẩn giơ sài đao, bỏ mạnh lên tấm kính.

Keng, keng.

Tiếng vang kịch liệt, rung đến đau cả tai. Nhưng không biết tấm kính làm bằng gì, bị bỏ như thế mà chẳng xúu nào nứt mẻ.

Giờ phút này, sắc trời đã tối hoàn toàn, ngoài cửa sổ mập mờ ánh đèn đường, thế nhưng cự ly quá xa, đã bị đám cỏ dại rậm rạp che khuất.

Rầm một tiếng, một tiếng sấm vang lên, đến từ không gian xa xa.

Tùng Võ nói, “Ai da, sao lại có sét đánh. Đâu nghe nói hôm nay có bão gì chứ.”

Không ai để ý hẩn, phòng khách to như vậy, duỗi tay cũng không thấy năm ngón.

Tùng Võ không nhớ đã để camera quay hình ở đâu, hẩn đành mở điện thoại rọi ánh sáng, “Từ Phàm, cậu đừng đập nữa, chúng ta lên lầu hai nhìn thử. Chắc trên đó không đến mức khóa kín giống ở dưới đâu.”

Động tác Từ Phàm cứng ngắc, giờ khắc này rất giống con rối bị điều khiển, tay cầm sài đao buông thông xuống, “Lầu hai.” Hẩn nghẹn ngào phát ra âm thanh trầm thấp, “Mẹ.”

“Ây da, Từ công tử của chúng ta sợ đến mức kêu mẹ luôn.” Thần kinh Tùng Võ quá thô, giờ còn cười ha hả, “Đừng sợ đừng sợ! Tùng đại ca che chở các cậu! Đi lên lầu hai nào. Cùng lắm thì tìm phòng ngủ một giấc, đợi tới sáng lại nghĩ cách sau.”

Vu Lệ thấy Từ Phàm trở nên quái quái, không dám nhiều lời. Chỉ gắt gao bám theo sau Tùng Võ, kể cũng lạ, khi này Hứa Đồng như hận không thể bám chặt lấy cô, bấy giờ lại tỏ vẻ sợ hãi Từ Phàm, cứ nhiên trốn thật xa.

Tùng Võ tự thân quyết định, không ai cổ vũ nên cũng lặng thinh.

Bốn người đi lặng lẽ không tiếng động, theo ánh sáng điện thoại, chậm rãi tiến lên phía trước.

Cầu thang mốc meo, dẫm lên phát ra âm thanh kẻo kệt, ồn ào không thôi.

Tùng Võ đi nhanh, Vu Lệ bị hấn tùm cũng nhanh chân. Cô không dám quay đầu, chỉ nghe âm thanh kẻo kệt lúc xa lúc gần phía sau.

Thẳng đến khi sắp đến bậc thang cuối cùng, một thứ lạnh lẽo dán lên phía sau, Vu Lệ sợ hãi nghiêng đầu, bắt gặp gương mặt Hứa Đồng gần trong gang tấc!

Cô ta nhìn Vu Lệ, buồn bã nói, “A Lệ, sao cậu không đợi tôi.”

Vu Lệ hét thảm một tiếng đẩy cô ra, Tùng Võ vừa lúc quay đầu thấy một màn này, vội cả kinh, “A Lệ! Cậu điên rồi à!”

Hấn duỗi tay muốn chộp lấy Hứa Đồng, nhưng đã muộn.

Hứa Đồng ngã xuống cầu thang, Từ Phàm đứng phía sau cũng chịu chung số phận rơi xuống.

Hai người lạch bạch, lăn lộn xuống từng bậc, cuối cùng giữa không gian đen mịt, trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Vu Lệ sợ hãi nhảy lên lầu hai, trốn phía sau Tùng Võ, “Hứa Đồng... Hứa Đồng cô ấy...”

Tùng Võ tỏ vẻ oán giận, túm tay cô, “Tôi biết cậu và Hứa Đồng không hợp! Nhưng tại sao lại làm thế vào lúc này, bây giờ phải làm sao! Cả hai đều gặp chuyện không may!” Hấn lấy di động, vội vàng muốn gọi cấp cứu, thế nhưng ngay cả sóng cũng không có.

“Làm sao đây, làm sao đây.” Tùng Võ nhìn chung quanh, sau đó cất bước đi xuống, “Chúng ta xuống dưới nhìn xem họ có sao không.”

“Đừng xuống mà!” Sắc mặt Vu Lệ tái nhợt trùng Tùng Võ, “Cậu không thấy họ kỳ lạ lắm sao! Có phải Hứa Đồng và Từ Phàm mà chúng ta quen biết không?”

Tùng Võ không đáp, một hồi lâu mới nói, “Chúng ta đi tìm xem có cửa sổ nào mở được hay không, tranh thủ tìm người đến giúp.”

Thấy Tùng Võ không kiên trì xuống lầu, Vu Lệ cũng thở phào, “Được, chúng ta tìm người tới.”

Vu Lệ vừa dứt lời, giữa mảnh hắc ám dưới cầu thang bỗng truyền đến âm thanh rên rỉ, “Tùng Võ, Vu Lệ. Sao các cậu đi nhanh như vậy.”

Kéo kẹt, kéo kẹt, cầu thang hơi chấn động, gương mặt đẹp trai của Từ Phàm chậm rãi xuất hiện giữa tầm nhìn, ánh sáng di động chiếu lên gương mặt trắng bệch của hắn, giống như mới trét một tầng phấn dày.

Tùng Võ bắt giác vui vẻ, “Từ Phàm, cậu không sao rồi!”

Thấy hắn định xuống lầu, Vu Lệ vội vàng túm lấy.

Vu Lệ run rẩy, thoát nhìn sắp khóc đến nơi, “Cậu cẩn thận, cậu cậu cậu — phải nhìn cẩn thận.”

Tùng Võ bị thái độ của cô lấy nhiễm, không tự giác lùi một bước.

Di động lại chiếu xuống, soi sáng hoàn toàn cơ thể chàng trai chậm rãi tới gần. Đầu hắn mất tự nhiên nghiêng sang một bên, hai cánh tay như bị gãy, khuỷu tay chìa ra ngoài, còn mắt cá chân... một bên rõ ràng đã cong queo, nhưng còn đỡ lấy lan can, dùng một tư thế cực kỳ quái dị leo bò lên trên.

Tùng Võ và Vu Lệ hướng mắt nhìn nhau, đồng thời hét thảm một tiếng, như hai người điên phóng thẳng tới hành lang.

Mà Từ Phàm đứng đằng sau không xa không gần đuổi theo, mờ mịt hư vô như triệu hoán từ cõi chết.

22. Chương 22: Thám Hiểm Bốn Người 4

“Chuyện là như thế, chúng tôi chạy một hồi, rồi cuộc âm thanh đến càng gần, vì vậy dứt khoát trốn vô căn phòng này, định chờ hắn rời đi... Kết quả không ngờ gặp anh ở đây.”

Vu Lệ như nhớ lại hồi ức, sau khi nói xong, sắc mặt càng thêm trắng bệch, mờ mịt quay sang truy vấn, “Có thật hai người không gặp hắn bên ngoài chứ?”

A Viên lắc lắc, “Quả thật không gặp.”

Vu Lệ lại hỏi, “Thế Hứa Đồng thì sao? Đó là một cô gái trông rất xinh đẹp, anh có thấy không?”

A Viên vẫn lắc đầu, “Chưa hề gặp qua, nhưng ở dưới lầu có gặp một người.” Cậu nghe đến khúc Từ Phàm cầm sài đao, trong lòng mơ hồ suy đoán, tiếp tục nói, “Người cầm sài đao.”

“Cầm sài đao?” Về mặt Tùng Võ khấn trương, nói khẳng định, “Chính là Từ Phàm đấy!”

“Không, người kia rất gầy, giống như bộ xương khô vậy.” A Viên nói, “Là Hoàng An Chính.”

Nghe cái tên này, Tùng Võ và Vu Lệ tương đối xa lạ. Nhưng họ lại nhớ đến người có tên gọi tương tự, “Hoàng An Chính có quan hệ gì với Hoàng An Na sao?”

A Viên đáp, “Là anh trai không cùng huyết thống.”

Tùng Võ nói, “Nếu vậy, người nhập vào Từ Phàm là anh trai Hoàng An Na?”

“Tôi đã biết khi đó Từ Phàm không ổn lắm!” Vu Lệ âm trầm cắn môi, “Có phải hắn bị bám vào người, thế nên sau khi chết vẫn có thể bò lên đuổi theo chúng ta không?”

Tùng Võ nhớ đến mình lúc đó, nhịn không được run cầm cập, “... Nhưng chúng ta đâu có quen Hoàng An Chính, vì sao hắn lại đuổi theo chúng ta?”

Trải qua vô số kinh hách liên tiếp, Vu Lệ đã tỉnh táo hơn nhiều, “Bộ cậu nghĩ có thể lý giải logic điên khùng của quỷ sao?”

Tùng Võ ghen hống, không hé răng nữa.

“Từ Phàm quả thật bị bám vào người.” Thường An Tại rốt cuộc lên tiếng, anh không thèm nhìn hai người kia, chỉ nói với A Viên, “Bởi vì là lệ quỷ. Hoàng An Chính vẫn không thể lên được lầu hai, cho nên hắn chọn bám vào một người, coi thử có thể đi lên được không, chẳng ngờ vẫn bị đẩy xuống dưới.”

Hai mắt Vu Lệ vô hồn, giống như ma nhập, “Nói như thế, Đồng Đồng kỳ thật chưa chết. Cô ấy chỉ bị Chu Linh Linh bám vào người thôi, đúng không?”

A Viên chưa từng thấy Hứa Đồng, nhưng không đành lòng nhìn cô gái này khổ sở, an ủi, “Có lẽ thế.”

Nhưng Thường An Tại lại nói, “Hứa Đồng không bị bám vào người. Cô ta đã thành kẻ chết thay cho Chu

Linh Linh. Sau đó liền đuổi theo Vu Lệ, muốn tách Vu Lệ ra, biến cô trở thành người thế thân cho mình.”

Thế thân khác với bám vào người, A Viên ngốc ngốc hỏi, “Như thế nào mới là thế thân?”

Thường An Tại không trả lời cậu, chỉ nói tiếp, “Cũng như họ thấy cái chân gãy của Từ Phàm. Hắn ngoài ý muốn mà chết, Hoàng An Chính lại không thể bám vào người chết, cho nên đành rời khỏi cơ thể Từ Phàm. Nhưng Từ Phàm ngoài ý muốn chết đi, muốn đuổi theo Tùng Võ, bởi vì Từ Phàm muốn biến hắn thành thế thân, sau đó rời khỏi nơi này, trở về âm phủ.”

A Viên cái hiểu cái không, thắc mắc đầu tiên vừa được giải, cái thứ hai lại nảy ra, “Vì sao bọn Từ Phàm có thể lựa chọn thế thân, nhưng Hoàng An Chính và mẹ hắn dù giết nhiều người như vậy nhưng lại không thể?”

“Oán khí bọn họ quá nặng, hậu thế bất dung lệ quỷ, liên tục dùng hình thái địa phước linh* xuất hiện ở đây. Không một người sống nào có thể thay thế nổi.”

() quỷ dưới lòng đất.*

A Viên gật đầu, “Thì ra là vậy.”

Mấy người đang nói chuyện, Vu Lệ đột nhiên duỗi tay túm A Viên, mặt đầy hoảng sợ, “Có ai nghe thấy âm thanh gì không?”

Cô vừa nói xong, căn phòng lập tức yên tĩnh.

Tùng Võ dựng lỗ tai lắng nghe, ngoài phòng im ắng, không nghe âm thanh quái dị nào. Hắn nhớ đến bộ dáng thê thảm của Từ Phàm, nếu đã đi ngang qua, sẽ không trở về nhanh như thế, hắn kéo Vu Lệ túm người không buông, “Cậu bị ảo giác thôi. Hắn mới đi ngang qua mà, đâu nhanh như thế đã...”

“Không —” Thần sắc Vu Lệ càng thêm hoảng hốt, cô giương miệng, cố gắng nuốt trôi sợ hãi xuống bụng, gương mặt vặn vẹo trừng về phía cánh cửa, “Tôi nghe thấy — Tôi nghe thấy rất rõ!”

Tùng Võ thấy cô bắt đầu điên loạn, vội ngậm miệng, giờ phút này, hắn rút cuộc nghe rõ âm thanh đến từ bên kia.

— Soàn soạt, soàn soạt.

Hành lang không mấy rộng lớn, tiếng vang tuy cứng nhắc, nhưng tương đối thông thả, còn mang vài phần hư ảo. Rất giống tiếng dây cót rỉ sắt, lại bị người mạnh bạo đè chặt, tiếng chân vặn vẹo, từ xa truyền tới, đang tiến về chỗ này.

Vu Lệ ngậm chặt miệng, hàm răng run cầm cập, sắc mặt trắng như sắp ngất xỉu.

Tùng Võ vội vàng kéo cô chui vào cái tủ, mới vừa đóng một cánh, ngẩng đầu thấy A Viên vẫn đứng đó, hần vội la lên, “Anh còn đứng đó làm gì, còn không mau tiến vào!”

Tủ quần áo đủ rộng, bên trong chỉ treo vài cái váy đơn bạc, bốn năm người trưởng thành chen chúc, vẫn dư sức lắm.

A Viên nhìn Thường An Tại, thấy anh gật đầu, mới lên chui vào, Thường An Tại bọc sau, thuận tay kéo cửa vào.

Hai cánh cửa một tủ, không gian lập tức chật chội.

Tủ quần áo giống như áo giáp an toàn, khi tiến vào thì hô hấp bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

A Viên khom chân rất khó chịu, dư quang nhìn sang Thường An Tại cao to, không khỏi thấy may mắn vì mình lùn hơn.

Tay dán tay, chân dựa chân, không gian eo hẹp thật khó chịu. Cũng may tủ quần áo có một nửa là song gỗ ngang, cho nên ít nhiều gì cũng đủ oxy hô hấp.

A Viên cúi người, thở thật chậm. Hai mắt nhìn qua khe hở.

Căn phòng rất an tĩnh, cả tiểu binh sĩ cũng ngoan ngoãn trốn trong ngăn kéo. Nhưng A Viên nhìn căn phòng trống rỗng, cảm thấy có gì đó không thích hợp, cậu xoa xoa mắt, lại nhìn sang bên ngoài, vừa chớp mắt, cậu nhận không được ngã người về sau, chân suýt nữa đá văng cánh cửa.

Tùng Võ bị cậu dọa, lại nhớ đến Từ Phàm đang tìm bọn họ bên ngoài, nhỏ giọng trách mắng, “Anh đừng nhất gan quá được không?”

A Viên không đáp, cậu giơ một ngón tay, run rẩy chỉ về mặt tường đối diện tủ quần áo, Tùng Võ thuận thể nhìn theo —

Trên bức tường trắng tinh bỗng xuất hiện một cánh cửa hình vòm!

Tùng Võ sợ hãi há miệng, hần nghiêng đầu nhìn Vu Lệ nhắm chặt mắt, không dám kêu cô. Chỉ lặng lẽ trừng A Viên hỏi, “Sao lại thế này? Lúc chúng ta tiến vào đâu có cánh cửa đâu.”

A Viên túm chặt cánh tay Thường An Tại, nhẹ giọng run rẩy bảo, “Đó là cánh cửa thông với căn phòng đầu tiên. Tôi không ngờ, không ngờ rằng...” Bức tường đó sẽ đuổi theo họ tới tận đây.

Thường An Tại phủ bàn tay lạnh lạnh lên mu bàn tay cậu, thấp giọng nói, “Đừng sợ.”

A Viên bình tâm lại, yên tĩnh chờ đợi thời cơ hành động.

Hoàn chương 22.

23. Chương 23: Phù Văn Truy Mệnh

A Viên chú ý lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, đồng thời chuyên tâm nhìn chăm chăm cánh cửa vòm.

Cánh cửa dường như đã mở lớn hơn nhiều, nhưng nhìn vào vẫn đen như cũ, nặng trĩu, thấp thoáng xuất hiện lực hấp dẫn vô hình, hút lấy ánh sáng căn phòng khiến cho nó trở nên âm đạm.

Trực giác A Viên bảo rằng nơi đó có một con quỷ ghê rợn hơn bất cứ gì cậu từng thấy, mà bây giờ nó sắp thoát khỏi phong ấn rồi.

Đáy lòng cậu tuyệt vọng, nhất thời Thường An Tại bên cạnh trở thành tia hy vọng cuối cùng. Hai loại cảm xúc xé rách trái tim, không khỏi khiến cho thần kinh căng chặt.

Bây giờ Tùng Võ không dám nói lời nào, hấn một tay che kín miệng Vu Lệ, đề phòng cô quá sợ hãi mà hét toáng lên.

Mà tiếng soàn soạt ngoài hành lang đã dừng ngay trước cửa.

— Soàn soạt, soàn soạt.

Một bàn tay thò vào trong dò xét.

Cánh tay rất trắng, là màu trắng xám lạnh lẽo, trên đó lốm đốm nổi thi ban. Chỉ khi toàn bộ cánh tay lọt vào tầm mắt, mới phát hiện cổ tay hấn bẻ ra bên ngoài.

Động tác hấn cứng đờ, dường như chỉ đẩy cửa tiến vào thôi cũng phí hơn nửa sức lực rồi. Ngay lúc đó, trước cánh cửa vòm cũng lấp ló một bóng người trong suốt.

Cánh cửa mở toang, bóng ma dần dần ngưng tụ, cuối cùng xuất hiện người đang mỉm cười.

Rất khó xác định là nam hay nữ, nó mỏng như một tờ giấy, nửa quỳ nửa dựa ngay cửa. Cái đầu ngả sang

bên trái, khoe miệng nhếch lên nụ cười cổ quái, như đang muốn nghe gì đó. Còn đôi mắt đen kịt thâm sâu xuyên qua khe cửa nhìn chằm chằm A Viên.

A Viên mặc danh thấy nó rất quen mắt, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều, cả người bỗng dưng lạnh lẽo, bóng trắng nháy mắt bắn ra vô số băng châm, lặng yên không tiếng động chui vào mạch máu, thoáng chốc căng cứng cả người.

A Viên trừng to mắt, thần hồn như muốn tách khỏi thân xác, điều duy nhất có thể cảm nhận chính là bàn tay Thường An Tại đặt sau lưng, nhẹ nhàng dịu dàng an ủi cậu, như cách vỗ về một đứa bé.

A Viên ngoan cường chịu đựng âm lãnh, cắn răng không hé một lời.

Cánh cửa bị đẩy ra, một cái đầu ngó vào dò xét.

Từ Phàm gian nan chui vô. Khuôn mặt đẹp trai bị bầm tím khắp nơi, xương khớp cả người giống như gãy rời, lúc bò phát ra tiếng lạch cạch, giống như con rối không hoàn chỉnh, trước bụng hắn có mấy cái xương sườn gãy, thọc thẳng ra ngoài, bén nhọn xuyên qua lớp da, nhiều máu tí tách.

Nhìn hắn chết thê thảm như thế, Tùng Võ vốn còn trấn định giờ đã run rẩy cả người.

“Tùng Võ, tôi biết cậu ở đây.” Từ Phàm há miệng, máu tươi lập tức chảy xuống, máu tươi thấm ướt hàm dưới tách rời, nhìn dữ tợn đáng sợ vô cùng. Dù như thế, hắn đọc nhãn âm từng chữ vẫn rõ ràng, nhưng vẫn lộ ra hư âm xa xôi, càng khiến người ta âm trầm sợ hãi, “Sao cậu lại chạy nhanh như thế, còn không đợi tôi... Ở dưới lạnh lắm, tôi nằm đó thật lâu thật lâu.”

Hắn chậm chạp quay cổ, tròn mắt lướt khắp căn phòng, cuối cùng chuẩn xác dừng ngay tại tử áo, “Tôi tìm thấy cậu rồi, Tùng Võ à.” Hắn cười ha hả, “Tôi nghe thấy tiếng tim đập chết tiệt, ngửi được mùi thối tha của cậu... Cậu như con chó Nhật gâu gâu bám sau tôi lâu như thế, sao bây giờ lại không chịu theo tôi. Tôi tìm thấy cậu rồi, Tùng Võ à...”

Bàn chân gãy rời kéo lê đằng sau, hắn lung lay bước từng bước về phía tử áo, “Tùng Võ, tôi tìm thấy cậu rồi.”

Bị tiếng kêu gọi hồn liên tục, mắt thấy người bạn đã chết ngày càng đến gần, tim đập Tùng Võ như sắp vỡ nát, hắn hoảng sợ gào thảm một tiếng, đẩy mạnh Vu Lệ đang dựa mình ra, nhắc chân đá tử quần áo.

Vu Lệ bị bại lộ trừng mắt nhìn Từ Phàm gần trong gang tấc, hét thảm một tiếng.

Bị âm lãnh vây khống, A Viên đang hoảng hốt cũng hoàn hồn, cậu còn chưa kịp chui khỏi tử quần áo, đã bị Thường An Tại ôm trở về.

Thường An Tại cúi đầu nhìn cậu, khuôn mặt anh tuấn bị bóng tối che khuất lộ nửa gương mặt, môi mỏng khẽ nhúc nhích, giọng nói âm u thì thầm bên tai A Viên.

Anh nói, “Có tôi đây, đừng sợ.”

Anh thường hay nói những lời này, nhưng lần nào cũng rất hiệu quả.

A Viên dưới tình huống đáng sợ như thế, cư nhiên bình tĩnh dị thường.

Tùng Võ đứng trên đất, hai mắt hấn đỏ lè, lỗ mũi thở hổn hển, nửa cong người, như bị kích thích muốn liều chết một lần cuối.

Vu Lệ thét chói tai một hồi, lại choáng váng cả đầu, chỉ có thể trốn ở một góc run bần bật, trong miệng không ngừng lải nhải, “Xin lỗi, thật xin lỗi... Không phải tại tôi, không phải tôi đâu!” Cô dường như trở nên điên điên khùng khùng.

Từ Phàm há miệng, khắc khắc cười quái dị, hấn lại tiến lên một bước.

Khi Tùng Võ đuổi chân muốn tấn hấn, bỗng ngay lúc đó! Dị biến đột ngột phát sinh!

Bóng trắng đứng trước cánh cửa hình vòm lập tức vươn tay đôi bàn tay trắng bệch qua.

Cánh tay nó không tính dài, cư nhiên giơ một cái liền tóm được tóc Từ Phàm, sau đó kéo thẳng vào cửa.

Lạch cạch một tiếng, cánh cửa khép chặt.

Bên trong dần yên tĩnh, nhưng ngay sau đó phát ra tiếng kêu khóc đầy thảm thiết, cùng với tiếng gặm xương khiến chân người ta mềm nhũn.

Biến cố phát sinh quá bất ngờ.

Tùng Võ cho rằng mình sắp chết nhũn chân nằm rạp trên đất, còn Vu Lệ đã ngừng khóc. Cô nghiêng đầu nhìn sang Tùng Võ, hai người ngậy người, sau đó lão đảo chạy ra ngoài hành lang.

24. Chương 24: Phù Văn Truy Mệnh 2

Cánh cửa hình vòm khảm trên tường dần dần biến mất không thấy, sơn phấn vụn vẹo thành hình người, giống như có ai đó bị cường ngạnh đè ép vào trong.

Thường An Tại không nhanh không chậm đẩy tủ quần áo, bước chân đạp ra bên ngoài.

A Viên cũng bước ra theo anh. Cánh cửa hình vòm biến mất, âm hàn trên người cậu lập tức tan biến sạch sẽ.

Ác quỷ có suy nghĩ, còn biết ẩn nấp, dễ thấy rằng thứ đằng sau cánh cửa hung lệ cỡ nào...

A Viên rất muốn nhanh nhanh rời khỏi phòng, nhưng Thường An Tại lại kéo cậu, “Xem nơi này đi.”

A Viên cảnh giác nhìn cửa, nghe vậy thì quay đầu nhìn, kế tiếp thấy một tiểu binh sĩ màu lục đứng ở sườn ngăn kéo của tủ quần áo, lay động cánh tay lên xuống, vẫy vẫy với cậu.

“Làm gì vậy?” Cậu nhớ khi nãy các tiểu binh sĩ đều chui hết vào đây, “Chẳng lẽ muốn chúng ta mở ngăn kéo ra?”

Thường An Tại ừ một tiếng, nói, “Mở ra xem thử.”

A Viên đến gần, giơ tay kéo ngăn tủ.

Trước mắt là một đội tiểu binh sĩ. Tụi nó xếp thành mấy hàng ngay ngắn, giờ phút này đồng loạt ngẩng đầu nhìn cậu, mà phía sau tụi nó chính là một cái túi da.

“Đó là...” A Viên thoáng nhìn, tâm liền động, “Là túi của Lưu Trăn!”

Túi da có màu tím trầm, chất liệu chắc là da cá sấu, hình thức bên ngoài y như đúc trên tờ báo. Chỉ là trong túi hơi nhô ra, dường như còn chứa vật gì bên trong.

A Viên giơ tay muốn cầm lấy, kết quả một con tiểu binh sĩ đứng bên cạnh lập tức giơ súng chọc chọc ngón tay cậu.

A Viên bị chọc trúng, không đau mấy, cảm thấy kỳ quái, “Không phải tụi nó muốn giao túi cho chúng ta sao?”

Thường An Tại nhìn một con binh sĩ hươ tay múa chân, “Có lẽ, tụi nó muốn chúng ta phải trả binh đoàn trưởng về.”

“Ai cơ?”

Thường An Tại cầm tiểu đoàn trưởng vẫn luôn giãy giụa trong túi, nhẹ nhàng đặt phía trước đám tiểu binh sĩ.

Tất cả tiểu binh sĩ áo lục lập tức giơ cao súng kính lễ, nghênh đón trưởng quan của mình. Trưởng quan mang mũ đã trở về, nó không nói gì, chỉ nghiêm túc bước lên đầu hàng, sau đó dẫn dắt toàn binh, tất cả tiểu binh sĩ thực hiện động tác bước đều, chỉnh chỉnh tề tề đi về phía khe hở ngăn kéo.

Ngay khi bóng dáng tiểu binh sĩ cuối cùng khuất hẳn sau khe hẹp, âm thanh cộp cộp nho nhỏ cũng biến mất, A Viên mới duỗi tay cầm lấy túi da, nó khá nhỏ, mới kéo khóa một nửa, một vật trong bao liền chui ra, cách một tiếng rớt xuống đất.

— Đó là một cây súng vẽ đầy hoa văn màu đỏ sậm.

Thường An Tại khom lưng nhặt súng lên, anh lật súng qua lại, tinh tế quan sát hoa văn trên đó.

A Viên cũng ngó tới nhìn nửa ngày, “Trên đó là cái gì? Nhìn có vẻ quen mắt lắm.”

“Là hoa văn vẽ bằng máu Hoàng An Kỳ.” Thường An Tại trầm ngâm một lát, đưa súng cho A Viên, “Cậu cầm. Cái này có thể giết quỷ.”

A Viên thuận tay nhận lấy, nhưng ngón tay vừa chạm vào đầu súng lạnh lẽo, lại bỗng dưng thu trở về, “Thế anh cứ cầm đi, giữ phòng thân tốt lắm.” Cậu sợ Thường An Tại không chịu lấy, vội bổ thêm một câu, “Chỗ tôi còn có người giấy bảo toàn một mạng, còn anh thì không.”

Cậu nói xong, quán tính ngẩng đầu nhìn Thường An Tại, chẳng ngờ đối phương chỉ lạnh mặt, không hiện bất cứ biểu tình nào, chỉ nhìn cậu chằm chằm không nói.

... Tuy diện mạo hoàn toàn khác biệt, nhưng A Viên lại mặc danh cảm thấy anh rất giống, rất giống bóng người ngồi quỳ trước cánh cửa vòm khi nãy.

Đại não A Viên trống rỗng, cơ hồ sắp khẳng định Thường An Tại bị quỷ bám người, anh lại đột nhiên cười khê, như xuân tới băng tan, cả người trở nên sinh động, anh nửa nói nửa giỡn, “Cho tôi sao? Cái này sử dụng tốt hơn người giấy nhiều lắm.”

A Viên ngẩn ra, chẳng lẽ vừa rồi gặp quỷ đứng hình? Cậu ngó ngó Thường An Tại, thử gọi, “Thường An Tại?”

Thường An Tại đang ước lượng chuôi súng, nghe vậy thì “Hửm?” một tiếng, nhìn sang cậu, “Sao thế?”

Anh thoát nhìn vẫn bình thường, A Viên lắc đầu, nhưng bồn chồn trong lòng không cách nào buông xuống được, “Không có gì, anh cầm lấy đi. Chúng ta nhanh chóng ra ngoài thôi.”

“Đừng sợ.” Thường An Tại duỗi tay xoa xoa mái tóc cậu, đôi dài như một đứa trẻ. “Có tôi ở đây.”

“– Có anh ở đây.” Một câu dừng ngay bên tai A Viên, giống như tự động vang vọng. Ký ức trong nháy mắt rớt cuộc bình tĩnh, đầu cậu như cái đinh ốc không ngừng xoay chuyển, hình ảnh cứ lần lượt hiện ra trước mắt.

A Viên ngây ngốc nhìn Thường An Tại, há mồm nỉ non một danh xưng.

Thường An Tại hỏi, “A Viên? Cậu nói gì cơ?”

Ngón tay thon dài của Thường An Tại chạm lên vầng trán A Viên, lạnh lạnh, giống như sương đêm, cậu ngay lập tức hồi thần, “A? Tôi đâu nói gì.”

Thường An Tại nhíu mi, “Sao cậu cứ trông hốt hoảng như thế?”

A Viên chùi chùi mặt, sau đó thanh tĩnh hoàn toàn, “Tôi không sao cả.” Cậu cười cho có lệ, “Chắc bị dọa mất hồn rồi.”

“Đừng nói bậy.” Giọng Thường An Tại trầm lại, anh hiếm khi nghiêm túc nhìn A Viên, thu lại nét cười, hạ giọng trách mắng, “Ở mấy nơi như thế này, có những lời không được phép nói ra.”

Rõ ràng Thường An Tại có máu thịt, A Viên thu liễm hoàn toàn hoài nghi trong lòng, hậm hực giải thích, “Xin lỗi.”

Thường An Tại thở dài, vỗ vai cậu, “Đợi lát nữa đi theo tôi, đừng chạy lung tung.”

A Viên như gà mổ thóc gặt đầu liên tục.

Thường An Tại không nói chuyện, A Viên cũng chẳng dám lên tiếng.

Hai người một trước một sau rời khỏi phòng Hoàng An Na, cánh cửa tự động khép lại.

25. Chương 25: Phù Văn Truy Mệnh 3

Ánh sáng đường như ảm đạm hơn rất nhiều, sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, nặng nề lững lờ khiến người ta hít thở không thông.

Hành lang phía trước vẫn còn hai căn phòng, đến cuối là ban công. Tấm kính pha lê ngả màu trà, có thể mơ hồ nhìn thấy hoa tường vi màu trắng, giữa làn sương mù dày, như hòa vào một mảnh sương đêm.

A Viên cầm theo bao da của Lưu Trăn, cậu cứ cảm thấy không chừng hồn bà ấy đã bám lên vật này rồi.

A Viên suy nghĩ, “Nếu nói như vậy, cây súng giấu bên trong có lẽ giữ hồn Hoàng Vinh Cường.”

Thường An Tại nói, “Không nhất định, cậu quên rồi sao. Hoàng Vinh Cường chỉ mất tích, không ai bảo ông ta chết cả.”

A Viên hỏi, “Ồ cái nơi quỷ quái như vậy, người làm nhiều chuyện ác như Hoàng Vinh Cường mà vẫn sống sót được sao?”

Thường An Tại đáp, “Có thể.”

A Viên cảm thấy hoài nghi, bắt quá cậu không rồi rầm quá lâu, ngược lại hỏi, “Coi như chúng ta đã tìm đủ bốn đồ vật rồi, giờ làm gì tiếp đây? Lên lầu ba hay cầm súng đi giết quỷ?”

Thường An Tại cười, “Tôi giết quỷ, cậu có làm gì đâu.”

A Viên suy nghĩ viễn vông, “Tôi yểm hộ anh nha, hoặc cứ dùng tôi làm mồi. Tôi đứng ở chỗ cao gào một tiếng, tao ở đây nè đến bắt tao đi! Chờ mấy con quỷ xuất hiện, thì anh lấy súng bằng bằng tụi nó mấy phát, xử lý ổn thỏa rồi, chúng ta cứ thế nghênh ngang rời đi.”

Thường An Tại cười rộ, “Ý tưởng cũng hay lắm. Đáng tiếc trong súng chỉ còn một viên đạn.”

“Một viên?” A Viên lắp bắp, “Một viên thì dùng thế nào được? Vạn nhất nhờ tay bắn trượt, thế chẳng phải bỏ mạng sao.”

Thường An Tại nói, “Vì vậy cậu phải cẩn thận, không được lãng phí ba mạng.”

A Viên đáp, “Tôi sẽ thật cẩn thận, anh yên tâm.”

Căn phòng thứ tư kỳ thật chẳng xa căn phòng thứ ba là mấy, nhưng hai người đi đã lâu, nơi đó vẫn cứ không xa không gần, như một bóng ma.

“Kỳ lạ.” A Viên dừng chân, nhìn căn phòng, “Sao tôi cảm thấy chúng ta gặp quỷ đánh tường rồi.”

Thường An Tại nói, “Nhìn dưới chân cậu.”

A Viên cúi đầu, không biết từ khi nào dưới chân xuất hiện một tờ báo cũ.

“Cái này...” A Viên khom lưng nhặt lên, “Sao cứ trùng hợp như vậy, do ai cố ý đặt ở đây sao.”

Vẫn là tờ báo đó, nội dung y như cũ. Nhưng mực đỏ không còn vòng quanh bốn thứ đồ vật đấy nữa, mà vẽ mấy vòng lên một người trên ảnh chụp —

Hoàng Vinh Cường.

Nhưng điểm bất đồng duy nhất, gã không còn nhìn về phía máy ảnh, mà xoay đầu về sau, thần sắc trông rất kinh hoàng, nhưng còn ai đứng phía sau, ảnh chụp vừa vặn cắt mất.

A Viên nhìn trên dưới một lần, không thấy bút đỏ đánh dấu từ vừng nữa, “Tôi thấy mọi chuyện cứ giống như một trò chơi vậy, tuyên bố nhiệm vụ mới, bắt chúng ta tìm kiếm Hoàng Vinh Cường?”

Thường An Tại đáp, “Có lẽ vậy.”

A Viên cau mày, “Hoàng Vinh Cường mất tích bao nhiêu năm trời, giờ biết tìm nơi nào?”

“Sống phải thấy người, chết phải thấy hồn.” Thường An Tại nói, “Nguồn gốc tạo thành lệ quỷ còn không phải do Hoàng Vinh Cường sao, có lẽ tìm được ông ta rồi, chúng ta sẽ biết cách giải quyết tất cả.”

So với mờ mịt không manh mối đi vòng vòng, có mục tiêu nhắm đến xác thực dễ chịu hơn nhiều.

A Viên lại nhớ đến hai người chạy khỏi phòng, “Đúng rồi, hai người khi nãy không biết ở đâu.” Cậu nhìn trước nhìn sau, không nghe thấy chút động tĩnh nào, “Anh nghĩ họ có phải người không?”

Thường An Tại nói, “Lúc cậu nhìn thấy có lẽ là người.”

“Vậy chẳng lẽ bây giờ thành quỷ rồi sao — A, tôi nhớ ra một chuyện!” Nói tới đây, sắc mặt A Viên hơi đổi, “Khi đọc báo về chuyện bốn sinh viên chết ở đây, một trong bốn người hình như tên là Từ Phàm!” Cậu cúi đầu lẩm bẩm, “Bảo sao cứ thấy cái tên thật quen tai.”

Cậu ngẩng đầu muốn nhìn sắc mặt Thường An Tại, nhưng trông anh chẳng có vẻ gì là kinh ngạc.

Nhờ vậy A Viên cũng trấn định lại, mắt thấy hai con quỷ thực thực ảo ảo không xuất hiện, cậu nhịn không được hỏi anh, “Nếu bọn họ đã sớm chết, tại sao chúng ta gặp phải loại chuyện này? Nhìn hai người Vu Lệ quả thật chẳng giống quỷ tí nào... Hay chỉ vô tình tiến vào thời gian đan xen, gặp lại bọn họ lúc vẫn còn sống?”

Thường An Tại lắc đầu, “Không, giống như thời điểm chúng ta gặp cả nhà Hoàng Vinh Cường vậy, so với ma quỷ khiến thời không đảo lộn, chẳng bằng nói rằng bị ảnh hưởng bởi chấp niệm lưu lại trước khi chết.”

A Viên nghi hoặc hỏi, “Chấp niệm trước khi chết? Vì muốn báo thù sao?”

Thường An Tại nói, “Cũng không phải, người bình thường trước khi chết, chấp niệm lớn nhất không phải báo thù, mà là khát vọng được sống, cho nên lệ quỷ chân chính không dễ xuất hiện đến thế. Mà cũng vì chấp niệm muốn sống, cho nên cảnh tượng trước khi chết mới không ngừng lặp lại, người đã chết thường vọng tưởng đến khoảnh khắc thoát khỏi nơi đây. Nhưng chuyện đã qua không thể quay trở về. Cho nên mới có địa phước linh tồn tại. Họ chính là những địa phước linh đó.”

A Viên cái hiểu cái không, “Cho nên lúc anh nói ‘có lẽ là người’ là vì thế đúng không, bọn họ vẫn cho rằng mình là người sống?”

“Tôi chỉ đoán thế thôi. Nơi này quá mức quỷ dị, có nhiều thứ không thể nói rõ được. Chuyện ma quỷ khiến thời không đan xen mà cậu đoán không phải không có lý.” Thường An Tại ngừng một hồi, bồi thêm một câu, “Đừng quá tin vào những gì mình nhìn thấy.”

A Viên gật đầu, định nói tiếp, đằng sau bỗng ré lên tiếng hét chói tai, ngay sau đó là tiếng bước chân hỗn độn chạy như điên về phía này.

Tình cảnh y như đúc những gì Vu Lệ kể.

A Viên quay đầu nhìn, hai bóng người từ xa tới gần chỗ bọn họ.

“A Viên!” Tùng Võ đứng đằng xa gọi to, “Sao anh vẫn ở đây?”

Nếu cảnh tượng trước khi chết không ngừng lặp lại, thế tại sao bọn họ còn nhớ tên của cậu.

A Viên nhìn Thường An Tại thấy anh không phản ứng gì, liền quay đầu lại, quả nhiên là Tùng Võ và Vu Lệ, hai người thở hồng hộc mà chạy, mồ hôi ướt đầm vầng trán và thái dương.

A Viên hỏi, “Các cậu còn trốn Từ Phàm?”

Tùng Võ cả kinh, “Anh nhìn thấy Từ Phàm? Không phải hắn bị vom cửa nuốt chửng rồi à?”

“Ai nha, đừng nói nữa!” Vu Lệ bên cạnh vội vã dậm chân, “Thứ đồ kia sắp đuổi tới nơi rồi! Chạy mau lên!”

Tùng Võ vội vàng nhắc chân, chạy một đoạn mới nhớ ném lại một câu, “Anh cũng mau chạy đi, đừng đứng đó cọ cọ nữa.”

A Viên bất giác thấy không ổn, lại thử quay đầu nhìn, ba căn phòng phía sau đều biến mất không thấy đâu, trên vách tường trắng xám không tiếng động xuất hiện vô số hoa văn màu đỏ sậm.

Đường vân vặn vẹo đầy cổ quái, như những con rắn sống sờ sờ, khi thì uốn éo cơ thể, khi thì nhấc đầu lắc đuôi, thay đổi thất thường, nhưng mỗi lần đuổi thân hay cong người thành vòng, với rung động rất nhỏ, giống như đang chịu phải đau đớn gì.

Nhìn hoa văn biến hóa thật lâu, A Viên dần nhận ra, đây chính là phù văn được vẽ trên cánh cửa căn phòng thứ nhất!

26. Chương 26: Phù Văn Truy Mệnh 4

Phù văn đuổi theo không nhanh, cứ mỗi lần nó quay một vòng, thì lại nhích thêm một bước, bóng tối đặc sệt bao phủ ngày càng gần, cả ánh sáng bên ngoài cửa sổ cũng bị nó nuốt chửng hoàn toàn.

Đã đến giờ phút này, người bình tĩnh đến đâu sắc mặt đều không tốt, “Căn phòng nhất lệ quý nhờ nuốt chửng Từ Phạm nên oán khí tăng gấp bội, chỉ sợ sắp thoát khỏi phong ấn.”

A Viên hoảng sợ hỏi, “Vậy phải làm sao đây?”

Thường An Tại nắm lấy tay A Viên, “Chạy trước rồi nói sau.”

A Viên hét cách, chỉ biết điên cuồng chạy theo.

Thường An Tại chạy không mau, A Viên còn chưa thở gấp, chỉ mới chạy vài bước, đã nhanh chóng đuổi kịp hai người vốn đã chạy thật xa.

Bốn người chạy hồng hộc như điên, mắt thấy sắp đến ngõ cụt, cánh cửa ban công bùm một tiếng một mở toang.

Bốn người cả kinh!

Thường An Tại ôm A Viên vội vàng xoay người về sau. Tùng Võ lập tức túm Vu Lệ kéo cô lại, hai người

ngã dập mông xuống đất sau đó té ngã ngửa.

“A Lệ –” Tiếng chuông bạc xuất hiện ngay chỗ cánh cửa, “Các cậu đi đâu thế?”

Một khuôn mặt trắng bệch khảm trên đó nhìn bọn họ, cái đầu tròn vo, miệng thì khê nhếch.

Tùng Võ cả kinh, “Hứa Đồng?”

Vu Lệ hét thảm, ba thành một bước, đẩy Tùng Võ chạy như điên về chỗ ngoặt.

“Vu Lệ!” Tùng Võ gọi cô, cũng nhanh chóng xoay người đuổi theo.

A Viên và Thường An Tại theo sát phía sau, vốn tưởng rằng đến chỗ cầu thang là có thể lên được lầu ba. Nào ngờ chỉ mới vòng sang chỗ ngoặt, trước mắt sáng ngời, hành lang dài quen thuộc lại xuất hiện. Bọn họ đứng ngay căn phòng thứ ba, đằng sau là phù văn đỏ đậm vằn vẹo tiến gần.

Tùng Võ cứng họng chôn chân một chỗ, “Tại sao lại là chỗ này?”

Vu Lệ khóc muốn hồng đầu rồi, cô bỏ nhào về phía cửa sổ, tay đập mạnh lên trên, cửa sổ mang theo cơn gió bên ngoài thổi phù phù, nhưng tấm kính pha lê cứng như đồng sắt không chút nào nứt mẻ.

Tùng Võ luống cuống tay chân ôm Vu Lệ trấn an, hai người dây dưa như thế thật lâu.

Thường An Tại thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên nói, “Là quỷ đánh tường.”

A Viên vội hỏi, “Thế phải làm sao?”

Tuy phù văn đi rất chậm, nhưng nó vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Ai mà biết nếu bị bóng tối vây lấy sẽ xảy ra chuyện đáng sợ cỡ nào.

Thường An Tại nói, “Chỉ còn cách xé rách phù văn trên cửa sổ.”

A Viên kinh ngạc, “Cái gì? Xé hết toàn bộ? Cái này không phải để trấn quỷ sao! Xé có khi còn thảm hơn nữa!”

“Do tôi nghĩ sai.” Thường An Tại đáp, “Phù văn không phải trấn quỷ, mà là vây quỷ.”

“Vây quỷ?”

“Đúng thế, phù này có tác dụng như quỷ đánh tường, nó sẽ vây quỷ ở đây, người tiến vào đương nhiên cũng bị nhốt.”

Tùng Võ đang trấn an Vu Lệ, nghe vậy thì vội hỏi, “Anh nói gì?”

A Viên thấy Thường An Tại không chịu mở miệng, đành phải thuật lại mọi chuyện một lần nữa.

Dù gì cũng hết cách rồi, đây chính là tia hy vọng cuối cùng. Tùng Võ nhìn Vu Lệ đã bình tĩnh lại, lập tức chia nhau đi xé phù.

Bốn người vừa chạy vừa xé, nhanh chóng đi hơn phân nửa hành lang. Phù vẫn ở phía sau dường như vẫn vọt theo nhanh hơn trước.

Chạy lên được một khoảng, lại trở về nơi lúc này.

Cánh cửa leng keng mở ra, một cô gái xuất hiện ngay giữa ban công nhìn bốn người ồ ạt chạy đến, khoe miệng cười còn tươi hơn lần trước mấy phần.

Vu Lệ dừng chân, hung tợn liếc mắt nhìn cô ta, lau lau nước mắt trên mặt, “Cút đi, đừng quấy rầy tôi nữa!”

Hứa Đồng cười nói, “A Lệ, sao cậu không đợi tôi?”

Khi bốn người đang định làm lơ cô, tiếp tục vòng về chỗ ngoặt, cánh cửa cuối cùng trên hành lang dài kéo kẹt một tiếng mở ra.

“A Lệ!” Giọng nói vang lên, mang theo cảm xúc vội vàng “Các cậu định đi đâu!”

Vu Lệ lấp bắp kinh hãi, nghiêng đầu qua nhìn, thì thấy Hứa Đồng đang đứng ngay cửa mang vẻ mặt sốt ruột vẫy tay với họ.

“A Lệ, cậu mau vào đây!” Hứa Đồng đứng ngay cửa sắc mặt hồng nhuận, biểu tình vội vàng căng thẳng, “Người ngoài ban công không phải tôi! Cậu đừng qua đó!”

Hai Hứa Đồng đứng gần nhau, một người mang nụ cười giả tạo, người còn lại thì tỏ vẻ lo lắng không nguôi, thực giả thế nào liếc mắt một cái đều biết rõ.

“Đồng Đồng! Tôi còn tưởng cậu đã chết!” Chẳng ngờ khuê mật vẫn còn sống, Vu Lệ nước mắt rưng rưng nhanh chóng chạy qua đó, cô tiến lên mấy bước, đứng ngay trước cửa, duỗi tay ôm vai Hứa Đồng, “Từ Phàm, cậu ấy...”

Tùng Võ hồ nghi đi theo, “Hứa Đồng?”

Trực giác A Viên mách bảo không ổn, hô một tiếng, “Đừng qua đó!”

Vu Lệ đã sớm bước chân vào cửa, Hứa Đồng lập tức thay đổi biểu tình, “Cậu nói gì vậy, A Lệ?” Giờ phút này, khóe miệng cô ta kéo lên tận đuôi mắt, như bị ai dùng dao rạch một đường, vẽ thành hình cong đầy máu, cô ta nhẹ nhàng bảo, “Tôi đã chết thật mà.”

Vu Lệ hoảng sợ trừng mắt, cô quay sang nhìn Tùng Võ đằng sau, hốt hoảng với tay, nói năng lộn xộn thét to, “Tùng Võ cứu mạng cứu mạng! Cứu tôi với, cứu tôi!”

Nhưng mái tóc lạnh băng đã quấn chặt lấy cổ, thời khắc trước khi chết, cô nghe Hứa Đồng nói một câu, âm thanh buồn bã, “A Lệ, sao cậu không đợi tôi?”

Cánh cửa rầm một tiếng khép chặt, bảng gỗ treo trên cửa rung mạnh, trên đó khắc một hàng chữ đỏ chói — Vu Lệ.

27. Chương 27: Phù Văn Truy Mệnh 5

“A Lệ! A Lệ!” Tùng Võ gào từng tiếng đau đớn, giơ chân muốn đá cửa, nhưng lý trí còn sót lại đã ngăn cản hẳn, Tùng Võ đứng tại chỗ, hơi cong người, hai tay ôm chặt lấy đầu, nắm ngón vô vô tóc, dường như phải chịu thống khổ cực điểm.

A Viên muốn an ủi hắn, há mồm lại chẳng biết nói gì. Đến nỗi đứng bên cạnh Thường An Tại, nhưng cứ nhìn cánh cửa chầm chầm như có điều suy nghĩ.

Ma xui quỷ khiến, A Viên chợt nhớ đến căn phòng họ từng trốn vào, và cả ly trà bốc hơi nóng ngậy ngút, còn có tờ báo đặt trên bàn, toàn bộ căn phòng tràn ngập thứ hương vị không thuộc về người sống, cũng chính vì nguyên nhân như thế nên mới càng thêm quỷ dị đáng sợ.

Trong đầu vô thức nhớ lại lúc đó, khi cậu dưới lầu nhìn thoáng qua tấm bảng gỗ treo trên cửa, không biết cái tên khắc trên đây có thực là tên anh hay chỉ do quỷ cổ tình tạo ảo giác...

Cậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thường An Tại, đối phương cũng vừa vặn rũ mắt nhìn, hàm chứa sự quan tâm vô cùng rõ ràng, A Viên nhớ đến lời Thường An Tại từng dặn, “– Đừng quá tin vào những gì cậu thấy.”

Trong khoảnh khắc đó, bao nhiêu sự hiềm nghi đều bị câu nói ấy tiêu diệt sạch sẽ, biến mất không thấy dấu.

Sao là Thường An Tại được chứ, quả nhiên mình lại nghi thần nghi quỷ, A Viên thầm trách, nếu Thường An Tại có vấn đề thật, chẳng phải bản thân đã chết không biết bao nhiêu lần rồi sao.

Suy nghĩ trăm chuyển, bất quá chỉ trong cái chớp mắt.

A Viên nhỏ giọng bảo, “Chúng ta lên lầu ba tìm thử.”

Thường An Tại gật đầu.

Tùng Vô bên cạnh kêu gào đủ rồi, hần quay đầu nhìn bóng tối ngày càng tiến gần hơn, lau nước mắt cắn răng tàn nhẫn nói một câu, “Chúng ta đi thôi!”

Hần đã nói vậy, hai người còn lại tất nhiên sẽ không đứng đây. Ba người vòng qua chỗ ngoặt, sau đó tiến vào một gian phòng khách nho nhỏ. Trên giường treo TV hiệu LCD, TV vẫn đang mở, nhưng trên màn hình chỉ toàn bông tuyết lập lờ, đây cũng chính là nguồn sáng duy nhất, bên góc còn lại là bàn pha lê tinh xảo và ghế gỗ mun.

Trên chiếc ghế có để một con búp bê, ánh sáng nhàn nhạt chiếu trên mặt nó, mũi miệng thụt cả vào bên trong như muốn che giấu nanh vuốt sắc nhọn.

Vội vàng đi nhanh qua, Thường An Tại ở phía trước đột ngột dừng chân. A Viên đang tăng tốc nên dừng phải lưng anh, anh xoay người, tiếp đó cậu tiến vào cái ôm đầy côi lòng.

Hương vị quen thuộc quanh quẩn khắp gian mũi, A Viên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Thường An Tại, có chút kinh nghi bất định, “Sao vậy?”

Thường An Tại cúi đầu, không biết hỉ hay nộ, ánh mắt nặng nề nhìn cậu chăm chăm cậu — không, là nhìn chăm chăm bả vai cậu.

A Viên nhất thời khần trương, muốn sờ sờ bả vai mình, lại sợ đụng phải thứ không nên chạm, cậu đè thấp giọng nặng nề hỏi, “Trên vai tôi có thứ gì sao?”

Thường An Tại không nói một lời, chỉ vươn tay vân vê bả vai cậu, khi rút tay về, đầu ngón tay dính đầy bụi bẩn, cùng lúc đó, bên tai A Viên bỗng xuất hiện tiếng thét yếu ớt chói tai —

Tiếng thét rất ngắn, nhưng cứ ngừng rồi tiếp tục lặp lại, tầng tầng lớp lớp giống như vô số đứa trẻ sơ sinh khóc oa oa.

A Viên bị hàng loạt âm thanh tấn công khiến đầu muốn nổ tung, nhưng ở giây tiếp theo, một giọng ru mỏng manh nhẹ nhàng lững lờ, “... Chim kêu chiêm chiếp, các loài hoa đóng mắt lại. Tiểu bảo bảo tiểu bảo bảo, mau mau ngủ ngoan, mẹ rất thương con...”

Một bàn tay nhỏ vịn lên bả vai trái của cậu, bên tai có người thấp giọng thủ thủ, “Chú ơi, mau cứu tụi con với.”

Là tiểu lệ quỷ, chính là tiểu lệ quỷ –! Từ đầu đến cuối nó đều bám vào sau lưng A Viên, nghe bọn họ nói chuyện nhìn bọn họ chạy trốn, vẫn luôn vẫn luôn...

Sắc mặt A Viên trắng bệch, tiểu lệ quỷ muốn gì ở cậu, phá phong ấn giải thoát cho người mẹ lệ quỷ của nó? Lúc này cậu nghĩ mình tiêu đời chắc rồi, A Viên ngẩng đầu hai mắt ngơ ngác nhìn Thường An Tại, miệng khe nhếch nhưng chẳng nói nổi một câu.

Mặt Thường An Tại vẫn vô biểu tình, dường như thấy khó giải quyết, khi cậu nghĩ rằng anh cũng chẳng còn cách nào, Thường An Tại bỗng vươn tay nắm chặt bàn tay nhỏ của tiểu lệ quỷ —

Trong nháy mắt, tiểu lệ quỷ phát ra tiếng rít lớn, A Viên chỉ thấy một luồng khí đen lóe lên, nhảy khỏi lưng cậu sau đó nhập vào con búp bê nằm trên ghế.

Búp bê đột nhiên cười khanh khách, cười đến mức khóe mắt chảy ra hai dòng nước đen thui, con mắt không ngừng quay vòng vòng bên trong hốc, tròn mắt cứ quay liên tục, cứ nhiên trật khớp bay thẳng ra bên ngoài, mạnh mẽ phóng tới đùi A Viên.

A Viên sợ đến mức suýt nữa leo lên người Thường An Tại, búp bê trừng trừng hai mắt trống rỗng, nó hét một tiếng chói tai, cái miệng thụt vào trong, thổi thổi những luồng hơi nhỏ, như đang điên cuồng nói gì đó.

A Viên kinh hãi vẫn chưa kịp bình ổn, nhưng cậu không thể không chế tiến gần một bước, dựng lỗ tai nghe kỹ, rốt cuộc mơ hồ phân biệt được ba chữ.

Nó đang không ngừng kêu, “Kẻ chết thay... Kẻ chết thay!”

Giống y chang lời nữ quỷ cổ dài — kẻ chết thay? Chẳng lẽ nó cũng giống con người giấy trên người cậu?

A Viên nắm tay áo Thường An Tại, há mồm định nói gì, giờ phút này, hoa văn đỏ đậm trên trần nhà từ từ lan khắp bức tường, lặng yên không tiếng động như măng xà sẵn mồi, nháy mắt đã vồ lấy búp bê nằm trên ghế.

Phù vẫn siết chặt, tiếng rít lập tức im bật, mái tóc búp bê từ từ cháy đen, trên cơ thể không ngừng xuất hiện các vết nứt lách cách, chỉ một thoáng đã nát thành bột mịn, phát phơ bao phủ trên chiếc ghế dài.

Tùng Vô nhìn sang bên đây, mắt không chế hét to, “Đuổi tới rồi, đuổi tới rồi! Mau mau chạy đi!”

Mấy người xuyên qua phòng khách, mắt thấy sắp đến chỗ cầu thang.

Cộp, cộp, cộp —

Tiếng bước chân nặng nề dần dần đi xuống.

Có người đang xuống lầu, âm thanh ngày càng gần, ngày càng gần...

Mà nơi phù vân đi qua đều chìm trong bóng đêm mù mịt, ngay lúc này, một cánh cửa vòm lại xuất hiện, phát ra một tiếng vang, cánh cửa hơi hé ra một khoảng nhỏ.

Vẫn là tư thế quỳ dựa đó, bóng người trong suốt dường như đậm hơn trước, nó mỉm cười quỷ dị nhìn về phía ba người, không nhanh không vội đợi ở đó.

Nếu như lúc này A Viên quay đầu lại, sẽ phát hiện nó cực kỳ quen mắt, phi thường giống người nào đó bên cạnh cậu.

Nhưng bây giờ chẳng ai rảnh quay đầu nhìn, bởi vì người đang bước xuống đã xuất hiện trước mặt.

— Cơ thể gầy guộc như một miếng gỗ nứt nẻ, nụ cười giả tạo cực lớn cơ hồ muốn xé rách một nửa khuôn mặt.

Sài đao leng keng leng keng lướt qua tay vịn, lưu lại một vết trầy thật sâu.

Hắn dừng bước, nhìn ba người bọn họ chằm chằm, hoặc là nhìn bóng đêm phía sau bọn họ.

Đối với tên ác ma đâm chết Hoàng An Na, A Viên trước sau vừa hận vừa sợ hãi, nắm lấy cánh tay Thường An Tại, “Vì sao nó lên đây được?”

“Phong ấn đã giải, nó đương nhiên muốn lên lầu gặp mẹ.” Thường An Tại cư nhiên rất bình tĩnh, anh nhìn túi da A Viên vẫn cầm trên tay, “Quăng cái này qua bên đó.”

Lời vừa dứt miệng, A Viên không chút suy nghĩ, trực tiếp ném túi da về phía Hoàng An Chính.

Một bên không ngừng hỏi “Phải làm sao bây giờ?” Tùng Võ trợn to mắt, hấn lớn tiếng gào rống, “Anh điên rồi à? Sao lại quăng thứ đó qua! Nó sẽ chọc giận...”

Hắn còn chưa dứt lời, giây tiếp theo thì ghen hống nhìn trắng trời.

Ngay khi bao da đụng phải Hoàng An Chính, trong túi bỗng chui ra một cái đầu, cơ thể người phụ nữ dính đầy máu tươi bổ nhào về phía hắn, máu rơi tí tách trên gương mặt Hoàng An Chính.

Hoàng An Chính tựa hồ lấp bắp kinh hãi, hần cầm sài đao bỏ về phía người phụ nữ, từng nhát từng nhát như chẻ củi, nhưng người phụ nữ không hề buông tha, máu tươi như nước ồ ạt chảy ra, tí tách tí tách thấm xuống chân cầu thang.

“Trả con cho tôi... Mau trả con cho tôi!” Trong mắt người phụ nữ tràn đầy thù hận, bà bóp chặt cổ Hoàng An Chính, há mồm cắn xé đầu hăn, lớp da và tóc bị bà cắn nát rơi xuống từng miếng, xen lẫn với máu tươi, kinh tởm đến đáng sợ!

Hoàng An Chính buông sài đao, leng keng rơi xuống đất, hăn khàn giọng tru lên, duỗi tay khô khốc đâm thẳng vào ngực và bụng bà từ bên dưới.

Hai người dây dưa đấu đá nhau, sau một lát, bỗng bùm một tiếng hóa thành khói trắng rồi biến mất, chiếc túi da lơ lửng giữa không trung rồi rơi xuống cầu thang.

Hoàng An Chính biến mất, người phụ nữ cũng biến mất.

Chỉ có sài đao và chiếc túi da, lẳng lẳng nằm giữa một vùng máu đỏ.

28. Chương 28: Phù Văn Truy Mệnh 6

Mãnh quỷ đánh nhau, trước giờ chưa từng chứng kiến. Tuy tình hình bây giờ rất nguy hiểm, nhưng Tùng Võ xem mà sướng cả người.

A Viên ngơ ngẩn hỏi, “Đó là... Lưu Trần?”

Thường An Tại như sớm dự liệu trước, nhàn nhạt nói, “Hoàng An Chính chém chết con trai trước mặt bà, Lưu Trần hận chết hăn. Đáng tiếc mới thành quỷ không lâu, oán khí chưa thâm nên chỉ đành bám vào đồ vật.”

Tùng Võ bóp mũi dẫm qua một bãi máu, bước dài xông lên cầu thang, may mà hăn còn lương tâm, chạy rồi không quên quay đầu lại nhìn A Viên, “Còn không mau chạy, anh ngốc gì ở đó.”

Thường An Tại vỗ vỗ vai cậu, cũng bước lên cầu thang.

A Viên vội vàng đi theo anh.

Tuy nhiên khi cậu vừa đặt chân lên bậc thang đầu tiên, A Viên bỗng phát hiện mình không thể động đậy nổi.

Đường như có ai bầu lấy mắt cá chân cậu. A Viên cố kìm nén sợ hãi, cúi đầu xuống nhìn, một đôi bàn tay tái nhợt đang nắm chặt chân cậu.

Đằng sau vang vọng vô số tiếng thủ thủ.

“A Viên.”

“A Viên.”

“– A Viên.”

Có rất nhiều giọng nói gọi tên cậu, nam nữ, già trẻ. Chúng nó hoặc là khóc, hoặc là cười, tất cả đều đang gào thét, “A Viên!”

“– Ở lại.”

“Ở lại đây...”

“A Viên...”

“Tôi vẫn luôn đợi cậu.”

...

Một bàn tay tái nhợt vỗ lên vai cậu, cậu nghe thấy một giọng nói quen thuộc đầy từ tính gọi mình, “A Viên.” rồi lại nói, “Tôi ở đây.”

A Viên chợt nhớ đến con quỷ giả danh thành Thường An Tại dẫn đường mình lên lầu, chẳng lẽ khi đó nó muốn dụ dỗ mình... Đi đến căn phòng bị phong ấn?

“Meow –”

Tiếng mèo nỉ non giữa không gian tĩnh lặng vô cùng rõ ràng.

A Viên mở to hai mắt, con mèo trắng quen thuộc đang đi trên tay vịn tiến về chỗ cậu.

Chiếc đuôi dài vênh cao, bộ lông trắng muốt tràn trề năng lượng, nó nện từng bước thong thả, dáng người cực kỳ mạnh mẽ.

Con mèo ngẩng đầu, đối diện với A Viên. Con người màu hổ phách sáng ngời, giữa bóng tối trông rạng rỡ lấp lánh, nó kêu thêm một tiếng, sau đó cong người đáp xuống mặt đất.

— Theo từng bước tiến gần, bộ lông trắng dần dần mất đi vẻ đẹp ban đầu, thân hình tròn trịa nhanh chóng khô héo dần. Khi con mèo hoàn toàn đến bên cạnh A Viên, nó đã không thể đứng vững, trượt chân đập xuống đất.

Một lát sau, mèo trắng nhắm chặt mắt không thể cử động nữa.

A Viên biết, điều này có nghĩa cậu đã mất đi một mạng.

Nhưng mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc.

Cái tay đặt trên cổ chuyển sang bờ vai A Viên, thân mật nói với cậu, “– A Viên.”

A Viên không cử động được, chỉ đành trơ mắt nhìn về đằng trước, bóng dáng Thường An Tại ngày càng xa vời. Nhiều lần cậu muốn há miệng gọi tên anh, nhưng mỗi khi đến cổ họng lại nặng nề nuốt xuống.

Cậu không muốn Thường An Tại làm kẻ chết thay mình.

Một con mèo trắng đen bỗng xuất hiện ở gần đó, cũng đi về phía cậu, theo thường lệ, cứ mỗi lần bước tới sinh mệnh nó lại bị rút cạn, sau đó cuộn tròn dưới chân cậu rồi tắt thở.

Bàn tay nắm lấy bả vai kéo cậu lùi dần, động tác thực chậm chạp. A Viên rút cuộc minh bạch ý đồ con quỷ, nó định trước khi kéo cậu vào sào huyệt, sẽ tiêu hao hết ba sinh mạng của cậu!

Khi con mèo tam thể bước ra từ bóng tối, A Viên đã tuyệt vọng hoàn toàn, âm lãnh chui theo đường lỗ chân lông, cô đặc trộn lẫn với máu, đông lạnh đến mức khiến mọi thứ chung quanh trở thành màu đen, cậu nghĩ cảm giác trước khi chết có lẽ sẽ thế này — tuyệt vọng rét lạnh, vô tận hắc ám.

Ngay khi cậu nghĩ mình phải chết không thể nghi ngờ, một bóng người bỗng bước xuống bậc thang.

A Viên khó tin mở to mắt nhìn.

Là Thường An Tại đã sớm đi xa!

Anh bước từng bước không lớn, nhưng tốc độ thật nhanh, nháy mắt đã đến trước mặt cậu.

“A Viên.”

Thường An Tại liếc mắt nhìn bàn tay trên bả vai cậu, duỗi tay chạm vào nó, trong miệng lẩm bẩm câu gì đó.

A Viên chìm trong hoảng sợ nhất thời không nghe rõ lắm, khoảnh khắc đôi bàn tay buông lỏng, Thường An Tại lập tức kéo lấy cậu đi lên hai bước, sau đó đẩy mạnh cậu về phía trước.

Trói buộc đã lâu, đột nhiên được giải thoát, A Viên bị đẩy như thế trực tiếp bổ nhào té xuống bậc thang, đầu gối va chạm đau đến mức chảy nước mắt, cậu bất chấp tất cả, giơ tay nắm lấy tay vịn, vội vàng xoay đầu muốn kéo Thường An Tại chạy trốn.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Cách cậu không xa, Thường An Tại đứng khoanh tay ở đó, xung quanh bao phủ bóng tối khiến người mặc áo sơ mi trắng như anh trông có vẻ lẻ loi cô độc, trông như u hồn đã sống suốt nhiều năm trời.

A Viên nhìn không rõ vẻ mặt anh, chỉ thấy vô số bàn tay lớn nhỏ thò ra túm chặt người Thường An Tại, sôi nổi sờ soạng khắp cơ thể, như muốn tìm kiếm chỗ trống để nắm lấy.

Thường An Tại bị kéo không ngừng lùi về sau, anh không chớp mắt nhìn A Viên, hồi lâu sau, mới hơi mở miệng, thẳng đến khi sắp chìm vào bóng tối, giọng nói mới mơ hồ truyền ra, giống như hồi ức hão huyền từ xa xôi.

Anh nói, “Có anh ở đây, A Viên, em đừng sợ.”

A Viên không nhớ rõ, ở thời khắc cuối cùng, Thường An Tại đã dùng biểu tình gì đối mặt với cậu.

29. Chương 29: Dấu Hiệu Cảnh Trong Mơ

Khi Tùng Võ quay trở về tìm, lầu hai đã trở về trạng thái ban đầu. Không khí phòng khách ảm đạm, chỉ còn ánh sáng xám xịt từ cửa sổ phía hành lang.

Tuy là thế, nhưng hắn vẫn không dám mạo hiểm đi xuống. Tùng Võ bụm mặt quỳ trên bậc thang nhích lại gần A Viên, muốn kéo cậu về, chợt nhớ tới Từ Phàm đã té chết, vì thế vội vàng quay người chạy lên mấy bước, thấy khá xa rồi mới quay đầu lại, nhỏ giọng gọi cậu, “A Viên? A Viên, anh sao vậy?”

A Viên bị giọng nói bình tĩnh, cậu mờ mịt ngồi dậy, trên cầu thang vẫn mang màu sắc ảm đạm, nhờ thế mà cậu thấy rõ người đang đứng phía trên chính là Tùng Võ vốn đã chạy thật xa.

A Viên không trả lời ngay, cầu thang yên tĩnh như chết, có vài con bọ nhỏ bay vòng vòng quanh đèn, ngay

khoảng khắc chạm trúng, tạch một tiếng chày khét.

Trên thực tế, vào khoảnh khắc Thường An Tại biến mất, A Viên mơ mơ màng màng nhớ tới chuyện gì đó, đầu cậu đau như muốn nứt ra, hoảng loạn hốt hoảng như muốn xé rách hệ thần kinh, khi đó con mèo tượng trưng cho sinh mạng cuối cùng đi loanh quanh dưới chân, may mà cậu cố gắng nhẫn nhịn, bằng không đã lãng phí sự hy sinh của Thường An Tại.

Đáng tiếc ký ức không kéo dài quá lâu, chẳng đến khi chân chính tỉnh lại, đại não cậu chỉ gặt gao nhớ mỗi thân phận A Viên bán hoành thánh.

“A Viên, A Viên?” Tùng Võ khản trương nắm chặt tay vịn, cứ sợ A Viên đã chết, hần thử hỏi thăm dò, “A Viên, anh không bị té chứ?”

A Viên chùi mắt, cậu quay đầu nhìn căn phòng khách vẫn y như trước, tiếp đó nhìn về phía Tùng Võ, “Tôi không sao, vừa nãy bị trượt chân thôi.”

Tùng Võ có vẻ hoài nghi, nhìn không được hỏi ngu, “Anh là thật hả?”

A Viên không để ý tới hần, cậu đứng dậy, chỗ mắt cá chân đau đớn muốn chết. Cậu vén ống quần lên nhìn, trên chân in một dấu thâm tím có hình dạng năm ngón tay.

Cậu kéo cổ áo, vừa vặn nằm trong tầm mắt. Chỗ xương quai xanh cũng bị thâm tím y như thế, giống như bị mấy cọng dây thừng siết chặt lấy.

“Sao trên người anh lại bầm như vậy?” Tùng Võ quan sát nãy giờ kinh ngạc thốt lên, hỏi, “Anh bị quỷ bắt? Làm sao anh thoát được vậy!”

“Ừ, mới vừa rồi.” A Viên dậm chân, cất bước lên cầu thang, dùng ba bước đi đến trước mặt Tùng Võ, duỗi tay vỗ vỗ vai hần, “Tôi vẫn còn sống.”

Tùng Võ đột nhiên bị đưng nên vô cùng hoảng sợ, thiếu chút nữa chạy ào xuống lầu, cách một lớp quần áo mỏng manh, hần vẫn cảm nhận được nhiệt độ truyền từ lòng bàn tay đối phương, Tùng Võ hậm hực lau mồ hôi, “Thế là tốt rồi, tôi không lo cho anh nữa đâu. Chúng ta nhanh chóng lên lầu thôi.”

Đương nhiên Tùng Võ đâu tốt đến mức đứng đây đợi cậu, ở một căn nhà quý quái như thế, hai người dù sao cũng tốt hơn một mà.

Về sau cả hai không ai nói chuyện nữa.

Cầu thang không thấy điểm cuối, một đường bước lên bậc thang, âm thanh kéo kẹt không ngừng vang vọng, nghe như có một hàng người đang đi theo.

Tùng Võ nhiều lần quay đầu nhìn, chỉ thấy A Viên với gương mặt hốt hoảng, Tùng Võ thấy cậu không ổn lắm, nhưng lại chẳng dám chỉ ra, đành tăng thêm sức lực đi thật nhanh.

Thế nhưng cứ đi như vậy, giống như cầu thang dài dòng vô tận. Chỗ này lại quá mức yên tĩnh, hẳn thì không thể nhận được, “Tầng lầu vốn chả cao mấy, sao chúng ta đi hoài vẫn chưa tới?”

Hắn nói xong, lập tức quay đầu nhìn phản ứng A Viên.

A Viên vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn, thấy phần sàn cách bậc thang còn lại chỉ mấy bước, xa xa lấp lánh như phản quang với kính, “Chả phải gần tới rồi à?”

Tùng Võ lấp bắp kinh hãi, nhìn sang thì thấy, không khỏi chặc lưỡi, “Sao lại như thế, khi nãy rõ ràng chỉ toàn cầu thang mà!”

Mặc kệ thế nào, dù sao đến đích vẫn an tâm hơn đi mãi không tới. Tùng Võ hít một hơi, nhảy lên tận ba bậc, mém tí nữa té lộn nhào xuống sàn.

A Viên bước thật chậm rãi, cậu chuyên chú nhìn tia sáng nằm sâu trong bóng tối, nhưng khi muốn nhìn kỹ, ánh sáng như kim châm vụt thẳng bay vào hai tròng mắt.

Cùng lúc đó, chân cậu đã bước lên bậc thang cuối cùng, khi cậu giơ lên, dưới chân như chạm phải một tầng bông xốp mềm mại.

Cả người mất thăng bằng lão đảo cong người, dưới chân như bị một đôi bàn tay túm chặt, khiến cậu không tự chủ ngã khụy.

Tiếng gió gào thét thổi vù vù bên tai, A Viên cố gắng nheo mắt để nhìn rõ chung quanh, tuy nhiên chỉ thấy tia sáng không ngừng sáp lại gần, sau đó bao phủ toàn bộ tầm mắt cậu.

Thấp thoáng như ngã từ mấy trăm tầng lầu.

A Viên đột nhiên mở bừng mắt, dưới mông phát ra một tiếng vang kỳ quái, cậu hơi né ra. Đôi mắt khi chìm vào bóng tối quá lâu sẽ có một khoảng mơ màng, sau đó sẽ nhìn rõ hơn.

Cái bàn què một chân dựa lên vách tường, trên bàn đặt nồi cơm điện, trước mặt là vài cái chén đĩa. Ánh đèn điện phòng đối diện xuyên qua tầng báo mỏng chiếu vào, giống như một chiếc đèn bàn miễn phí.

A Viên cúi đầu đánh giá bản thân, cậu đang mặc một chiếc áo thun giặt đến mức ngả vàng, dưới sàn lót mấy tấm ván gỗ chồng chất lên nhau.

Cậu cực kỳ quen thuộc căn phòng này, đây chính là nơi ở duy nhất mà A Viên bán hoành thánh sinh sống.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cả đầu tóc, A Viên trông rất bình tĩnh, cậu lung lay bò khỏi giường, vội vàng chôn đầu vào tủ lạnh chứa đồ ăn.

Nắng hè chói chang, băng lạnh khiến cậu thoải mái run người, cũng nhờ thế mà thần trí quay trở về.

Thì ra những chuyện diễn ra ở căn nhà ma... chỉ là một cơn ác mộng của mình.

A Viên không biết mình nên vui hay nên buồn, trong đầu chỉ nhớ đến Thường An Tại vì cậu mà chết, còn có Hoàng An Na đã rời khỏi nhân thế, động não suy nghĩ về những người thân thuộc với mình, thế nhưng lại chẳng nhớ nổi một ai, không lẽ... Vốn dĩ, cậu chỉ là một người bán hàng rong xa lạ?

Nước sôi ùng ục kêu, A Viên ghen một hồi lâu, rồi cuộc vẫn chui ra.

Cậu lắc đầu, bọt nước văng tứ tung, mái tóc dính lại như những miếng lá cải.

Cậu kìm chế lo lắng không biết từ đâu tới, nỗ lực tìm kiếm chuyện vặt để làm, nhưng căn phòng cũ nát ngay cả một cái TV cũng không có.

Cậu lê dép lê, đi vòng vòng khắp căn phòng chật hẹp hồi lâu, sau đó mới cảm lấy đồng hồ điện tử đã nứt màn hình nằm bên cạnh gối.

Kim giây phản chiếu huỳnh quang, hiển thị 9 giờ 45 phút.

Gần 10 giờ, học sinh sắp tan tiết tự học, người đi làm ban đêm cũng đang chuẩn bị xuất phát.

Cậu tùy tiện cầm lấy áo khoác có mũ trùm đầu, nhanh chóng tới địa điểm bán hoành thánh.

Dép lê đạp trên bậc thang, phát ra âm thanh lép bẹp, ngay cả một cái đèn cũng không có.

Bước ra khỏi đó, A Viên mới ngẩng đầu nhìn lên, vạt dấm không mây bao phủ vầng trăng rằm, ánh trăng nhập nhèm như con mắt ác ma, lộ ra màu máu, ánh sáng tỏa xuống cũng nhạt nhòa, như cách u minh*.

(*) âm phủ và dương gian.

Tòa nhà xây từ rất lâu, trên tường đầy vết rạn nứt khác nhau tung hoành khắp chốn.

Những căn phòng trong tòa nhà cũ vẫn sáng đèn, nhưng chẳng hiểu sao lại yên tĩnh không tiếng động.

Ngày xưa thì đã quen thuộc, bây giờ lại mặc danh cảm thấy thật cổ quái.

A Viên nhớ trên cánh cửa mỗi căn phòng đều không khắc số, mà là tên gọi của mỗi người. Như vậy căn phòng cậu đang ở thì sao, có khắc tên cậu lên trên đó hay không?

Cậu tên là A Viên, thế còn họ của cậu là gì.

30. Chương 30: Dấu Hiệu Cảnh Trong Mơ 2

Trên đường không thấy xe cộ, cũng không có người qua lại.

Xuyên qua một quảng trường là nhà cao tầng mọc san sát nhau, A Viên quen đường quen nẻo dễ dàng tìm được một căn nhà không hợp với không khí chung quanh, tiến vào hoa viên kéo xe đẩy cửa mình ra ngoài.

Hoành thánh đã được bao rất đẹp, đặt trong tô sứ. Nồi canh xương hầm thật to nghi ngút khói, mùi hương theo tiếng chuông leng keng quanh quẩn khắp con phố.

A Viên đẩy xe tới đầu đường gần chỗ ngoặt thì dừng lại, cậu lưu loát mở dù bật đèn, lấy bàn ghế gấp đặt ở giá xe ra bày trí, tạo thành một quán ăn nho nhỏ.

Kim đồng hồ di chuyển đến 10 giờ, tiếng chuông tan học réo rất truyền sang từ ngôi trường phụ cận.

Không khí ban đêm dần dần thay thế bằng tiếng ồn ào sôi nổi.

Bọn nhỏ cười nhỏ, xe đạp đánh chuông, tiếng còi xe máy kêu te te.

Ồn ào từ con phố bắt đầu lan rộng ra khắp nơi.

Nhưng A Viên trước sau không nhìn thấy bất cứ bóng người nào, chỉ có âm thanh đến gần, lại rời đi.

Tiếng bước chân hỗn độn chạy ào về phía quán hoành thánh.

Một giọng nói giòn tan của nữ sinh vang lên, “Ông chủ, đóng gói cho tôi ba hộp hoành thánh với.”

A Viên vẫn làm theo thói quen, cậu nhúng hoành thánh cho chín, sau đó bỏ vào từng hộp mini, không bao lâu thì mức nước canh rồi đóng gói đặt trước xe.

Hoành thánh bị lấy mất, thay vào đó là vài đồng tiền.

A Viên nghe tiếng cô gái đi xa dần, thay vào đó là hàng loạt tiếng xầm xì nghị luận —

“Nhìn thấy chưa, đó là bạn trai An Na đấy.”

“À à, nhìn còn đẹp trai hơn Từ Phàm nữa.”

“Làm gì, Từ Phàm của chúng ta là hot boy nổi tiếng. Gia đình lại giàu có, một kẻ bán hoành thánh có thể so sánh sao?”

“Đúng thế, chắc mắt An Na bị mù rồi.”

“Hớ, đừng nói vậy. Nhà Hoàng An Na cũng có tiền lắm, hiếm lạ gì Từ Phàm chứ?”

“An Na chỉ là kẻ nữ thôi, tiền bạc nhiều cỡ nào cũng đâu tới phiên cô ta?”

.....

Tiếng nghị luận xa dần, tiếp đó khuất hẳn sau bóng đêm.

Đó là những giọng nói đã xuất hiện mấy đêm liền, tuần hoàn đến mức A Viên sớm thành thói quen.

Canh nóng hầm hập tỏa ra mùi hương, càng câu dẫn thêm nhiều vị khách.

Tiếng bước chân xen lẫn tiếng người nói, A Viên đầu vào đẩy mức hoành thánh ra từng bát hoặc đóng gói.

Khi tiền đựng trong hộp sắt ngày càng nhiều, hoành thánh trong tô lại càng ít, nước canh nóng hổi cũng dần dần bớt tỏa hương thơm.

Xe bán hoành thánh chuẩn bị nghênh đón vị khách cuối cùng.

Một cái bóng cao lớn in xuống, khuất sáng một nửa xe đẩy.

A Viên cả kinh ngẩn đầu, trong suốt khoảng thời gian buôn bán, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy “người”.

Hàng mi cong dày, môi mỏng khê mí.

Màn đêm mù mịt với ánh sáng mờ mờ phác thảo một khuôn mặt thân thuộc, đẹp trai đến rói tinh rói mù.

Người đó buông mắt nhìn cậu, “A Viên.”

A Viên kinh ngạc nhìn anh, cảm thấy khó tin, “Thường... Thường An Tại?”

“Sao thế, không kêu ca ca nữa à?” Thường An Tại mỉm cười, giơ tay cho cậu xem thứ mình đang xách, “Hôm nay anh mới đi thăm mẹ, bà dặn mang đồ ăn đến cho em.”

A Viên chỉ nhìn anh chăm chăm, vẫn chưa kịp hiểu ý, “Anh đang nói gì thế?”

Thường An Tại vòng qua xe bán hoành thánh, tiến lại sờ trán cậu, “Có phải gần đây mệt mỏi quá không, sao cứ ngơ ngơ vậy?”

A Viên bị hơi nước canh hung cho nóng mặt, ngón tay lạnh lạnh chạm vào trán, khiến cậu không tự chủ rùng mình, ký ức chậm chạp mơ hồ lý giải thân phận đối phương.

A Viên lui nhanh hai bước, “Không sao cả, vậy anh đưa đồ cho tôi đi, cảm ơn anh.”

Thường An Tại không lấy làm ngang ngược, thuận tay treo đồ ăn trên móc xe, “Em chuẩn bị dọn quán à?”

A Viên gật đầu, “Cũng sắp rồi.”

Thường An Tại cười bảo, “Để anh phụ em.” Anh vừa nói xong, lập tức xoay người qua kia dọn bàn ghế.

A Viên vội vàng cản anh, “Tôi tự làm được rồi! Anh mau trở về đi.”

Thường An Tại né tay cậu, giơ hai ba cái đã chồng hết bàn ghế lại, một tay cầm bàn bọc plastic một tay cầm ghế, vừa đi vừa hỏi cậu, “Cái này để đâu đây?”

A Viên hết cách, lấy nắp che nồi canh lại, “Treo ở chỗ này là được.”

Thường An Tại dễ dàng cất hết đồng bàn ghế, A Viên tắt đèn trên đầu, cất hết muỗng đũa, chính thức thu quán.

Cậu đẩy xe hoành thánh, còn Hoàng An Tại thì đi bên cạnh.

A Viên không thấy anh lái xe đến, còn tưởng anh đi xe công cộng, mãi đến khi cậu đẩy xe tới trước cổng hoa viên, vẫn chưa thấy anh có ý định rời đi, nhịn không được hỏi, “Sao anh chưa đi, đợi lát nữa sẽ không có chuyện về đâu.”

Thường An Tại đáp, “10 giờ hết rồi, chuyến anh đi là chuyến cuối cùng.”

A Viên ngây ngốc trừng anh, “Vậy phải làm sao?”

Thường An Tại cười cười nhìn cậu, “Không mời anh sang ở một đêm?”

A Viên ấp úng nói, “Trong phòng chật lắm, không bằng tôi đưa tiền cho anh thuê khách sạn?”

Thường An Tại cười hỏi, “Em không chào đón anh chứ gì?”

“Đâu phải!” A Viên chỉ không muốn anh nhìn thấy nơi mình sinh sống, vậy nên từ chối ngay, ý tứ rất rõ ràng, nhưng dù sao cậu cũng không bài xích Thường An Tại, cuối cùng thỏa hiệp nói, “Thôi được rồi, nhưng chỗ tôi tồi tàn lắm, anh đừng để ý.”

Thường An Tại đáp, “Sẽ không.”

Thường An Tại mở cổng cho cậu, A Viên cất xe xong thì vội vàng đi ra, hai người đi chung giữa con đường vắng tanh, càng đi càng xa.

Trăng rằm lẳng lặng khuất sau ngôi nhà, ở nơi bọn họ không nhìn thấy, có rất nhiều bóng người chen chúc đứng sau tấm kính pha lê.

Xuyên qua một con phố, chính là tòa nhà cũ.

Đã qua 12 giờ, căn nào căn nấy đều tắt hết đèn.

Chỉ còn ánh trăng và đèn đường là trường minh bất diệt.

Cầu thang theo thường lệ tối lửa tắt đèn, A Viên không dám đi nhanh, dắt Thường An Tại bước từng bước một về căn phòng mình.

Cánh cửa xiêu xiêu vẹo vẹo khảm trên tường, chìa khóa chọt chọt ổ khóa rỉ sắt, phát ra tiếng lạch cạch cứng đờ. A Viên vẫn mãi không ra, cuối cùng thử đẩy một cái, phát hiện thì ra cửa chưa khóa.

Cậu đứng chân chờ hồi lâu, sau đó mới bật cái đèn đã lâu không sử dụng.

Nói là đèn, kỳ thật chỉ là bóng đèn trụ lủi, chớp tắt một hồi sau đó mới ổn định lại.

Bóng đèn sợi von-fram hơi ngả đen, ánh đèn vẫn đục cũng không thể soi rõ toàn bộ căn phòng chỉ hai mươi mét vuông, gia cụ tối tăm hơn một nửa chìm vào bóng tối.

A Viên gãi gãi đầu đứng cạnh cửa, có hơi quẫn bách, “Ngại quá, chỗ tôi ở thật sự rất kém. Bằng không tôi dẫn anh thuê phòng nha?”

“Không cần, chỗ này được rồi.” Thường An Tại nửa ôm vỗ vỗ vai cậu, sau đó tiến vào phòng, đặt túi thức ăn lên bàn, “Em chưa ăn tối đúng không, đây là canh măng hầm xương, anh đựng trong hộp giữ ấm. Đói thì mở ra ăn đi.”

“Không đói không đói.” A Viên xoay người đóng cửa, cầm xích sắt muốn khóa chặt, lại quay đầu nhìn Thường An Tại vẫn đang đứng, vội nói, “Anh ngồi... ngồi trên giường tôi đây.”

Thường An Tại cũng không khách khí, trực tiếp ngồi lên giường, anh nhìn chung quanh một hồi rồi mới hỏi, “Em ở đây bao lâu rồi?”

A Viên dừng động tác, ngập ngừng trả lời, “Thật lâu, tôi không nhớ rõ nữa.”

Thường An Tại lại hỏi, “Vậy sao em không tới tìm anh?”

A Viên “Hử?” một tiếng, kỳ quái nhìn anh, “Tôi đâu biết anh ở chỗ nào đâu?”

Hai người như thật như giả hỏi đáp hai câu, về sau không nói chuyện nữa.

A Viên dùng nồi cơm điện để nấu nước nóng, sau đó đến góc tường vắn vòi nước lạnh, trên trần dùng một tấm màn plastic để che chắn tạo thành một phòng tắm nhỏ.

Nước trong bồn trở nên âm ấm sau khi pha, cậu đang chuẩn bị cởi quần áo vào tắm, chợt nhớ đến trong phòng nhiều thêm một người, vội vàng chui ra hỏi Thường An Tại, “Tôi chuẩn bị nước ấm rồi, anh muốn đến rửa ráy gì không?”

Thường An Tại đứng dậy, “Không cần, anh dùng nước lạnh rửa mặt được rồi.”

A Viên không nói thêm nữa, chui vào sau tấm rèm.

31. Chương 31: Dấu Hiệu Cảnh Trong Mơ 3

Mấy gáo nước ào ào đổ xuống, xua đi mồ hôi dính nhớp do thời tiết nóng nực.

Sau khi làm ướt người xong, A Viên lấy xà phòng chà xát cánh tay, xà phòng quá trơn nên trượt khỏi lòng bàn tay rồi rớt xuống đất, tiếp đó lướt thẳng một đường ra bên ngoài tấm màn che.

A Viên cau mày, cúi thấp người, giơ tay muốn nhặt xà phòng.

Trong lúc vô tình, cậu khẽ nâng mắt, bắt gặp một đôi mắt đỏ tươi như máu!

A Viên hốt hoảng té đập mông, giờ phút này, xi măng lạnh lạnh như một khối băng lớn, vũng nước bên dưới đen mịt ảm ảm xuất hiện vô số gương mặt tái nhợt như người chết.

May mà A Viên không cúi đầu, cậu chỉ cứng ngắc ngồi yên đó, ngay cả động đậy cũng không dám, một hồi lâu mới bình phục nhịp tim đập nhanh, cậu chờ một hồi, nhin không được nằm sấp nhìn thêm một cái.

Sau rèm trống rỗng, cái gì cũng không có.

A Viên nhớ Thường An Tại vẫn còn ngồi bên ngoài, “Thường An Tại!” Giọng cậu run rẩy cao vút, nhưng không một ai lên tiếng đáp trả.

Xung quanh im ắng, phẳng phất như bị bỏ hoang.

Rõ ràng đang vào hè, thế nhưng khí lạnh vẫn vù vù thổi quét khắp cơ thể trần truồng.

Cậu nhin không được ngó ngó chung quanh, phát hiện có vô số con mắt từ bốn phía khe hở đằng sau tấm màn, đang nhìn cậu chăm chăm.

Nó đang nhìn cậu, chúng nó đều đang nhìn cậu!

Cổ nuốt tiếng hét thảm sắp bay khỏi miệng, A Viên bất chấp lau khô cơ thể, tùy tiện mặc quần đùi, lê dép lê ướt sũng xông thẳng ra ngoài!

Dưới ánh đèn mờ, Thường An Tại đứng cạnh giường đang cầm chiếc đồng hồ điện tử lấp lóe con số.

Nước trên tóc A Viên chảy tí tách, trên người chỉ mặc một cái quần nặng trĩu nước. Cậu không để ý mình

thất thố ra sao, không coi ai ra gì nhìn Thường An Tại, lên tiếng tố cáo, “Sao khi này anh không trả lời tôi?”

Thường An Tại ngẩng đầu nhìn cậu, “Em có gọi anh sao?”

A Viên cũng hiểu mình chuyện bé xé to, cậu hậm hực vào trong tẩy rửa xà phòng trên đầu, lấy miếng vải lau khô người, rồi vội vàng quay trở về.

A Viên nhìn chiếc áo sơ mi bó chặt và quần tây mà Thường An Tại đang mặc, cảm thấy khó chịu thay anh, “Chỗ tôi không có đồ ngủ, đưa anh cái quần đùi mặc được không?”

Thường An Tại sao cũng được đáp, “Cứ vậy đi.”

A Viên lục tủ, ngàn tuyền vạn tuyền chọn được một cái quần đùi màu trắng cho anh.

Thường An Tại không chê, nhận rồi mặc ngay.

Lúc anh mặc quần áo trông rất gầy, cởi ra rồi mới thấy cơ thịt. Ngực và bụng khối nào khối nấy rõ ràng, thuộc kiểu người thường xuyên rèn luyện thân thể.

A Viên tự đánh giá bản thân, mỗi ngày cậu đều đẩy xe, dáng người cũng thon chắc hữu lực, thể nhưng vẫn kém hơn đối phương nhiều lắm. Nghĩ đến đây, A Viên lại thấy bản thân thật đáng buồn, giống như ngoài đời ra, cậu chẳng có gì để so với người ta.

Đêm khuya tĩnh lặng, không TV không máy tính, cả một thứ giải trí cũng không có.

A Viên đề nghị tắt đèn ngủ, Thường An Tại không ý kiến gì, vì vậy cả hai đều lên giường nằm.

Hai người đàn ông chen chúc trên một chiếc giường gỗ nhỏ, tấm ván cứ kêu kè kệt, thể nhưng vững vàng không sụp.

A Viên nghiêng người không dám động, cậu hơi chột dạ, dù Thường An Tại dựa ngay phía sau, thể nhưng cậu cứ có cảm giác nơi đó không có người.

Cũng may Thường An Tại bắt chuyện trước, giữa bóng tối anh lên tiếng hỏi, “A Viên, em còn nhớ những chuyện trước kia không?”

A Viên chần chờ thật lâu mới nhỏ giọng đáp, “Không nhớ.”

Thường An Tại không nói nữa, dường như đã ngủ.

A Viên mở mắt nhìn bóng tối dày đặc, đại não vận chuyển suy nghĩ, hô hấp bình ổn rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

A Viên nằm mơ.

Trong mơ, cậu đuổi cánh tay bước cẳng chân, đôi dép hình con vịt đập trên đất kêu cạc cạc, cậu ngã nghiêng đi trên một bờ ruộng ở nông thôn.

Mặt trời chói chang nhô cao, ngũ cốc phơi dưới đất vàng rộm đẹp mắt.

Tiểu A Viên không dám đi xa, chỉ ngồi xổm chơi một hồi rồi chạy về, gần đó là căn nhà cũ của ông bà ngoại cậu.

Tường đỏ ngói xanh đơn điệu, có rất nhiều cây xanh mọc gần đây. Trước căn nhà là một cây mận thô to, trên cây mận mọc lẫn lộn các trái xanh đỏ.

Đó là thứ mà A Viên thèm nhỏ dãi đã lâu, nhưng người nhà không cho cậu ăn nhiều, tiểu A Viên lại không biết leo cây, vậy nên cậu chỉ có thể đứng dưới tàng cây trông mòn con mắt mỗi ngày.

Tiếng ve reo hò, âm thanh rôm rả.

A Viên theo thường lệ đứng dưới tàng cây giữa đầu nhìn, chờ mong một quả mận chín rơi xuống, cậu thậm chí còn suy tính, chờ người nhà ngủ say hết rồi sẽ tìm một cây trúc thật dài đến thọc.

Nhưng khi cái đầu nho nhỏ nghiêng lên, cậu bỗng phát giác trên cây xuất hiện nhiều thêm một người.

Đó là một cậu nhóc mặc áo trắng, cậu ta đang dựa lên thân cây, tay cầm một quả mận đỏ cắn rộp rộp.

Tiểu A Viên ngơ ngác nhìn cậu nhóc trên cây.

Cậu nhóc vừa vặn cúi đầu nhìn, thấy vẻ mặt cậu thì không khỏi mỉm cười, “Muốn ăn mận sao?”

Tiểu A Viên nhìn chằm chằm trái mận đỏ tươi, nhin không được nuốt nước miếng mấy lần, cậu dùng sức gật đầu.

Cậu nhóc hỏi, “Vậy em lấy gì đổi với anh đây?”

Cái tay béo đô đô vói vào túi nhỏ, tiểu A Viên lục rồi lại lục, chỉ móc được vài viên kẹo hoa quả, đầu ngón tay dính đầy nước kẹo, giống như một khúc bánh quy sữa bò.

Cậu nhóc lắc đầu, “Anh không cần kẹo của em.”

Tiểu A Viên khó khăn, cậu vẫn chưa biết nói nhiều, chỉ có thể chớp chớp mắt nhìn đối phương, con người tròn xoe như quả nhỏ đen.

Cậu nhóc lại hỏi, “Anh tên Thường An Tại, còn em thì sao?”

Tiểu A Viên nghĩ nghĩ, nhỏ giọng đáp, “Em tên A Viên.”

“Thì ra em chính là A Viên.” Cậu nhóc cười cười, “Bằng không em gọi anh một tiếng ‘Ca’, anh sẽ cho em ăn mạn nhé?”

Ánh mắt A Viên sáng ngời trong suốt, gân cổ lên hô một tiếng vô cùng to, “Ca –”

Cậu nhóc trên cây cười rộ, “Thật ngoan.” Sau đó Thường An Tại hái một quả mạn xuống, trong họng còn cười nói gì gì đó, tiểu A Viên loáng thoáng nghe thấy nửa câu sau, “... Cây mạn là chỗ chôn người chết...”

Ngón tay cậu nhóc khê bụng, thả quả mạn rơi xuống dưới —

32. Chương 32: Dần Dần Tiếp Cận

Tiểu A Viên không kịp phòng bị vừa vịn rơi trúng đầu, sau đó cậu mở bừng mắt.

Trần nhà xám tro xuất hiện trong tầm nhìn, mạng nhện chằng chịt quấn tơ quanh những cái xà dài, trên mái nhà bị lủng vài lỗ to nhỏ, ánh trăng mỏng manh xuyên qua như một ngọn đèn trường minh bên trong mộ thất.

A Viên chống tay ngồi dậy, không biết đây là đâu, chung quanh cũng chẳng có ai.

Thì ra chỉ là mơ sao? A Viên nhớ lại cảnh tượng trong mộng, đầu óc bỗng tưởng đau lợi hại, cậu vịn vách tường thất tha thất thiếu đứng lên, đằng trước bỗng xuất hiện tiếng bước chân hối hả, ánh sáng đèn pin soi khắp mọi góc ngách, như một con bạch xà đang động dậy trườn bò.

A Viên giật nảy, giơ chân muốn trốn, kết quả mới chạy vài bước đã nghe thấy tiếng người kêu, “Ê ê A Viên! Anh đừng chạy, là tôi nè! Tùng Võ đây!”

Cậu dừng bước quay đầu nhìn, Tùng Võ đang cầm điện thoại đứng ở ngã rẽ ngoắt ngoắt.

Thấy cậu hoàn hảo không bị gì, Tùng Võ thở phào một tiếng, hất đạp sàl gổ mục tiến lại gần, động tĩnh vang vọng khắp hành lang, “Ai nha mẹ tôi ơi, anh rốt cuộc tỉnh rồi!”

Nhìn hần như vậy, A Viên cũng cảm thấy ngỡ ngàng, “Tôi bị sao vậy?”

“Vừa bước lên anh đột nhiên ngất xỉu! Tôi sợ đến mức còn tưởng thứ gì đó đuổi theo!” Tùng Võ cách một khoảng bỗng dừng lại, ánh đèn di động chiếu thẳng lên mặt A Viên.

A Viên bị ánh đèn chiếu đến đau mắt, vội vàng giơ tay lên che chắn, “Cậu đừng có chiếu lên mặt tôi!”

Tùng Võ tắt đèn di động, bỏ vào túi quần, “Ngại quá ngại quá, tôi chỉ kiểm tra xem trên người anh có thi ban hay không.”

Trải qua chuyện của Vu Lệ, khó trách Tùng Võ trở nên nghi thần nghi quỷ.

A Viên đành phải trấn an nói, “Tôi vẫn còn sống.” Cậu thoát nhìn như người mất hồn, nhớ đến Thường An Tại bị lôi đi, trong lòng nặng nề, lúc nằm mơ cậu thật sự cho rằng anh vẫn còn sống... Cậu khó kìm nén suy nghĩ, Thường An Tại thông minh như thế, biết đâu anh vẫn còn sống không chừng.

Tùng Võ không rõ tâm tư nhỏ trong cậu, thấy đồng bọn không sao thì buông tâm phòng bị, tiếp tục nói, “Khi này tôi mới đi dò xét tầng lầu, thiết kế thành hình chữ hồi, phòng cũng rất nhiều, nhưng đều khóa trái nên tôi vào không được. Bất quá thoát nhìn không giống chứa thứ dơ bẩn, hay chúng ta cứ trốn ở đây đợi tới hừng đông?”

A Viên nhìn vắng trắng ngoài cửa sổ hỏi, “Cậu cảm thấy nơi này có hừng đông sao?”

Tùng Võ thở dài, “Mặc kệ thế nào vẫn tốt hơn đối mặt với mấy thứ quỷ quái. Anh nói xem sao con người cứ thích tìm chết như vậy? Tìm kích thích gì không tìm lại tìm tới chỗ chết người.”

A Viên nhẹ nhàng đáp, “Chỉ khi đối mặt với cái chết mới khiến sự sống trở nên đáng quý.”

Tùng Võ hừ một tiếng, “Cho nên bọn họ đã chết rồi.” Hần dừng một lát, vỗ đầu như nhớ đến chuyện gì, kích động móc túi lấy vật nào đó đưa cho A Viên xem, “Đúng rồi, tôi mới nhận được di động! Hình như là của Chu Linh Linh, cô quả nhiên gặp chuyện không may ở đây!”

A Viên nhìn thử, là điện thoại Nokia đời cũ, cậu hỏi, “Di động còn pin sao?”

“Còn còn còn, đây là đăng khác! Mọi thứ bên trong vẫn còn đó, và mấy tin nhắn gửi cho Từ Phàm nữa! Ái

muội vô cùng, hừm.” Tùng Võ bất quá một hồi mới cười cười, “Nếu không sao tôi biết là điện thoại của Chu Linh Linh chứ.”

A Viên do dự một hồi, nhin không được nói, “Nhưng Chu Linh Linh đã mất tích nhiều năm trời, di động... sao vẫn còn pin được?”

Một gáo nước lạnh ào xuống, Tùng Võ bị lạnh đến run rẩy, ngón tay buông lỏng, di động lập tức rớt xuống đất, chuẩn xác nằm giữa, sau một tiếng cộp, màn hình tạch tạch sáng lên.

Tùng Võ vội vàng lùi về sau mấy bước, như gặp quỷ trùng trùng di động, trên mặt kinh hoàng như sắp chuẩn bị xoay đầu chạy ngay lập tức, hắn không ngừng chà chà tay lên quần áo, thần kinh căng chặt nhìn chằm chằm di động, không ngừng lăm bằm, “Anh nói đúng.”

A Viên không đáp, cậu cúi đầu, cũng nhìn về phía di động.

Màn hình bật sáng, vang lên tiếng đing đing, sau đó tự động mở khóa, tiến vào trang chủ rồi mở một video.

Tùng Võ như mèo xù lông, chạy ngược về sau, sẵn tiện túm lấy A Viên, “Chạy! Chúng ta chạy mau! Chu Linh Linh sắp bò ra rồi!”

Trực giác mách bảo A Viên điện thoại không hề nguy hiểm, cô ta cũng đã tìm được thể thân cho mình, “Đừng nóng vội, Chu Linh Linh không còn ở đây nữa.”

Tùng Võ sợ hãi run rẩy cả người liếc nhìn điện thoại, “Vậy tại sao nó... nó lại tự động vận hành chứ?”

A Viên nhớ lại lời Thường An Tại, phỏng đoán một đáp án xem như hợp lý nhất, “Có lẽ do tàn niệm của chủ nhân? Xem video xong rồi nói sau.”

Tùng Võ ồn ào một hồi, cư nhiên yên tĩnh lại, “Thế xem một chút.” Hắn trừng màn hình cường điệu nói, “Xem một chút thôi.”

Video đã bắt đầu chạy, màn hình lác lác hiện thị một con phố dài. Con đường vô cùng vắng vẻ, lâu lâu có vài chiếc xe máy chạy qua nhanh như chớp. Trên trời mây đen mù mịt, ve kêu ồn ào náo động, nhìn liền biết tối nay sẽ mưa to.

Tiếng nữ sinh cười hì hì, di động giơ lên, gương mặt nhỏ nhắn cười mỉm của Hoàng An Na xông vào màn ảnh.

Cô gái trong video xinh đẹp dễ nhìn, cô dường như không thích chụp hình mấy, cau mày duỗi tay che camera, nhẹ nhàng nói, “Chu Linh Linh, cậu đừng nháo.”

Trong video xuất hiện giọng giòn tan của nữ sinh, “Ai ui, đại mỹ nhân ban chúng ta mà lại sợ chụp ảnh sao, có phải lo Từ Phàm thấy mấy tấm hình bị chìm hàng không?”

Lời cô nghe như mang gai, nhưng Hoàng An Na đã sớm quen rồi, chỉ nói, “Chu Linh Linh cậu đừng nói bừa, tôi có bạn trai rồi.”

“Cái tên bán hoành thánh ấy à?” Chu Linh Linh hừ một tiếng, kỳ quặc hỏi, “Anh ta có gì tốt hơn Từ Phàm chứ? Từ Phàm vừa tốt lại giàu có, còn nói chuyện rất ngọt, mấy nữ sinh ai cũng thích muốn theo đuổi hẳn hết. Kết quả thì sao, hẳn lại cố tình coi trọng cậu.”

Hoàng An Na nghiêm túc đáp, “Cậu thích Từ Phàm thì tự mà theo đuổi, tôi có làm gì đâu. Tuy A Viên không tiền, nhưng tôi vẫn thích anh ấy, chẳng lẽ phải giống gia cảnh thì mới được sao?”

Chu Linh Linh toan nói, “Vâng vâng vâng, là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Cậu cứ mà tận hưởng đi, về sau ba mẹ tuyệt đối không cho phép cậu quen với tên bán hoành thánh đâu, đến lúc đó cậu chờ mà khóc nhé.”

Hoàng An Na cúi đầu không nói nữa.

Chu Linh Linh cười hừ một tiếng, tiếp đó căn nhà liền xuất hiện trên màn hình, ngữ điệu cô đột nhiên biến đổi, “Chao ôi! Biệt thự đó là nhà cậu sao! Thật xinh đẹp nha!”

Cánh cổng trắng mở ra, quán đầy dây tường vi vẫn chưa nở hoa, trên nụ mang màu xanh bóng loáng bao bọc những điểm trắng li ti bên trong, giống như kem bơ trên chiếc bánh matcha ngon ngọt.

Chìa khóa liên tục phát ra tiếng lạch cạch, Hoàng An Na mở xiềng xích quán quanh cửa, Chu Linh Linh liền len qua cô xông vào trong.

Phồn hoa tươi đẹp, cỏ xanh xum xuê. Cây đại thụ cao lớn che bóng một vùng nhỏ, xích đu không ngừng đong đưa đong đưa.

“Trời ạ, nhà cậu thật feel ghê! Tôi cực thích kiểu cách bài trí như thế!” Chu Linh Linh mang đôi giày cao gót nhảy qua thảm cỏ xanh đến con đường mòn, sau đó ngồi lên cái xích đu lúc lắc hai cái, cô chìa điện thoại ngay chỗ biệt thự, ồn ào nói, “Hello everybody! Chỗ tôi đang đứng bây giờ chính là nhà của tiểu thư Anna, còn đây chính là căn biệt thự cao cấp nhất khu này...”

Hoàng An Na đứng đằng sau vội vàng đuổi theo, muốn giứt điện thoại di động trên tay cô, la lên, “Chu Linh Linh, cậu đừng chụp loạn. Dừng mà nhìn thấy sẽ không vui đâu.”

Hai người người chạy ta cướp, camera thấp thoáng hướng về phía cửa sổ lầu hai, ai nấy đều không để ý, ở bên cửa sổ bỗng xuất hiện nhiều thêm một đứa trẻ đen như mực.

Chu Linh Linh cầm điện thoại né sang bên cạnh, “Được rồi được rồi, tôi giữ cho bản thân xem thôi, không chia sẻ với ai cả. Cậu cho tôi quay đi mà.”

Hoàng An Na có vẻ mất hứng, cô nàng hơi chu môi, qua một lát sau mới thỏa hiệp, “Cậu phải hứa không cho người khác xem đấy!”

Chu Linh Linh liên tục đồng ý, cầm điện thoại giơ lên, móc dây điện thoại qua cổ mình, sau đó chia camera sang bên ngoài, quay đủ thứ trên trời dưới đất.

Hoàng An Na hết cách với cô bạn, đành phải lục chìa khóa để mở cửa.

Tiếng lạch cạch vang lên, cô đẩy cánh cửa vào, âm u mờ mịt như ụp thẳng lên mặt.

Chu Linh Linh đi sau Hoàng An Na thò đầu nhìn nhìn, rón rén hỏi, “Sao nhà cậu tối thế này, không muốn người hầu sao?”

Hoàng An Na đáp, “Không, đương ấy không thích trong nhà có người ngoài.”

Chu Linh Linh cười gằn một tiếng, miệng lầu bầu, “Nói như kiểu mình là con ruột vậy.”

Hoàng An Na không nghe rõ, đóng cửa xong thì trực tiếp đi lên lầu.

Chu Linh Linh đi chậm vài bước, mặc dù chính sảnh trông rất âm u, nhưng đồ vật bài trí bên trong lại xa hoa cực kỳ.

Cô hiển nhiên rất ngứa ngáy, lại gần chỗ sofa, sờ một vật điêu khắc bằng gỗ, màn hình không ngừng xoay theo cô, thẳng đến khi An Na quay trở xuống tìm người, “Chu Linh Linh!” Cô khẽ nhăn đôi mày xinh đẹp, “Linh Linh, đừng chạy loạn nữa!” Cô ngừng một lát rồi bảo, “Bằng không cậu trở về nhà đi?”

Chu Linh Linh dường như tức giận, cô ta lớn tiếng nói, “Không muốn, chẳng lẽ cậu không chào đón tôi sao? Uống công tôi xem cậu là người bạn thân nhất!”

Chu Linh Linh nói vậy khiến cô cũng giận theo, “Không phải không chào đón cậu, haizz, tôi cũng không biết nói thế nào.” Cô thở dài, “Tóm lại cậu đừng đi lung tung nữa, đương về thấy sẽ giận đấy.”

Hiển nhiên Chu Linh Linh cũng sợ Hoàng Vinh Cường, khí thế không khỏi mềm xuống, “Được rồi được rồi, sẽ không để cha kể cậu giận đâu. Tôi chỉ ngồi ngốc trong phòng cậu thôi được chưa.”

Theo những nhịp chân đi, màn hình cũng trở nên lay động.

Leo lên cầu thang lên tầng hai, cái đèn đồng mẫu tử nằm ngay bên đó từ từ xuất hiện trong video.

Đèn đồng đang đứng nấn, ánh sáng mờ mờ, phản chiếu các chi tiết điêu khắc tinh mỹ tuế nguyệt.

Chu Linh Linh nhìn đèn đồng mà kinh ngạc, “Ui trời, cái đèn này thật đẹp, là đồ cổ hả? Bao nhiêu tiền thế!”

Hoàng An Na sớm tiến vào hành lang, nghe vậy vội vàng quay người kéo cô, “Tôi không biết, cậu đừng chạm vào nó. Dượng tôi sẽ giận điên mất!”

Chu Linh Linh buồn bực, “Cái này cũng không được cái kia cũng không được, sao dượng nhà cậu phiền thế.”

Hoàng An Na khó xử cúi đầu, giọng nói mỏng manh, “Thực xin lỗi, nhưng ở đây... dù sao cũng không tính là nhà tôi.”

Chu Linh Linh hiếm khi yên tĩnh, cô kéo tay Hoàng An Na, “Được rồi được rồi, chúng ta vào phòng cậu thôi.”

Hai tiểu cô nương nắm tay tiến vào căn phòng, trên màn hình xuất hiện cái tử màu hồng hình Hello Kitty, sau đó xoay người nhìn An Na khóa trái.

Chu Linh Linh bỏ nhào lên chiếc giường mềm mại, điện thoại bị cô đè ở dưới nên tối đen, chỉ còn tiếng hai người đối thoại.

Chu Linh Linh hỏi, “Hôm nay ba mẹ cậu không ở nhà à?”

Hoàng An Na đáp, “Đúng vậy, họ ra ngoài xã giao rồi.”

Chu Linh Linh chột hô, “À nhỉ! Còn đứa em trai đáng yêu của cậu đâu?”

Hoàng An Na trả lời, “Hôm nay em ấy phải học bù, mẹ tôi đi xã giao xong mới tới đón sau.”

Chu Linh Linh “Ye” một tiếng hoan hô, ngồi dậy, “Thế chả phải đêm nay nhà cậu là thiên hạ của chúng ta sao?”

Hoàng An Na không trả lời, chỉ nói, “Hồi này nóng quá, cả người toàn mồ hôi. Cậu muốn tắm rửa luôn không?”

Chu Linh Linh lắc đầu, “Tôi không đổ mồ hôi, cậu tắm trước đi.”

“Vậy tôi đi đây, phòng tắm ở ngay bên cạnh thôi.” Hoàng An Na đứng dậy chạy bước nhỏ lấy quần áo, rồi dặn dò Chu Linh Linh, “Cậu ngồi đây đi, đừng đi loạn đó. Trên bàn có nước rồi, khát thì lấy uống, tôi sẽ trở về ngay.”

Chu Linh Linh gật đầu, phát tay ý bảo đi nhanh đi.

Cô nằm trên giường yên lặng thật lâu, mãi đến khi nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên, mới đứng lên nhìn nhìn xung quanh phòng An Na.

Nhìn xong lại cảm thấy chán muốn chết, cô vội vàng rời khỏi phòng, tiến về chỗ phòng tắm, cách cánh cửa hô to, “Anna, cậu khóa cửa rồi hả? Tôi đột nhiên mắc WC quá.”

Giọng Hoàng An Na rầu rĩ truyền lại, “Ừ, vừa rồi không cẩn thận khóa mất rồi.”

Chu Linh Linh có vẻ chỉ chờ câu này, vội hỏi, “Không sao không sao, dưới lầu có không? Tôi xuống lầu đi WC.”

Hoàng An Na ngừng một hồi, “Thế cậu xuống lầu đi, phòng thứ nhất bên trái hành lang. Nhớ đừng chạy loạn đó!”

Chu Linh Linh lập tức trả lời, “Không đâu, cậu còn không biết tính tôi sao.”

Hoàng An Na dường như nói gì đó, nhưng trong video không nghe rõ lắm, chỉ thấy Chu Linh Linh xoay người, nhanh chóng chạy về phía cầu thang.

Nhưng bước chân cô đột ngột đứng lại, quay gót lùi về sau mấy bước, dừng trước cánh cửa căn phòng thứ nhất.

— Cánh cửa vẽ đầy phù văn, không biết từ khi nào đã mở ra.

Camera chĩa về bóng tối mịt mù sau cánh cửa, lơ mơ xuất hiện một người phụ nữ tóc dài, bà ngồi trên giường, tà váy nhiễu đỏ kéo dài xuống đất, bên cạnh bà có một đứa trẻ đang nằm sấp.

Loáng thoáng nghe thấy giọng hát truyền từ bên trong, “... Chim kêu chiêm chiếp, các loài hoa đóng mắt lại. Tiểu bảo bảo tiểu bảo bảo, mau mau ngủ ngoan, mẹ rất thương con.”

Chu Linh Linh sững sờ đứng đó hồi lâu, thấy người nọ ngẩng đầu nhìn, mới nhớ ra phải chào, “Chào dì ạ, cháu là Chu Linh Linh, bạn của Hoàng An Na.”

Người phụ nữ giống như khê cười, mi nhĩn tú quỵn, như một đóa hoa lan sinh ra ở thâm cốc. Bà khê vưon tay, dịu dàng vẫy vẫy Chu Linh Linh.

Chu Linh Linh tỏ vẻ rất lạnh, lấy hai tay xoa xoa cánh tay, “Đi đang bận rộn, cháu không làm phiền nữa. Cháu chỉ xuống đi WC thôi.”

Nói xong, cô không dám đứng đó nữa. Vội vàng chạy xuống lầu.

33. Chương 33: Dần Dần Tiếp Cận 2

Phòng khách đắm chìm vào bóng tối, trong góc phát ra tiếng kêu âm trầm.

Chu Linh Linh chạy bước nhỏ đi xuyên qua hành lang.

Hành lang vẫn dài hẹp như trước, quầng trắng mờ mờ bao phủ, video quay mãi không đến điểm cuối, cô đứng nhìn xung quanh, hình ảnh xoẹt qua căn phòng vệ sinh cách đó bốn gian.

Khác biệt với những cánh cửa màu trắng, trên bề mặt nó in một thứ hoa văn, nói giống phù chú không bằng bảo rằng bị người vẽ bậy lên trên, huyết sắc trông như dây đàn cuốn khúc duỗi thân phát ra ánh sáng âm u nhợt nhạt.

Chu Linh Linh nuốt nước miếng lằm bằm, “Mình chỉ xem tí thôi.”

Cô dường như hạ quyết tâm vào đó, bước nhanh đến cửa, tay vịn lên then chốt, giọng nói có vẻ run rẩy, cô lặp lại thêm lần nữa, “Chỉ xem một tí!”

Lạch cạch — Cánh cửa mở ra dễ dàng, bốn phía vách tường treo tám ngọn nến. Căn phòng quả thực vắng vẻ, chỉ có mỗi cây sàl đao tùy ý ném ở dưới đất, phản chiếu màu sắc ảm đạm dơ bẩn.

Chu Linh Linh sửng sờ đứng đần ở đó, vội vàng giơ tay đóng cửa, không ngờ chỉ mới xoay người, một cơ thể gầy gộc bỗng đứng xuất hiện trong màn hình —

Đằng sau cô, không biết từ khi nào xuất hiện một người!

Chu Linh Linh hét chói tai, cô không ngừng lui về phía sau, thẳng đến khi tạo thành một khoảng cách an toàn mới dừng lại, camera theo đó cũng chiếu rõ hình ảnh người đang đứng trước cửa.

Hắn gầy đến mức như cây củi bọc một tầng da, trên cổ dường như quấn một miếng lụa, miệng hắn rất to,

khi cười lộ lên, hai bên sườn mặt như rách toạt nửa gương mặt, giọng hần bập bẹ, như mang theo dao, chói tai đáng sợ, hần nói, “Cảm ơn cô.”

Tiếng sấm rầm vang bên ngoài, một tia sét trắng chiếu cả một vùng phòng khách.

“Anh là anh trai Anna đúng không?” Giọng Chu Linh Linh run rẩy, một lát sau mới rõ ràng hơn, “Em là bạn Anna! Em em... lên tìm Anna đây.”

Cô vừa dứt lời, đã diên cuồng chạy đi mất, màn hình rung lắc, thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại, ào ào phóng về phòng Hoàng An Na.

Hoàng An Na vừa gội đầu xong, đang ngồi ở mép giường lau tóc. Thấy Chu Linh Linh cũng hơi giật mình, “Cậu làm gì mà chạy nhanh như vậy?”

Chu Linh Linh há mồm thở hổn hển, vỗ vỗ ngực, “Sợ muốn chết, sợ muốn chết nè.”

Hoàng An Na dừng động tác, quan tâm hỏi, “Cậu sao thế? Gặp phải cái gì?”

Chu Linh Linh oán trách than, “Cậu còn gạt tôi rằng mẹ và em trai không ở nhà, hại tôi đụng phải.”

Hoàng An Na tỏ vẻ kỳ lạ, “Cậu đang nói gì thế? Bà ấy mới gọi cho tôi nói đêm nay không về, em trai tôi tạm thời ở nhà thầy giáo.”

“Cậu gạt người.” Chu Linh Linh dường như bị dọa, im lặng vài giây, sau đó cao giọng giận dữ, “Người phụ nữ tóc dài váy trắng không phải mẹ cậu sao? Cậu không muốn cho tôi ở lại thì thôi! Sao lại dùng mấy cách như thế này!”

“Mẹ tôi đâu thích mặc váy trắng bao giờ?” Sắc mặt Hoàng An Na trở nên có chút quái quái, cô thấp giọng hỏi, “Có phải cậu vào căn phòng đầu tiên hay không?”

Chu Linh Linh liền nói, “Đâu có, tại tôi thấy cửa mở...”

“Không có thì tốt.” Hoàng An Na thở phào, thấp giọng nói, “Người ở căn phòng đó là bà vợ cả của dương, ông ấy không cho ai vào đó cả... Có đôi khi cửa sẽ tự mở, người cậu thấy bên trong có lẽ chỉ là ảnh treo thôi.”

Chu Linh Linh trầm mặc hồi lâu, dường như cảm thấy an ủi với lời giải thích này, cô thấp giọng, “Thì ra là thế.” Một lát sau, cô lại nhẹ nhàng hỏi, “Tôi còn gặp anh trai cậu. Ảnh bị bệnh chưa khỏi à? Sao nhìn ốm yếu như thế... Lúc đi cũng chả có tiếng động, tôi còn tưởng mình gặp quỷ, làm tôi sốc muốn chết.”

Sắc mặt Hoàng An Na trở nên khó coi trông cô, “Chu Linh Linh cậu điên rồi sao! Năm ngoái anh tôi qua đời rồi!”

Chu Linh Linh cả giận nói, “Cậu đừng lừa tôi! Tôi chưa nghe cậu kể đến bao giờ!”

“Bối vì...” Hoàng An Na dời mắt, sắc mặt trở nên tái nhợt, “Anh ấy tự sát chết. Dượng cảm thấy mất mặt, không tổ chức lễ tang, cũng không nói với bất kỳ ai.”

Chu Linh Linh đứng yên không nhúc nhích, một lúc sau mới lung lay ngồi xuống, giống như bị ai dọa, không lâu sau đã nhảy dựng, “Tôi phải về!” Giọng cô sắc bén như một lưỡi dao, khiến video phát ra tạp âm, “Tôi phải trở về!”

Hoàng An Na đuổi tay túm lấy cô, “Đã muộn rồi, bên ngoài sắp đánh ầm ầm sắp chuyển mưa, gần đây cũng không có xe. Đêm nay cậu ngủ lại đi, đợi tới mai hãy...”

Chu Linh Linh lập tức hất tay cô ra, gấp rút vội vàng cầm ba lô rồi chạy ra bên ngoài, gần ra cửa, cô bỗng nhiên quay đầu, sâu kín hỏi, “Anna, cậu có biết nhà này bị quỷ nháo không?”

Không đợi Hoàng An Na trả lời, cô đã phóng đi mất. Màn hình không ngừng lắc lư, khiến cảnh vật chung quanh trở nên nhòe mờ. Mãi đến khi chạy đến huyện quan*.

() khu vực tính từ cửa chính đến phòng khách.*

Cô im bất động bước, màn hình tốt cuộc đình chỉ đóng cửa, tia chớp chói lóa xé rách một mảnh bóng tối chính sảnh, khiến bóng người đứng ở huyện quan càng thêm hư ảo bất kham, giống như TV khi mất sóng, bỗng tuyệt chớp động tạo thành hình người.

Hắn tiến đến chỗ Chu Linh Linh, cánh tay rũ xuống lắc lư lắc lư, khiến sài đao đang cầm lúc ẩn lúc hiện.

Chu Linh Linh thét chói tai quay đầu muốn chạy, nhưng dù quay đầu sang hướng nào, vầng viễn xuất hiện bóng người đứng ở cửa sổ, đằng sau là sấm sét ầm ầm, hắn vẫn không ngừng tiến gần về chỗ cậu —

Sài đao chậm rãi giơ cao, sau đó nhanh chóng hạ xuống, tiếp theo máu tươi hòa với tiếng hét thất thanh bắn ra rồi dần dần mỏng manh. Chu Linh Linh cứ thế ngã xuống, hình ảnh cuối cùng chính là tên ác ma cao cao tại thượng cúi đầu.

Mãi khi đoạn video phát xong, cả hai không ai nói lời nào. Sau đó di động vì pin không đủ nên tự động tắt nguồn, nó lẻ loi nằm giữa ánh trăng soi, giống như oan hồn vùi đầu khóc nức nở.

“Thì ra Chu Linh Linh bị...” Tùng Võ mở miệng trước, giọng hắn trở nên nghẹn ngào, giữa hành lang âm u tĩnh mịch ồ sập như tiếng trống reo hò, “Bị anh trai Hoàng An Na chém chết? Thế có phải cả nhà Hoàng

An Na cũng...”

A Viên thấp giọng đáp, “Đúng, đều bị Hoàng An Chính giết chết.” Cậu biết nhiều chuyện hơn Tùng Võ, sau khi xem xong cũng biết đại khái, có lẽ sau khi Hoàng An Chính chết, Hoàng Vinh Cường sợ bị lộ quỷ nháo, cho nên mới dùng máu vẽ phù văn lên đó để trấn áp... Chẳng ngờ lại ra một Chu Linh Linh, dễ dàng giải phóng tên ác ma này, dẫn đến thảm kịch hàng loạt về sau. Đúng là nhân quả báo ứng, Hoàng Vinh Cường bị trừng phạt là đáng tội, nhưng còn những người không liên quan khác thì sao?

Tùng Võ cảm thấy choáng váng, hấn sợ hãi hỏi, “Phải chăng tên kia vẫn còn ở đây?”

A Viên lắc lắc đầu, lại cảm thấy bản thân khẳng định quá mức, do dự hồi lâu mới nói, “Tôi không chắc lắm, nhưng cậu cũng thấy rồi đó, có lẽ Lưu Trần sẽ tìm chân hấn lại.” Lưu Trần hung lệ hơn Hoàng An Na nhiều, dù sao trực giác A Viên mách bảo Hoàng An Chính sẽ không xuất hiện, nhưng mà —

Tùng Võ đột nhiên chộp lấy cổ tay cậu, hấn nắm thật chặt, A Viên dường như nghe thấy tiếng xương vang côm cốp, Tùng Võ sắp lại, hơi thở dán ngay sau vành tai, biểu lộ sợ hãi phóng đại, “Anh có nghe thấy tiếng bước chân không?”

A Viên không khỏi run rẩy, cậu nghe. Có tiếng bước chân đáng bước lên cầu thang, người tới có lẽ đang mang giày da, để giày đập trên đất, tiếng giày nặng nề mà thông thả.

Cộp — cộp — cộp —

Không nhanh không chậm, giống như giày vò lòng người.

34. Chương 34: Dần Dần Tiếp Cận 3

Hai người liếc nhau một cái, Tùng Võ run rẩy hỏi, “Có phải Hoàng An Chính không?”

A Viên thấp giọng đáp, “Tôi không rõ, cứ trốn trước rồi tính sau.”

“Thế nhưng... phòng nào cũng khóa hết trơn! Chúng ta phải trốn đâu bây giờ? Phải làm sao đây phải làm sao đây?” Tùng Võ có điểm kinh sợ, hấn liên tục đảo xung quanh, lại sợ mình tạo ra tiếng động quá lớn hút quỷ mò tới.

Cũng may A Viên tinh nhạy, “Chỗ này có lỗ thông gió, chắc sẽ chui vừa người.”

Một cái hộp thông gió nho nhỏ khảm chặt vào tường, dường như từng có người vào đó, đồ chắn bị mất một nửa, nghiêng lệch ngã dưới đất.

Tiếng bước chân vẫn vang lên đằng kia, hai người tận lực giảm tối thiểu âm thanh, cùng nhau mở tấm chắn ra.

Tùng Võ vào trước, hắn mở đèn pin di động soi sáng chung quanh, quả thực dơ bẩn, bụi bặm trùng trùng điệp điệp tạo thành một lớp dày cộm, may mà họ không thấy thứ kinh tởm nào. Hắn quỳ rạp trên đất từ từ chui vô, A Viên ngồi xổm, thấy hắn dịch dịch chừa một vị trí rồi mới ngừng thở cong lưng bò vào.

Không gian lỗ thông gió khá rộng, đủ cho hai người trưởng thành cuộn tròn, ống dẫn vẫn còn rất sâu, thò tay không thấy năm ngón, cũng không biết dẫn đến đâu.

Hai người ổn định xong thì không lên tiếng nữa. Tiếng bước chân vừa vãn đến gần.

Cộp — cộp — cộp —

Tùng Võ khẩn trương nắm chặt cánh tay A Viên, A Viên nhìn chăm chăm bên ngoài, cậu nghe tiếng bước chân đến gần, dừng ngay trước cửa thông gió, rồi lại đi về xa xa, nhưng thủy chung không hề thấy bàn chân của ai.

Tiếng bước chân tiếp tục xa dần, sau đó mất hẳn ở cuối hành lang vắng vẻ. Tiếng bước chân đi về phương hướng cầu thang, có lẽ muốn vòng xuống lầu.

Hít thở nặng nề giữa không gian chật hẹp, Tùng Võ buông lỏng bàn tay, thở phào một hơi trầm trầm nói, “Cũng may chúng ta tránh được một kiếp.”

A Viên hé môi, định đáp lời, nhưng mới lên cổ họng lại mạnh mẽ nuốt vào.

Cộp — cộp — cộp —

Vẫn là tiếng bước chân đó! Tiếng bước chân đang vòng trở về, tiến thẳng đến chỗ họ đang trốn!

Tùng Võ tựa bên cạnh run rẩy thật mạnh, hắn sợ hãi cực điểm, hai hàm răng trên dưới liên tục vang lách cách, A Viên vội duỗi tay che miệng hắn, cảm thấy trái tim sắp vọt lên tận cổ họng.

Tiếng bước chân vẫn dừng ngay trước cửa thông gió, một lát sau, lại chậm rãi rời đi.

Tùng Võ không còn run lợi hại như khi nãy, A Viên bỏ bàn tay che miệng hắn ra, lòng bàn tay ướt đầm nước, không rõ là mồ hôi hay nhiệt khí trong miệng.

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, tiếp theo là tiếng ấn phím Nokia, video truyền tin tức lần nữa mở ra, tiến độ kéo thẳng đến gần cuối, sau đó tiếng la hét nhộn của Chu Linh Linh vang

lên, một lần lại một lần, “Tôi phải trở về! Tôi phải trở về!”

Hai người đồng thời biến sắc, họ nghe thấy tiếng bước chân đang quay về đây, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh!

Tùng Võ hét thảm một tiếng, xoay người bò sâu vào ống thông gió, A Viên bị hấn kích thích, tay chân luống cuống đuổi theo sau, hai người trông như kẻ điên, mặc kệ tro bụi dính đầy lên mặt cũng không dám dừng lại giờ tay phải.

Bò như thế một hồi, dường như cách cửa thông gió càng xa, cho nên không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, A Viên bỗng nhiên dừng lại, quay đầu trộm nhìn thoáng qua — cậu thấy một gương mặt đang nghiêng xuống.

Giữa bóng tối đặc sệt lại trắng bệch dọa người, khom người trước lỗ thông gió ngơ ngác nhìn bọn họ chăm chăm, nhìn bọn họ xa dần.

A Viên nhìn hàng mi và đôi mắt đầy, trái tim đập càng nhanh, đó rõ ràng... đó rõ ràng là người đã hi sinh vì cậu, Thường An Tại!

Thường An Tại nhìn cậu, khoe miệng mỉm cười thành hình cung nguyệt, nhưng đôi đồng tử đang nhìn cậu lại mập mờ bí ẩn không rõ.

A Viên chỉ thấy hai lỗ tai ừ ừ, khoe mắt nóng nóng, trên mặt như có con gì đang bò, cậu lặng lẽ vươn tay sờ mới phát hiện thì ra chính là nước mắt, không một tiếng động ướt đầm gương mặt.

Cậu như nhớ lại gì đó, lại dường như chẳng nhớ gì cả. Cậu thậm chí không phân rõ đâu là sợ hãi, đâu là đau khổ, chỉ biết cắn chặt răng thu hồi tầm mắt, tiếp đó không ngừng bò về phía trước, dường như chỉ cường bức chạy trốn chết mới có thể đè nén cảm xúc mãnh liệt trào dâng.

Cậu cứ vô tri vô giác mà bò, Tùng Võ đằng trước đột ngột kêu to sợ hãi, A Viên hoảng hồn ngẩng đầu, chỗ vươn tay vịn lại là khoảng không, ống dẫn đột nhiên chuyển xuống, khiến cậu mất trọng lượng ngã chúi đầu, trượt thẳng một đường.

May mà có quần áo vướng víu cho nên miễn cưỡng chậm bớt. Kinh hoàng qua đi, A Viên lập tức điều chỉnh tư thế, hai tay tìm kiếm chung quanh muốn ổn định cơ thể, nhưng còn chưa kịp thấy gì, một tiếng động mạnh vang lên, cái trán chẳng biết đụng trúng gì, hoảng hốt ngẩn ngủ trôi qua, đau đớn như muốn nổ tung đầu, trước mắt xuất hiện vô số màu sắc rực rỡ, nhất thời, cậu quên mất mình đang ở đâu, ký ức phủ bụi như một cơn hồng thủy ồ ập nuốt chửng tâm trí.

35. Chương 35: Dần Dần Tiếp Cận 4

Ký ức của Nguyễn Viên với Thường An Tại bắt đầu từ trái mạn năm ấy.

Trái mạn nho nhỏ rơi từ trên cây xuống, khiến cho vàng trán trơn bóng xuất hiện một mảnh hồng hồng.

Tiểu A Viên che trán, nhưng lại không thấy đau mấy. Cậu khom lưng nhặt mạn, dùng tay phủ phủ bụi đất, sau đó thực quý trọng bỏ vào túi mình, ngẩng đầu vui vẻ nói với cậu nhóc trên cây, “Cảm ơn ca ca!”

Cậu nhóc cười cười, từ cành cây to lớn nhẹ nhàng trượt xuống.

A Viên vội vàng bám theo sau, đôi dép hình con vịt không ngừng kêu cạc cạc.

Cậu nhóc quay đầu đuổi cậu, “Em theo anh làm gì? Mau về đi.”

Tiểu A Viên mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh không nói lời nào.

Cậu nhóc cho rằng bé con đã hiểu, lại đi về phía trước, tiếng vịt cạc cạc lập tức bám theo đằng sau.

Cậu nhóc tỏ vẻ bực dọc, quay đầu hươ hươ tay, “Không đi anh đánh em nha.”

A Viên hấp hấp cái mũi, nhỏ giọng kêu, “Ca ca.”

Cậu nhóc nhíu mi, dường như cảm thấy khó xử trước bé con mắng không nỡ đánh không xong. Cậu nhóc nghiêm mặt, xoay người bước đi thật nhanh. A Viên cũng không hé răng, chân ngẩn chân nhỏ đuổi theo phía sau, ngẫu nhiên không cẩn thận vấp té, nhưng không hề kêu một tiếng, gương người phủ phủ đầu gối rồi dùng đôi bàn chân bé nhỏ chạy theo.

Dưới bờ ruộng, ếch kêu to chim ca hát, chim yến bay sà xuống, cánh chim tạo thành một gợn gió nhẹ, khiến cho những cọng cỏ dại lung lay lung lay.

Cậu nhóc đi mệt, cuộn ống quần cởi dép ra, sau đó dùng chân trần nhảy xuống ruộng, vùng bùn cao tận đầu gối.

A Viên không rõ anh định làm gì, đập đập đôi dép con vịt đi tới đi lui, cũng định học theo anh cởi dép nhảy xuống.

Cậu nhóc bị A Viên chọc phiền, thấp giọng mắng, “Đừng ồn.”

Tiểu A Viên rút cổ, thành thành thật thật ngồi xổm trên bờ ruộng.

Cậu nhóc cong người hạ tầm mắt bắn khoăn nhìn chung quanh, sau đó tiến lại gần cái lỗ nhỏ ẩn nấp sau lớp cỏ dại, cánh tay lập tức vói vào bên trong đào đào. Anh nhíu mày, dường như tìm thấy một thứ bảo bối khó lường.

A Viên đứng nhìn không khỏi nín thở, một lúc sau đôi mày cậu nhóc mới buông lỏng, rút tay về sau, tay cầm một con vật đỏ sậm dính đầy bùn.

Tiểu ngoạn ý toàn thân bọc một lớp vỏ, những cái chân nhỏ cong lên đập giữa không trung, nâng hai cái càng to kẹp kẹp.

“Đây là gì vậy?” A Viên thò đầu sang nhìn nhìn nửa ngày, mới phát hiện sau lớp bùn chính là con tôm hùm nhỏ cậu từng nhìn thấy trên bàn cơm. Cậu ngạc nhiên há miệng, cảm thấy ca ca siêu siêu lợi hại, có thể bắt một con tôm từ đồng bùn đó.

Cậu nhóc không để ý tới A Viên, bò lên mương rồi dùng nước rửa sạch bùn đất, tiếp theo lắc lắc khiến con tôm choáng váng cả đầu, anh xoay người vươn tay, móc vào túi áo A Viên.

A Viên hoảng sợ, cúi đầu nhìn con tôm hùm trong túi mình lại cảm thấy vui vẻ, “Tặng cho em?”

Cậu nhóc không nói gì, chỉ vươn bàn tay hơi ẩm ướt dịu dàng xoa đầu cậu.

Lòng bàn tay anh thực ấm áp.

Bắt tôm hùm xong, cậu nhóc tỏ ý muốn đuổi A Viên về nhà lần nữa. Anh nghiêm mặt, tuy vẫn nhỏ tuổi, cư nhiên có mấy phần dọa người.

A Viên cúi đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời, cậu nhóc bấy giờ mới thư thả ung dung rời đi.

Tiểu A Viên đứng một chỗ thật lâu, cậu búng búng con tôm trong túi mình, học theo anh lấy ngón tay vịn về lưng nó, tầm mắt cậu dán chặt trên bóng dáng ca ca, mãi đến khi sắp đến sườn núi chuẩn bị không thấy nữa, cậu mới gãi chân bẹp bẹp đuổi theo.

Kiến trúc quê nhà bọn họ rải rác trên núi. Hai ba thôn xóm tụm một chỗ, nhà ngói không đồng đều, hoặc xa hoặc dính gần nhau, giống như cây xanh vờn quanh trước sau.

Cậu nhóc vẫn luôn đi thẳng, dường như không biết phải tiến về đâu. Thôn dân quanh đó tỏ vẻ không thích anh, có một đứa bé ném đá qua, người lớn không hề ngăn cản, chỉ đứng một bên lớn tiếng xua đuổi.

Cậu nhóc không để ý, cứ tiếp tục tiến về phía trước.

Tiểu A Viên sợ anh phát hiện mình bám theo, nên chỉ dám đi ở xa xa, nhiều khi cậu nhóc quay đầu nhìn, bé con liền vội vàng trốn ở đằng sau thân cây, chờ đối phương xoay người không để ý nữa, cậu mới lạch bạch đi theo phía sau.

Tiểu A Viên thực vui vẻ, coi đây là trò chơi trốn tìm của riêng hai người.

Trò chơi vẫn tiếp tục cho đến khi tiến vào sân phơi lúa trong thôn, cậu nhóc gặp phải bốn năm tên lưu manh du đảng.

Đám lưu manh ngồi xổm trên đất hút thuốc lá, vừa nhìn sang cậu nhóc liền đứng dậy, sau đó vây xung quanh không cho anh đi.

A Viên sợ mấy người đó, cậu đứng khá xa nên không nghe rõ lắm, chỉ loáng thoáng được mấy từ như “phạm tội cường hiếp”, “đồ điên”, “thằng tạp chủng”, “đen đui” linh tinh.

Mới đầu cậu nhóc còn mặc họ xô đẩy chửi rửa, về sau không biết lời nào chọc giận anh, vì thế nhào vào đánh túi bụi. Cậu nhóc dựa vào chiều cao thấp chũm của mình mà nhanh nhẹn né tránh chiếm thượng phong, dần dần vết thương ngày càng nhiều, sau đó đến phiên đám lưu manh ấn anh xuống đánh hội đồng.

Tiểu A Viên gấp muốn chết, loay hoay nhìn chung quanh, thấy gần đó có một khu nhà mở cửa, vội vàng giơ chân ngấn chạy tới cầu cứu. Vừa vặn trong nhà có vài người đàn ông đang ngồi đan giỏ tre, nghe tiếng đập đinh nói xong, lập tức cầm vũ khí chạy ra can ngăn.

Thấy họ chạy tới, đám lưu manh lập tức sợ hãi, cúi đầu chạy tán loạn, một mống cũng không còn. Đợi đến khi đứa nhóc đang nằm xuất hiện, sắc mặt những người đàn ông lập tức thay đổi.

Một người lớn tuổi hỏi, “Sao lại là nó?”

Người trẻ hơn thì không chút nào che giấu, trực tiếp phun một ngụm nước miếng mắng, “Xui xẻo.”

Người còn lại thì muốn đi tìm đứa trẻ báo tin, nhưng cậu bé đâu mất rồi? Vì vậy họ đành quay trở về.

Chỉ còn đứa nhóc nằm rạp dưới đất, một hồi lâu mới lảo đảo bò dậy.

Có khả năng khi này bị đá trúng đầu gối, anh lung lay bước, tùy tiện phủi phủi vết thương trên người, rồi bước thẳng tới chỗ bụi cây đối diện, “Em trốn ở đó làm gì?”

Bụi cây run lên, bên trong thò ra một chú củ cải nhỏ.

Tiểu A Viên rụt cổ, trông có vẻ sợ hãi.

Cậu nhóc không thay đổi sắc mặt nhìn bé con, đôi mắt lạnh đến mức muốn đóng băng người khác, “Em gọi người tới sao?”

Tiểu A Viên có vẻ bị dọa, chớp chớp đôi mắt, hồi lâu sau mới gật đầu.

Khóe miệng cậu nhóc nhếch lên, dường như muốn mỉm cười, nhưng lại vì mấy vết bầm mà nhúu mi. Vì thế anh chỉ vươn tay xoa đầu A Viên, nhẹ nhàng nói, “Ngoan.”

A Viên mừng rỡ cười cong cả mắt.

Cậu nhóc nhéo nhéo mặt A Viên. Gương mặt bé con mềm mềm, cảm xúc ở đầu ngón tay mượt mà như vè miếng bánh sữa bò. Cậu nhóc luyến tiếc cảm giác đó, niết đến khi khuôn mặt nho nhỏ đỏ lên mới thôi, thấp giọng hỏi cậu, “Vì sao em lại đi theo anh?”

A Viên há miệng thở dốc, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Ca ca.”

Biểu tình trên mặt cậu nhóc dễ chịu hơn, “Em muốn đi theo anh à?”

A Viên vội vàng dùng sức gật đầu.

Cậu nhóc lại hỏi, “Không sợ ông bà ngoại em tức giận sao?”

A Viên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói, “Không sợ. Em muốn đi cùng ca ca.”

Cậu nhóc rớt cuộc mỉm cười, mặc dù vết máu bầm trên mặt khiến anh trông dữ tợn đáng sợ, nhưng anh không ngại gì, trong mắt phát ra ánh sáng ấm áp, “Vậy em theo anh nhé.”

A Viên vươn bàn tay béo đô đô nắm lấy góc áo anh.

Mặt trời lên cao, mây dày bị ánh nắng nướng thành tầng tầng kim huyễn, giống như làn khói trong lò thiêu. Dưới ánh sáng xán lạn, sau lớp cỏ dại ẩm đậm là tầng tầng cái bóng màu đen.

A Viên nắm lấy tay anh đi một hồi lâu, sắp đến cuối thôn bỗng nhiên buông tay.

Cuối thôn có một hộ nhân gia, đằng trước bày một sạp nhỏ, bóng đèn trong lều vẫn chưa sáng, nhưng mùi thơm hoành thánh đã bốc hơi nghi ngút.

A Viên thấy bụng mình cứ sôi ùng ục không ngừng, bé con khó khổng chế nổi tầm mắt, nhìn chăm chăm làn khói uốn lượn mà nuốt nước miếng.

Cậu nhóc đi đằng trước lúc này quay lại nhìn, thấy phản ứng của A Viên thì hỏi, “Đói bụng?”

Tiểu A Viên do dự thật lâu, nhưng vẫn gật gật đầu.

Cậu nhóc móc vài đồng tiền lẻ trong túi, đếm đếm miễn cưỡng đủ mua, rồi đưa cho cậu, “Nè, em mua một bát đi.”

Tiểu A Viên vui vẻ nhận tiền, chạy đến trước quán, leo lên bậc thang mua một bát hoành thánh nóng hằm hập, lại cực kỳ cẩn thận cầm bát quay trở về.

Cậu nhóc thấy vậy nhin không được búng bé con, “Rõ ràng anh bị thương, vậy mà em còn đòi ăn.”

A Viên cầm chén đưa sang, “Ca ca ăn.”

“Không đánh em đâu.” Cậu nhóc cười cười, “Em ăn đi.”

Tiểu A Viên múc một viên hoành thánh, chu cái miệng hồng ra thổi thổi cho nguội, rồi đưa lại gần cậu nhóc, cố chấp nói, “Ca ca ăn.”

Cậu nhóc nhìn cậu, một lát sau mới há miệng ăn hoành thánh.

Về sau A Viên dùng cách nào dứt anh cũng không chịu ăn, chờ tiểu A Viên tròn xoe cái bụng ăn không vô nữa. Anh mới cầm lấy ăn sạch sẽ vài miếng hoành thánh và nước canh còn sót.

Một chén hoành thánh dường như tăng thêm cảm tình giữa cả hai.

Cậu nhóc thò tay nắm bàn tay nhỏ nóng hằm hập. Tiểu A Viên thật nghe lời, cũng không hỏi anh đi đâu, nhìn bàn tay nắm chặt mà nghĩ chỉ cần đi với ca ca là được.

Vì thế hai người cứ thế rời thôn, tiến vào một khu rừng rậm gần đó.

36. Chương 36: Dân Dân Tiếp Cận 5

Lá khô dưới chân vang lên sần sật, ngoài tiếng dế re re, chỉ còn tiếng hô hấp của hai người. Có vẻ cây ở đây đã có trăm năm tuổi đời, rễ cây cuộn cuộn, từ dưới đất nhô lên thật cao, tán rộng che trời, một màu xanh biếc.

A Viên ần ần nghe thấy tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai. Khi này mặt trời trong thôn chói chang đến thế, chẳng hiểu vì sao bây giờ sét đánh chuyển mưa.

Tiểu A Viên tò mò ngẩng đầu, trong tầm mắt đầy những cành cây vừa dài vừa cao, bao quanh như những tên không lồ, lơ đãng xem như hai đứa trẻ nhỏ như con kiến không tồn tại.

Cậu thấy sợ, hai bàn tay gắt gao bầu vú cánh tay cậu nhóc, cơ hồ muốn trèo lên người anh.

Cậu nhóc bị kéo, không thể không dừng bước, duỗi tay sờ đầu bé con, thấp giọng hỏi, “A Viên sợ à?”

Tiểu A Viên muốn nói sợ lắm, nhưng nhìn gương mặt ca ca gần gũi như thế, cậu lại cảm thấy mình không sợ đến mức đó, vì thế cậu hiếm khi lớn tiếng đáp, “Có ca ca ở đây, A Viên không sợ đâu!”

Cậu nhóc mỉm cười, nheo cái mũi cậu, “A Viên thật ngoan, sắp đến nơi rồi.”

Đi thêm một đoạn đường dài, tiếng sấm dường như ngày càng gần, A Viên ngẩng cao đầu, cậu nhìn cây cối dần dần thưa thớt sau đó trở nên rộng rãi, ánh mặt trời chưa tắt ảm đạm chiếu lên căn nhà ba tầng màu trắng lẳng lẳng đứng đó.

Xung quanh căn nhà cố ý thiết kế thêm một khu hoa viên, bên trong trồng rất nhiều hoa cỏ, một cây cổ thụ sừng sững đứng giữa, trên cành cây mọc thêm cái xích đu nhỏ, theo gió đềm lung lay lung lay.

A Viên nhìn cái xích đu thì rất nóng lòng muốn thử, cậu lắc lắc cánh tay cậu nhóc hỏi, “Đây là căn cứ bí mật của ca ca sao?”

Cậu nhóc nghe xong thì hơi mỉm cười, trong nụ cười lại cất chứa mấy phần bí hiểm ẩn giấu, giọng nói cũng nhẹ nhàng như không, anh nói, “Đúng vậy. Đây là căn cứ bí mật của anh. A Viên không được nói cho người khác nha.”

A Viên cảm thấy mình đã nghe một chuyện cực kỳ quan trọng, gương mặt nhỏ lập tức trở nên trịnh trọng, “Ca ca, chúng ta ngoéo tay.”

Cậu nhóc cười ha ha, “Ngoéo tay làm gì?”

“Ngoéo tay nghĩa là giữ lời. Em sẽ không nói căn cứ bí mật của anh cho ai biết hết.”

Cậu nhóc à một tiếng, “Ngoéo tay cái này không thú vị.”

A Viên nghiêng nghiêng đầu, “Vậy cái nào ạ?”

“Không bằng ngoéo tay điều này đi.” Cậu nhóc vươn ngón út, nhếch miệng cười trông thập phần bí ẩn, “Thề A Viên sẽ mãi mãi ở cạnh ca ca.”

A Viên cảm thấy như vậy thật tốt, giờ cậu chỉ ước không rời xa ca ca một bước. Vội vội vàng vàng giơ ngón tay út móc qua, trong miệng bập bẹ đọc từng từ, “Ngoéo tay hẹn thề một trăm năm, ca ca và A Viên sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Cậu nhóc hỏi, “Nếu ai thất hứa?”

Con người đen tròn xoay một vòng, tiểu A Viên vừa chỉ vào bên kia vừa lớn tiếng nói, “Ai thất hứa sẽ bị nhốt trong căn phòng tối đó, vĩnh viễn không rời khỏi!”

Nhốt phòng tối là hình phạt đáng sợ nhất mà giáo viên đưa ra. Tiểu A Viên ngẩng đầu ưỡn ngực, tự cho mình hiểu rõ lời thề nhất.

Cậu nhóc bị bé con chọc vui vẻ, cười một hồi lâu lại xoa xoa tóc cậu, dịu dàng khen ngợi, “Em thật lợi hại.”

Hai người nắm chặt tay, xuyên qua khuôn hoa viên xum xuê.

Đến gần mới phát hiện, căn biệt thự không xinh đẹp như khi ở xa. Khúc tầng hai giống như mới bị cháy một trận, chung quanh tường trở thành màu tối đen. Sau cửa sổ tối om, giống như có ai đang đứng nhìn ra bên ngoài.

A Viên nhìn căn phòng tối om mà kinh hãi, vừa liếc mắt sang, trong khoảnh khắc như có người đang đứng trước cậu, chờ cậu cúi đầu xoa xoa hai mắt, nhìn lại lần nữa thì chẳng thấy gì.

A Viên nhin không được hỏi cậu nhóc, “Ca ca, sao lại chọn chỗ này làm căn cứ bí mật?”

Cậu nhóc quay đầu cười hỏi, “Sao vậy, A Viên sợ à?”

A Viên chưa kịp nói chuyện, trên không trung mây đen cuộn cuộn kéo đến, bầu trời xoẹt một tia sét trắng, tiếp đó là tiếng sấm rầm vang, khiến cửa sổ chấn động vỡ loảng xoảng, tấm kính cửa sổ gần họ cũng rơi xuống vỡ nát.

A Viên hoảng hốt thấy phòng trên lò ra cái đầu người cháy khét, sợ tới mức oa một tiếng, nước mắt lập tức chảy xuống, cả người dán chặt lên cậu nhóc, “Ca ca!”

Cậu nhóc thấp giọng hỏi, “A Viên có sợ sét đánh không?”

A Viên rút cuộc khó khăn chế ngự nỗi sợ hãi, dùng lực gật gật đầu, “Sợ lắm.”

Cậu nhóc thì tay xoa xoa mái tóc ngắn, “A Viên đừng sợ, có anh đây mà.” Anh cầm lấy bàn tay mềm mại của cậu vừa niết vừa xoa, “Trời sắp mưa rồi, chúng ta vào trong trú được không?”

Tiểu A Viên liếc nhìn căn phòng tối om, cậu muốn lắc đầu từ chối, lại thấy ánh mắt kỳ vọng của cậu nhóc, bèn nuốt câu “không chịu” trở vào bụng, cậu bĩu môi không cam tâm tình nguyện nói, “Được, A Viên đi với ca ca.”

Cánh cửa nửa khép, dùng lực đẩy nhẹ, dễ dàng bị cậu nhóc mở ra, một hương vị cổ hủ khó ngửi xộc đến người người khó chịu.

Trong phòng tối như mực cái gì cũng không thấy. Tiểu A Viên mở to mắt, bắn khoăn nhìn khắp nơi, trong phòng lờ mờ như chật ních người.

Lạch cạch —

Một tiếng vang nhỏ. Tiếp theo xuất hiện một luồng sáng nhợt nhạt. Không biết cậu nhóc lấy đèn pin mini từ đâu ra, anh soi đường, dắt tay A Viên tiến vào.

Đèn pin lắt lư chiếu một đoạn dài, ngẫu nhiên soi sáng vài căn phòng nhỏ, mơ hồ xuất hiện đồng gia cụ hay nông cụ như sào đao cuốc gùi đó.

A Viên không muốn vào mấy phòng này, may mà cậu nhóc cũng không định dẫn cậu vào đó. Chỉ dừng lại tại một góc, đèn pin chiếu xuống mặt đất, vừa vặn soi sáng tấm đệm xếp chần gối ngay ngắn, bên cạnh giường đặt một nồi một bồn, trong nồi thì đựng nước, còn bồn thì đựng gạo sống.

Cậu nhóc để đèn pin dựng đứng, sau đó kéo A Viên ngồi lên đệm. Đệm chần có hơi lạnh, lúc ngồi lên cảm thấy man mát.

Tiếng sấm bên ngoài biến mất, tiếp theo đó là mưa lớn, giọt mưa to như hạt đậu, bùm bùm đập lên tấm kính, khiến cả căn nhà như lay động theo.

Tiểu A Viên cuộn tròn thành một cục, cậu hoảng hốt nghe thấy tiếng thở dài, tiếng khóc hu hu, còn có vô số người đang thì thào thăm thì, vô số âm thanh xuất hiện quanh quẩn chung quanh, nhưng khi nghiêng tai nghe kỹ chỉ còn lại tiếng mưa rơi ào ào.

Cậu nhóc ôm bé con lên đùi mình, cúi đầu đối mặt với tầm mắt cậu, nhẹ nhàng hỏi, “A Viên có sợ không?”

Tiểu A Viên thấy người ca ca hơi run rẩy, cứ tưởng thì ra ca ca cũng sẽ sợ. Cậu vươn cánh tay ngăn ngừa nỗ lực ôm chặt eo ca ca, “Ca ca, đừng sợ, có A Viên đây.”

Cậu nhóc thấp giọng mỉm cười, giữa bóng tối giọng anh dịu dàng như một khúc hát ru, “A Viên thật ngoan.”

Tiểu A Viên vui vẻ chôn đầu cọ cọ ngực cậu nhóc, “Ca ca vốn luôn ở đây sao?”

Cậu nhóc đáp, “Đúng vậy, sao A Viên biết thế.”

Tiểu A Viên nói, “Thì tại chỗ ca ca ở đây mà!” Mày bé con hơi nhú lại, “Thế nhưng sao ca ca lại ở nơi như vậy?”

“Chỗ này không tốt sao?” Cậu nhóc hỏi cậu, “A Viên muốn dọn đến ở chung với ca ca không?”

Tiểu A Viên định gật đầu, lại cảnh giác nhìn chung quanh xong rút cổ về, bé con chôn đầu trong hõm vai cậu nhóc, rầm rì nói, “Không muốn, đáng sợ lắm. Hay ca ca tới nhà em nhé, có đèn, có phim hoạt hình nữa! Ca ca sống với em được không?”

Cậu nhóc cười lắc đầu, “Người nhà em không chào đón anh đâu. Lại gần em, họ sẽ đuổi anh đi mất.”

“Không đâu!” A Viên ngồi thẳng người, “Ba mẹ em tốt lắm luôn, ông bà ngoại cũng thế.”

Cậu nhóc cười cười không đáp, tiểu A Viên lại dựa lên anh, quần áo đơn bạc mùa hè không che nổi âm lạnh trong phòng, cậu vừa lạnh vừa thấy mệt rã rời, mí trên mí dưới liên tục va chạm, nửa ngủ nửa tỉnh nghe cậu nhóc thấp giọng hỏi cậu, “A Viên có muốn nghe chuyện xưa không?”

Tiểu A Viên không đáp lời, cậu chỉ thấy giọng nói anh lững lờ chảy vào tai mình.

Câu chuyện ấy đến cùng thế nào, thực ra A Viên không nghe được bao nhiêu. Nhưng không biết vì sao sau hai mươi năm trời nội dung lại lần nữa xuất hiện trong tâm trí, giống như người ca ca đã biến mất, lần nữa công khai xuất hiện trong sinh mệnh cậu.

37. Chương 37: Dần Dần Tiếp Cận 6

Chuyện xưa kể về chủ nhân của ngôi nhà này, hần sống ở một nông thôn xa xôi, cũng nhờ tổ tiên từng làm tài chủ, nên trong nhà cũng có của cải, không cần nghèo khổ vất vả như những hần tử nông thôn làm ruộng suốt ngày. Nhưng tiền tài vốn là thứ dụ người, đợi sau khi hần đắm chìm vào cờ bạc, của cải trong nhà như nước chảy trôi mất, có đi không về.

Chủ nhà bắt đầu cảm thấy chỉ tại vận khí, liền đi tìm bà bói trong thôn tính một quẻ. Bà bói đó họ An, bói toán đoán mệnh đều đúng, nổi tiếng linh nghiệm. Bà ta lấy sinh thần bát tự của hắn, bấm tay bảo rằng nhiều con rất có phúc, nhưng còn tiền tài? Vẫn là đừng nghĩ nhiều.

Chủ nhà trở về suy nghĩ nửa buổi, cảm thấy thần thái bà bói quỷ dị mang ẩn ý nào đấy. Hắn nhớ đến nhà mẹ đẻ của vợ mình, không phải cũng họ An sao? Có thể chính là họ hàng xa với bà bói không chừng, tổ tiên từng truyền kỹ năng đoán mệnh, nghĩ đến đây, hắn lập tức lay lay người vợ trên giường, muốn vợ trở về tìm kiếm bí phương tài vận cổ truyền.

Lại nói cuộc sống gia đình người chủ kỳ thật vô cùng mỹ mãn, người vợ tuy không thể gọi xinh đẹp như hoa, nhưng vẫn thanh tú dễ nhìn. Đứa con lớn thì tròn bốn tuổi, vừa lanh lợi lại đáng yêu. Hơn nữa vẫn còn một đứa trẻ đang nằm trong bụng người vợ.

Người vợ bị hắn lắc một hồi, mở mắt lắng nghe cứ tưởng chồng mình điên rồi, nhưng cô mềm lòng, nên đành đáp ứng trở về nhà thay hắn hỏi có phương pháp nào không.

Người vợ về nhà một chuyến, phương thức cổ truyền không ngờ có thật. Kẹp trong một quyển sách cổ rách nát, người vợ chẳng thèm coi đã đưa cho chủ nhà.

Chủ nhà nghiên cứu mấy tháng trời, rốt cuộc hiểu rõ đại khái. Phương thức cổ truyền nói trắng ra là thủ đoạn nuôi dưỡng tiểu quỷ để tìm kiếm tài vận, yêu cầu tìm một đứa trẻ ngoài ý muốn chết non rồi dùng tà pháp luyện thành tiểu quỷ, quả thật tà ma đến cực điểm.

Tiểu quỷ dễ dưỡng, càng dễ phản phệ. Chủ nhà muốn tích tài càng phải tích mệnh, tư tưởng hậu thế khiến hắn cân nhắc một phương thức đáng sợ, đó chính là lấy cốt nhục của chính mình để tạo tiểu quỷ, dùng huyết thống để tương khắc — đứa con lớn đã bốn năm tuổi, nuôi lâu rồi cũng thấy luyên tiếc. Vì vậy hắn đánh chủ ý lên đứa con trong bụng của người vợ.

Hắn vào trong thôn mua thuốc phá thai về, trộm bỏ vào thức ăn của vợ, mỗi ngày tăng một liều, mãi đến ngày thứ bảy, người vợ đau bụng không chịu nổi, vỡ nước ối sinh ra một đứa trẻ sơ sinh đầy đủ ngũ quan, không còn hô hấp.

Người vợ đau buồn không nén nổi, chủ nhà lại vui mừng nhất được bảo bối, ôm đứa nhỏ chết non lấy có mai táng, rồi vụng trộm tiến hành bào chế tiểu quỷ. Nhưng chuyện bào chế tiểu quỷ nào dễ dàng như tưởng tượng, giữa đường người vợ phát hiện chân tướng, hai người cãi to một trận, tinh thần người vợ càng thêm suy kiệt, không lâu sau trở thành điên điên khùng khùng, chỉ biết ôm búp bê hát ru.

Chủ nhà điều chế thành công tiểu quỷ, nhưng tiểu quỷ lại không nghe lời hắn, mỗi ngày chỉ biết quần quít si mê chơi đùa với đứa con lớn. Chủ nhà cầu tài không thành, trong nhà nuôi thêm tiểu quỷ. Hắn muốn tiền đến mức sắp tẩu hỏa nhập ma, càng xem càng thấy phương thức cổ quái, cũng không quan tâm tà pháp như thế nào.

Hắn về nhà thấy người vợ điên khùng, cảm thấy vương bận, ý định thi hành tà pháp càng thêm kiên định. Muốn hắn xuống tay nói thật hắn không dám, vì vậy đành giết dây đứa con năm tuổi của mình, hoa ngôn

xảo ngữ lừa nó thiêu chết người mẹ điên khùng của mình.

Lửa lớn không cần thận lan ra ngoài, thôn dân nghe tin lập tức chạy đến dập tắt.

Không lâu sau người trong thôn đồn rằng nghe thấy tiếng phụ nữ khóc và tiếng trẻ con cười, ngay cả đứa con lớn cũng trở nên điên điên khùng khùng. Người trong thôn càng thấy họ bất thường, vì vậy bất hòa diễn ra, còn chủ nhà thì mừng rỡ vì chẳng ai phát hiện bí mật của hắn, cho nên chẳng quan tâm mấy.

Không rõ có phải phương thức cổ truyền phát huy tác dụng hay không, mà vận khí cờ bạc của chủ nhà trở nên tốt hơn. Hắn dùng tất cả số tiền thắng được đi buôn bán. Tiền sinh tiền, lời sinh lời. Không đến một năm, hắn trở thành tiểu phú ông nổi tiếng gần xa, hắn mời người chuyên môn thiết kế cho mình một căn biệt thự có hoa viên, còn cưới một quả phụ nổi danh trong thôn, quả phụ mang theo một đôi trai gái. Con trai người quả phụ có Âm Dương nhãn, dùng máu có thể khắc chế hai con lệ quỷ trong nhà. Về phần đứa con gái, chủ nhà cảm thấy tiểu cô nương rất xinh đẹp, nên bồi dưỡng thành con dâu nuôi từ bé cho đứa con lớn. Đứa con cưới người trong nhà, tính thế nào, cũng lời hơn cưới người nhà khác.

Tiền càng nhiều, mắt nhìn hắn càng kém. Bàn tính hắn suốt ngày kêu lạch cạch, không muốn phung phí một phân một hào. Hắn nham hiểm tính được tiền tài, nhưng lại không tính được lòng người.

Con ông ta khi trưởng thành, tính cách giống như bùn nhão trét tường, càng lớn càng vụn vẹo. Đến năm mười sáu mười bảy tuổi, ngay cả sách cũng không thèm đọc, mỗi ngày đi chơi với đám lưu manh trong thôn, đánh nhau ẩu đả chán rồi, hắn lấy tiền của ba mình suốt ngày mua rượu, trở thành tử quỷ nổi danh gần xa.

Chủ nhà nhiều tiền, đối với đứa con thích quậy phá cũng không quan tâm, ra sức vun tiền bịt miệng. Nào ngờ hắn ngày càng quá quắt, cuối cùng cưỡng hiếp một cô gái, nhốt trong hầm tối suốt một năm trời.

Trùng hợp cô gái vốn không phải là người ở thôn, mà đã gả vào một nhà ở tận thành phố lớn. Người chồng điên cuồng kiểm cô, lưới trời vốn thưa, rốt cuộc cũng tìm được manh mối, cô gái được giải cứu, nhưng thứ họ lưu lại chính là một đứa trẻ mới sinh đang khóc oa oa.

Chủ nhà chỉ có một đứa con trai, cho nên đã sớm bịt miệng. Nhưng ông ta không ngờ rằng, thiên lý báo ứng trước sau cũng đến. Đứa con ông ta điên rồi, trong một đêm sấm chớp âm ầm, hắn rời khỏi nơi trú ẩn, cầm sàoi đao chém chết cả nhà mình.

Còn đứa bé vẫn còn quần tả lốt, hắn đặt nó trước cửa nhà cô gái bị cưỡng hiếp.

Hắn tự cho rằng đây chính là lễ vật tốt nhất mà hắn để lại cho thế gian.

Không ngờ rằng đối với người khác mà nói, đây chính là thứ nguyên rửa đáng sợ nhất, khi họ chết đi, lời nguyên vĩnh viễn bị bảo tồn.

38. Chương 38: Dần Dần Tiếp Cận 7

Tiểu A Viên vẫn còn nhỏ, đương nhiên không đủ kiên nhẫn nghe hết câu chuyện đáng sợ như vậy, càng không thể nghe hiểu mọi chuyện. Bé con ngủ mất tiêu, nửa tỉnh nửa mê, cậu nhóc vừa kể chuyện vừa dịu dàng vỗ vỗ cậu.

Dông tố bên ngoài dừng lại, cậu thấy hơi lạnh, hé mắt nhìn, giữa ánh sáng mờ lung, dường như có vô số người vây bên ngoài chiếc đệm. Ánh mắt bọn họ đại ra nhìn cậu chăm chăm, khóe miệng hơi nhếch, dường như gặp phải thứ gì đó cực kỳ vui sướng lại cực kỳ thống khổ.

Tiểu A Viên sợ hãi khôn nguôi, cậu ôm chặt ngực ca ca, cảm thụ thể nào là tia ấm áp cuối cùng trên thế gian, sau đó lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tới nửa đêm, âm thanh ồn ào và tiếng chửi bậy đánh thức cậu.

Cậu xoa xoa đôi mắt chui ra khỏi ngực ca ca thì thấy dòng người xô đẩy nhau, đèn pin chiếu rọi mọi góc ngách. Một đám người lớn chen chúc tiến vào nhà, bọn họ đá văng cửa phòng, đèn pin chói mắt chiếu thẳng vào hai đứa trẻ đang cuộn tròn vào nhau.

Tiểu A Viên sợ hãi chui vào lồng ngực ca ca, lại bỗng nhiên nghe anh hỏi, “A Viên, em còn nhớ câu chuyện xưa anh vừa kể không?”

A Viên ngẩng đầu nhìn cậu nhóc, cậu nhóc nhếch miệng cười thật to, khóe miệng kéo dài như muốn xé rách nửa gương mặt anh, tuy anh cười thật vui vẻ, nhưng A Viên thấy đôi mắt tích toàn tơ máu, máu tươi đậm sệt, theo từng câu từ như một lời nguyền cay độc, “A Viên, người phụ nữ bị nhốt đó chính là mẹ em, con đứa trẻ sơ sinh chính là anh. A Viên, chúng ta vốn là huyết mạch tương liên...”

Anh còn chưa dứt lời, đã thấy ông ngoại nổi giận dùng dùng tới tát một bạt tay, tiểu A Viên bị túm gọn, bà ngoại nhích ra khỏi đám người khăn trương ôm lấy cậu sờ sờ khắp nơi nhưng không thấy bất kỳ vết thương nào, tiếp đó thì ôm cậu khóc to.

Người lớn xung quanh đều khăn trương nhìn sang, tiểu A Viên không rõ bọn họ sợ gì. Cậu nhướng người tới chỗ anh, vươn tay, “Ca ca.”

Cậu muốn anh về với cậu.

Nhưng mọi người không đồng ý tâm nguyện đó, họ đến chỗ cậu nhóc xách anh lên, sau đó xô mạnh vào góc tường, dường như muốn khóa chặt cậu nhóc ở lại căn nhà quỷ quái tràn ngập oán khí.

Tiểu A Viên sợ hãi nhìn rất nhiều bóng người xuất hiện ngay góc phòng, cậu thấy bọn họ đang cười, cười

với ca ca, nụ cười thật lớn, lại thập phần quý dị, như sắp cắn nuốt mỹ vị trước mặt.

Tiểu A Viên giãy giụa khỏi lòng ngực bà ngoại, cậu khóc lóc chạy tới chỗ anh, ôm chặt cánh tay ca ca không buông, trong lòng cậu có vô số suy nghĩ muốn thuyết phục nhưng không thể diễn tả thành lời, chỉ biết khóc nức nở, “Ca ca, ca ca!”

Cậu khóc thê thảm như vậy, trông như vừa bị ai đó cướp mất bảo bối quan trọng nhất, cậu không muốn anh sống ở căn nhà đáng sợ này. Bên ngoài thoát nhìn đường hoàng bao nhiêu, bên trong lại dơ bẩn đến bấy nhiêu, giống như một nơi cất chứa toàn bộ ác niệm trên thế gian.

Người lớn tiến lên kéo cậu, nhưng chả biết bé con lấy sức lực mạnh mẽ từ đâu, cậu ôm chặt cánh tay ca ca, dùng cách nào cũng không thể tách hai đứa trẻ ra...

Còn sau đó.

A Viên không rõ, cậu chỉ biết dùng hết sức ôm anh, sau đó ngất xỉu lúc nào không hay.

Đợi đến khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã tờ mờ sáng.

Cậu nằm trên giường giống như con bạch tuộc gắt gao quấn chặt cậu nhóc.

Cậu nhóc nhắm mắt, hô hấp thật sâu, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

“Ca ca!” Cậu vui vẻ nắm cánh tay cậu nhóc lắc lắc, “Ca ca!”

Cậu nhóc gấp cánh tay lên che mắt.

A Viên đưa sát mặt nhìn chằm chằm anh hồi lâu, cậu chỉ biết mỉm cười vui vẻ. Mặc dù mọi chuyện đêm qua thật đáng sợ, nhưng khi tỉnh lại, vẫn còn ca ca bên cạnh.

Tiểu A Viên móc quả mận trân quý trong túi ra, cẩn thận dè chừng đưa lên miệng cắn một ngụm, chua xót lẫn đau đớn như tràn lan khắp gian miệng. Cậu che miệng không biết vì quả mận quá chua hay tại răng nanh bị đụng đau, nước mắt như vỡ òa trào dâng.

“Em làm gì vậy?” Cậu nhóc đang nằm bồng đưng bỏ tay ra, nhìn về phía cậu, nắng sớm chiếu trên gương mặt bé con, cậu che miệng, trên mặt toàn nước mắt, anh cứ tưởng cậu gặp ác mộng, vội vàng vươn tay sờ sờ gương mặt cậu, “Em nằm mơ sao?”

Tiểu A Viên lắc đầu, giơ trái mận cho anh xem, “Tại nó.”

Cậu nhóc im lặng, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ núng nính, nhịn không được cúi đầu cắn một ngụm, lòng bàn tay dính đầy nước mặn, sáp vào răng thật đắng, một chút cũng không ngon ngọt như tưởng tượng.

Cậu nhóc an ủi bé con, “Ngoan, ngày mai anh sẽ hái cho em một trái thật ngọt được không?”

Tiểu A Viên không khóc nữa, cậu nhét trái mặn bị cắn hai ngụm vào túi, sau đó vươn ngón tay út, “Ngoéo tay nha.”

Cậu nhóc cười cười móc qua, “Ngoéo tay hẹn thề một trăm năm không biến mất.”

A Viên cất trái mặn ôm ca ca mỹ mãn ngủ, đây là giấc ngủ ngon nhất từ khi cậu ở đây chơi.

Nhưng sau khi tỉnh lại, cậu không thấy ca ca đâu nữa, chỉ thấy ba mẹ đứng đó.

Bọn họ lái xe, cường ngạnh kéo cậu theo.

Cậu hỏi, “Ca ca đâu?”

Mẹ mắt ngắn lệ, ba thì lạnh mặt. Ông ngoại thì lớn tiếng quát cậu, chỉ có bà ngoại trả lời, “Con không có ca ca.”

Xe càng đi càng xa, bờ ruộng từ từ biến mất khỏi tầm nhìn. Cậu không còn nghe thấy tiếng ếch kêu, tiếng chim hót riu rít, tôm hùm nhỏ trong túi cũng không thấy đâu, chỉ còn quả mặn chua lè nhưng đã khô quắt nước.

Tiểu A Viên tự cho mình tìm được trái ngọt, chỉ biết hảo hảo trân quý. Không ngờ bên trong nó vốn dĩ chỉ toàn sâu mọt.

39. Chương 39: Dần Dần Tiếp Cận 8

Từ nông thôn trở về nhà, tiểu A Viên sốt cao, suốt đoạn đường dài bị ác mộng quấy nhiễu.

Mỗi lần nhắm mắt, lại hiện ra căn biệt thự màu trắng. Toàn bộ hoa viên hoa cỏ khô quắt, xich đu và cây cỏ thụ uế oải nằm dưới đất.

Cậu vẫn bị vây ở đó, lẻ loi một mình hết trốn đông lại trốn tây. Cửa sắt dày nặng khóa chặt, ngoài cửa kính sấm sét xé rách màn đêm, mưa to tầm tã biến thiên địa trở thành một mảnh mê mang.

Trong phòng sáng trưng, người đến người đi nói chuyện ầm ĩ, bọn họ đi xuyên qua A Viên, nhưng không một ai đứng lại nhìn cậu.

Đa số thời gian căn biệt sẽ tối đen, tiếng người phụ nữ khóc lóc và trẻ con cười khanh khách vang lên, thỉnh thoảng còn xuất hiện người đàn ông rổng giặc, lật bàn lật ghế rầm rầm, hay vật cùn chém qua một vật rắn, còn có tiếng máu rơi tí tách nhịp nhàng như khúc hát ru.

Kỳ quái nhất là hình ảnh khi sắp kết thúc giấc mộng, họ hợp thành một bóng đen đáng sợ, hướng về cái miệng rộng khổng lồ mọc đầy ranh nanh.

Tiểu A Viên lau nước mắt, dùng đôi chân ngắn ngủn điên cuồng chạy dọc theo đường hành lang dài ngoằn ngoèo. Cái lưỡi tanh hôi của ác thú như có như không liếm mất cả chân cậu, sau đó dần dần xuất hiện một vết bầm tím hình bàn tay.

Ngay khi tiểu A Viên cho rằng mình sắp bị nuốt chửng, trước hành lang bỗng xuất hiện một quãng sáng mờ mờ, ca ca cậu đứng ở đó, như một linh hồn phù du.

Cậu nhóc vươn hai tay về phía bé con, cậu lập tức ào tới ôm chặt, chỉ thấy người trong lòng như một cục băng lạnh lẽo. Trên gương mặt nhỏ đầy nước không biết vì khóc hay do mồ hôi, cậu vội vàng kéo anh gấp rút nói, “Ca ca, ca ca chạy mau! Đằng sau có thứ gì đuổi theo!”

Cậu nhóc nhẹ nhàng sờ cái đầu nhỏ, “A Viên, em phải trở về.”

A Viên hỏi, “Thế ca ca định đi đâu?”

“Anh?” Cậu nhóc quay đầu nhìn đằng sau mình, chỗ hành lang có vô số bóng người dính một chỗ, họ đang tới gần hai người, nhưng anh vẫn không nhanh không chậm nói, “Anh phải đợi chúng nó.”

A Viên trừng con quái thú màu đen cực lớn, kinh hoàng rồi nhịn không được nói, “Chúng nó là ai?”

“Chúng nó nha.” Cậu nhóc mỉm cười, nụ cười anh rất lớn, khoe miệng như muốn toát ra bên tai, anh cười quỷ dị như thế, nhưng lúc buông mắt lại tràn ngập tia sáng ấm áp, “Chúng nó là thứ giao cho anh sinh mệnh tồn tại.”

Tiểu A Viên nghe không hiểu, nhưng cả người lại sợ hãi run rẩy, tuy thế cậu vẫn cố chấp nói, “Ca ca chờ chúng nó, em ở đây chờ ca ca.”

Cậu nhóc không nói gì, chỉ mỉm cười lắc lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng đẩy cậu về sau.

Tiểu A Viên giật mình thoát khỏi cơn ác mộng, sốt cao không lùi nháy mắt nhanh chóng hạ nhiệt.

Về sau tiểu A Viên thường mơ thấy mình đang chạy về ngôi nhà màu trắng, nhưng các lầu trên đã rỗng tuếch, không còn quỳ quải, càng không thấy ca ca, chỉ có tiếng bước chân của cậu, đạp lên bậc thang mục nát, lẻ loi quanh quẩn.

Tiểu A Viên cho rằng mình không còn gặp được ca ca nữa, cậu thậm chí hoài nghi thời gian ở nhà ông bà ngoại chỉ là một giấc mơ, cậu nhóc đẩy quả thật không phải ca ca cậu, mà là lão nhân gia trong miệng thâm lâm sơn tiêu.

Sự hoài nghi vẫn tiếp tục cho đến mùa hè năm đó.

Ngày ấy vừa vặn cha Nguyễn tặng ca không ở nhà ăn cơm, Nguyễn Viên sau khi tan học lớp bổ túc thì chậm rì rì trở về nhà.

Cậu đeo chiếc cặp nặng nề, một đường “truy miêu dấu cẩu”, đá hòn đá nhỏ tiêu khiển tự nhạc. Khi sắp đến tiểu khu nhà mình, cậu đang đuổi theo con mèo đen chạy trên vành tường, trong lúc vô tình, cậu bỗng nhìn thấy một hình dáng quen thuộc ở chỗ ngoặt.

Nguyễn Viên lập tức nhảy dựng, không quan tâm xông thẳng tới, cậu hô to, “Ca ca, chờ em với!”

Nhưng sau khi đi tới chỗ ngoặt, phía trước con đường trống trơn, một bóng người cũng không có.

Nguyễn Viên buồn bã đầy thất vọng, giống như cảm giác sắp có đồ chơi mới bị một chậu nước lạnh tạt cho tỉnh, cậu uể oải đi về nhà, uể oải bước lên bậc thang, lại uể oải mở cửa chính —

Cậu thấy một chàng trai ngồi trên ghế sofa.

Nháy mắt, đáy lòng bỗng xuất hiện một con bướm sắc sỡ. Ký ức thơ ấu âm trầm trong tích tắc hiện ra vô số sắc thái ngày xưa.

Mặc dù đã xa cách sáu năm, nhưng thời khắc A Viên liếc nhìn lập tức nhận ra anh.

Cậu nhóc năm đó đã trưởng thành. Giống như một cây trúc dài, sinh sôi nảy nở. Trên mặt cũng mang theo dáng vẻ người lớn, mặt mày thanh tú, khí chất sạch sẽ. Chỉ là thân thể hơi ốm yếu, chiếc áo to dày khoác trên người, vắng vẻ, giống như bọc một tầng hư vô.

Cậu mở to mắt nhìn chàng trai, muốn kêu lại không dám kêu. Chàng trai cũng nhìn cậu, nhưng mới liếc qua đã nhanh chóng dời mắt.

A Viên nhất thời không vui, ném túi sách sang một bên, chạy mấy bước đến gần anh, trừng mắt, “Anh tới nhà em làm gì?”

Chàng trai chưa kịp lên tiếng, phòng khách kết một tiếng, mẹ Nguyễn bưng đồ ăn đi ra, “A Viên, về rồi mau rửa tay đi, sau đó giúp mẹ mang thức ăn ra.”

Nguyễn Viên nhìn mẹ Nguyễn, lại chuyển hướng chỉ sang chàng trai, “Mẹ ơi, anh ta là ai?”

Mẹ Nguyễn há miệng thở dốc, lúc mở miệng thì chỉ nhú mày, “Đây là khách nhà mình, Viên Viên con sao không biết lễ phép như thế!” Bà lên giọng nói, “Con vào bếp lấy đồ ăn ra mau.”

A Viên chu miệng chạy đi rửa tay rồi chạy vào phòng bếp, một tay bưng liền hai món, chộc mẹ Nguyễn giận, “Phỏng tay bây giờ, con đi cẩn thận thôi! Một lần bưng nhiều như vậy rớt thì làm sao.”

Mẹ Nguyễn vừa dứt lời, Nguyễn Viên bỗng thấy đầu ngón tay nóng hổi, cậu vội vàng bước tới bàn, trong lúc vô ý, dưới chân trật sang một bên, mắt thấy sắp phải cống hiến đồ ăn cho đại địa, một đôi tay trắng bỗng nhiên thò ra, nhanh chóng bưng hai đĩa đồ ăn đặt lên bàn.

Ngón tay Nguyễn Viên bị phỏng, cậu mút tay, ngượng ngùng nhìn chàng trai trước mặt.

Chàng trai cao hơn cậu nhiều lắm, Nguyễn Viên phải ngưỡng cao đầu mới thấy anh, khoe miệng ca ca dường như mang theo ý cười.

Cậu hậm hực quay đầu, lí nhí nói, “Cảm ơn ca ca.”

Chàng trai giơ tay xoa đầu cậu, xoay người trở về sô pha, A Viên đóng vai cái đuôi nhỏ lắc lư đi theo đằng sau. Cậu muốn nói chuyện với anh mấy câu, nhưng thiếu niên cứ tỏ vẻ lãnh đạm, ngay cả một ánh mắt cũng không chịu bố thí cho cậu.

Nguyễn Viên muốn hỏi chuyện trước đây, nhưng mới gọi một tiếng “ca ca”, mẹ Nguyễn trong phòng ăn lại lên tiếng bảo, “Đồ ăn dọn xong rồi, mau vào bàn thôi.”

Mẹ Nguyễn làm một bàn toàn thức ăn, gà vịt thịt cá chiếm đầy, so với ngày sinh nhật còn phong phú hơn.

Nguyễn Viên cầm chén há mồm, “Mẹ, hôm nay là ngày gì vậy?”

Mẹ Nguyễn không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn cậu, “Ăn cơm, đừng hỏi nhiều.” Tiếp đó dùng đũa kẹp một ít thịt, tha thiết bỏ vào chén chàng trai, “Con đang trong thời kỳ phát dục, nên ăn nhiều một chút.”

Chén của chàng trai nhô lên thành một ngọn núi nhỏ, thịt viên bên trong rớt khỏi chén ục ịch lăn sang phía A Viên, anh cười khẽ, “Cảm ơn dì.”

Nguyễn Viên dùng đũa đẩy thịt viên sang một bên, cảm giác bị ngó lơ khiến cậu buồn bã. Cậu vội vàng ăn

sạch một chén cơm, sau đó không vui đặt chén đĩa xuống, xụ mặt quay đầu chạy thẳng vào phòng.

Nguyễn Viên đóng cửa rầm một tiếng, mẹ Nguyễn bên ngoài tức giận nói, “Sao đứa nhỏ càng lớn càng không hiểu chuyện như thế? Nguyễn Viên! Nguyễn Viên, con mau ra đây cho mẹ!”

Nguyễn Viên dán tai lên cửa nghe trộm động tĩnh bên ngoài, chàng trai dường như nói gì đó khiến giọng mẹ Nguyễn dần dần mềm mại, bảo, “Ai, đứa nhỏ này bướng bỉnh thế đấy, con đừng để nó trong lòng.”

Chàng trai đáp, “Không đâu, A Viên vẫn rất ngoan.”

Nguyễn Viên nghe xong chỉ thấy tâm hoa nộ phóng, cậu nghĩ, ca ca vẫn còn nhớ rõ mình.

Cậu kéo ghế ra cạnh cửa ngồi đọc sách, trong mắt chẳng có chữ, thất thần, hai tai như dán chặt lên cửa.

Cậu chờ anh dùng cơm nước xong sẽ chạy ra ngoài chơi, cậu muốn giải thích với chàng trai mọi chuyện, năm đó chẳng phải cậu không lời từ biệt đã đi, mà là vì ba mẹ ép cậu lên xe, vậy nên mới thành ra như vậy.

Nhưng đáp lại sự chờ đợi, cuối cùng chỉ nghe đối phương lạnh nhạt, nói chuyện với mẹ Nguyễn, “Con đi đây, cảm ơn dì đã chiêu đãi.”

Mẹ Nguyễn liền bảo, “Nếu không đủ chi phí sinh hoạt nhớ gọi dì đấy, ngày mai dì sẽ mua cho con đi động để tiện liên lạc với nhau.”

Chàng trai cũng không từ chối, “Thế cảm ơn dì trước.”

Mẹ Nguyễn thở dài, “Đứa nhỏ này, sao lại khách khí với mẹ... với dì như vậy.”

Sau đó không nghe âm thanh đáp lại nữa, A Viên bấy giờ mới nóng vội, kéo cửa vọt thẳng ra bên ngoài, vội hỏi mẹ Nguyễn, “Ca ca đâu rồi?”

Đôi mắt mẹ Nguyễn hơi phấp phồng, thò tay sờ sờ đầu cậu, há mồm muốn nói lại thôi, sau đó biến thành một tiếng thở dài.

40. Chương 40: Dần Dần Tiếp Cận 9

Một đoạn thời gian sau đó ba Nguyễn phải tăng ca thường xuyên, liên tục mấy ngày trời không thể về nhà.

Chàng trai vẫn thường dùng cơm ở nhà cậu. Từ hôm đó, mỗi khi học xong cậu lập tức trở về, giống như cả thế giới không còn lực hấp dẫn nào khác, trong mắt chỉ còn sắc thái xinh đẹp mà chàng trai mang đến.

Lần thứ hai gặp lại, anh ngẫu nhiên sẽ nói vài chuyện với cậu, hỏi cậu học ở trung học nào? Thành tích ra sao?

Cuộc đối thoại khách sáo lẩn lả lẩm nhẩm như tạo thành một tầng pha lê dày xen giữa hai người.

Nguyễn Viên muốn hỏi chàng trai hiện tại ở đâu, còn định xin số điện thoại của anh, cậu nghĩ có lẽ anh chuyển tới đây không lâu, rất nhiều nơi thú vị chưa biết hay đi bao giờ.

Thế nhưng chàng trai không chịu nói, chỉ niết niết phần thịt chỗ vành tai cậu, cười cười hỏi, “Vẫn chưa rút ra bài học sao?”

Nguyễn Viên lập tức nhớ đến chuyện năm đó, nhưng khi cậu định hỏi kỹ, lại bị chàng trai xảo diệu chuyển đề tài.

Mãi đến khi kết thúc bữa cơm, Nguyễn Viên vẫn còn nhớ mãi lời chàng trai nói, cậu lấy cớ mình đi đổ rác, đập đập dép lê bám theo đằng sau chàng trai.

Hành lang tối như mực, đèn cảm ứng thì đã hỏng. Chỉ còn ánh sáng đèn đường mỏng manh rọi vào, sơn tường rơi ra lộ những lớp vôi trắng, lốm đốm dính dưới đất, như một đàn đom đóm không thể bay được.

Cách vách vang lên truyền hình bản tin trực tiếp, trên lầu có một đứa trẻ đang chơi dương cầm, chen vào đó là tiếng chó sủa dữ dội, nhưng rất nhanh đã bị người dưới lầu lớn tiếng quát trách.

Vô số âm thanh ồn ào xuất hiện sau bức tường đơn bạc, chen chúc giữa hành lang chật hẹp. Lại bị bóng tối bao phủ ngăn cách với thế gian.

Nguyễn Viên không chịu nổi không khí trầm mặc, nghẹn trong bụng hồi lâu mới cường điệu hỏi chàng trai, “Ca, hiện giờ anh đang ở đâu?”

Chàng trai đáp, “Ở ký túc xá.”

Nguyễn Viên lại hỏi anh, “Ca, thế anh đang học trường gì?”

Chàng trai hỏi ngược cậu, “Em hỏi mấy thứ này làm gì?”

“Muốn tìm anh chơi mà.” Nguyễn Viên chu miệng ủy khuất nói, “Sao anh phòng em như phòng cướp vậy, hỏi cái gì cũng không chịu trả lời.”

Chàng trai đột nhiên dừng bước, Nguyễn Viên dùng ba bước tiến đến bên cạnh anh, “Ca?”

“A Viên, em là một đứa trẻ thông minh.” Chàng trai nghiêng đầu, bóng tối che khuất một nửa gương mặt, giữa ánh sáng mờ mờ trông thật nhạt nhẽo, nhưng phần bóng tối bên kia lại cười dữ tợn đáng sợ, anh nhẹ nhàng nói, “Em nên cách xa anh một chút.”

Nguyễn Viên có vẻ bị dọa sợ, cậu lùi về sau một bước. Chàng trai lấy túi rác trong tay cậu, rồi dùng tay bên kia sờ sờ cái đầu nhỏ, “A Viên ngoan, trở về đi.”

Nguyễn Viên không nói nữa, cậu chỉ đứng trên cầu thang, nhìn theo bóng dáng chàng trai ngày càng xa, tiếp đó biến mất sau bóng tối.

Ngày hôm sau tan học A Viên cũng chạy về nhà, nhưng chờ cậu ở đó lại là ba Nguyễn không cần tăng ca nữa.

Rau xanh cháo loãng, một bữa cơm nhạt nhẽo vô vị. Nguyễn Viên mấy lần muốn mở miệng, lại bị sự trầm mặc của hai người lớn dọa nuốt trở về.

Cậu thừa dịp ăn cơm xong mẹ vẫn đang rửa chén trong phòng bếp, chạy tới hỏi, “Mẹ, mẹ, về sau ca ca còn tới ăn cơm không?”

Mẹ Nguyễn đang định nói gì đấy, phía sau bỗng vang lên tiếng ba Nguyễn nổi giận ùng ùng mắng, “Con gọi ai là ca?”

Đó là lần đầu tiên A Viên thấy ba mẹ mình cãi nhau hung dữ đến thế, cậu bị mẹ đẩy vào phòng rồi nhốt trong đó, chỉ có thể thông qua khe cửa loáng thoáng nghe trộm tranh chấp bên ngoài.

“Bà lấy tiền trợ cấp trong nhà đóng tiền học cho nó, bà tưởng tôi không biết sao? Giờ cũng thế! Dám dẫn nó vào nhà chúng ta! Bà nghĩ tôi khoan hồng đến cỡ nào mà đứng nhìn bà nuôi thằng tạp chủng đó dưới mí mắt?”

“Đừng hở miệng ra là nói tạp chủng! Dù sao nó cũng là con tôi! Nó vô tội.”

“Vô tội? Đúng! Nó vô tội! Ba nó cũng vô tội luôn!”

“...”

Cãi nhau một trận thì bắt đầu quăng đồ.

Loảng xoảng rầm rầm, ồn ào vang lên sau bức tường.

Nguyễn Viên núp trong phòng che hai lỗ tai, cậu vô cùng hối hận vì sao khi này mình lại đến đó hỏi mẹ, cậu cũng không biết ba lại ghét ca ca đến thế, giống như những người trong thôn năm đó...

Cậu còn quá nhỏ, đầu óc không thể xử lý quá nhiều tin tức hỗn loạn. Nhưng trực giác mách bảo rằng phải rất lâu rất lâu sau cậu mới có thể gặp ca ca lần nữa.

Trực giác khiến cảm xúc cậu thất thường suốt một đoạn thời gian.

Ngày gặp lại ca ca, là vào ngày nghỉ đông năm nhất cao trung.

Ba Nguyễn bị điều đến nơi khác một đoạn thời gian, mẹ Nguyễn nửa đêm tăng ca xong dẫn ca ca cậu về nhà.

Anh bây giờ coi như thanh niên, nhưng nhìn qua còn gầy hơn cả thời thiếu niên nữa. Giữa trời đông giá rét như thế mà chỉ bọc một tầng áo mỏng manh, trong tay cầm một ly sữa bò mẹ Nguyễn đưa cho, hơi nóng nghi ngút bốc lên gương mặt xanh xao.

Khi đó Nguyễn Viên đang chơi game trong phòng, nghe tiếng mẹ về lập tức tắt máy tính, giả bộ vừa mới ngủ dậy, ra mở cửa phòng thăm dò xem sao, ánh mắt cậu vừa nhìn thấy thanh niên đang ngồi trên ghế thì lập tức ngây người.

“— Ca?” Cậu khó tin, nháy mắt quên mất nguy trang, đẩy cửa chạy sang chỗ anh, con người thanh niên đầy tơ máu trông rất ủ rũ, khi giương mắt nhìn về phía cậu, hai mắt có vẻ vô thần, thoát nhìn như người mất hồn.

A Viên nhất thời thấy cổ họng mình bị ngăn chặn, khi mở miệng, âm thanh nức nở như sắp khóc, “Ca! Anh làm sao vậy?”

Sắc mặt mẹ Nguyễn đang gọi điện thoại bên cạnh trông rất khó coi, chờ cúp điện thoại xong mới nghiêm trọng nói, “Anh con xem nữa xảy ra chuyện.”

Nguyễn Viên nắm lấy bàn tay lạnh như băng của anh mà choáng váng, miệng thì thảo, “Tại sao... tại sao lại như thế?”

Mẹ Nguyễn nhìn sang thanh niên, giọng nói nhẹ nhàng thêm rất nhiều, “Viên Viên, đêm nay con với ca ca ngủ chung với nhau được không?”

Nguyễn Viên đương nhiên lên tiếng đồng ý.

Mẹ Nguyễn có việc cần giải quyết, Nguyễn Viên cầm quần áo mới, dẫn ca ca vào phòng tắm rồi mở nước ấm. Lại thấy trạng thái ca ca không tốt lắm, liền đứng bên ngoài cửa bồi chờ.

Toàn bộ quá trình đối phương không nói lấy một câu, trên mặt không mang chút biểu tình. Lòng Nguyễn Viên cứ thấp thỏm, chờ hai người rửa mặt xong mới lên giường tắt đèn.

Nguyễn Viên nắm bàn tay lạnh như băng của anh, thấp giọng gọi, “Ca?”

Thanh niên cũng cong tay đáp lại, hơi nóng trong lòng bàn tay cậu không ngừng bị hấp thụ sang bên kia.

Nguyễn Viên lo lắng nhìn anh, đánh bạo nhẹ giọng hỏi, “Ca, anh làm sao vậy?”

Thanh niên hơi kéo tay cậu về, hô hấp phun lên, lạnh lẽo đến mức không giống người sống.

Nguyễn Viên cảm thấy kỳ quái, rõ ràng đã ngâm nước ấm lâu như vậy, nhưng đối phương giống như mới vớt từ hầm băng ra, lạnh đến mức ồ chần cũng đông theo.

Nguyễn Viên nhin không được chui ra ngoài, đến cạnh bàn lấy túi chườm nóng, cắm điện xong thì đứng tại chỗ chờ nó tăng nhiệt.

Tấm kính cửa sổ phản chiếu hình ảnh trong phòng, A Viên nhìn gương mặt mình trên đó, bỗng bên ngoài hơi lóe, sau đó xuất hiện một gương mặt trắng bệch.

Lúc này, sau lưng cậu bỗng truyền ra âm thanh nặng nề của thanh niên, anh hỏi cậu, “A Viên, em thấy chúng nó không?”

Nguyễn Viên không khỏi rùng mình, cậu theo bản năng mở to mắt, đồng tử co rút, giật mình nhìn vài bóng người mờ mờ không ngừng xuất hiện trên cửa sổ. Ánh mắt chúng nó đại ra, nhưng miệng lại cười to đến mức muốn xé rách nửa gương mặt. Chúng nó trầm mặc ở đó, khoảng cách dường như rất xa, lại gần trong gang tấc.

Và xuất hiện ở đằng sau cậu —

Nguyễn Viên xoay cả người lại, đằng sau cậu trống rỗng. Trên giường chỉ có một người, đó chính là ca ca cậu.

Túi chườm nóng phát ra tiếng ùng ục sau đó tắt đèn đỏ. Nguyễn Viên ôm túi chườm nóng lão đảo chui vào chăn, sau đó nhét nó vào trong lòng ca ca, “Ca, anh ôm cái này sẽ không lạnh nữa đâu.”

Thanh niên gơ tay nhận túi chườm nóng, tiện đà kéo cả cậu lại gần.

Túi chườm nóng cách một lớp áo dán vào ngực cả hai, tận lực làm hết phận sự xua tan lạnh lẽo.

A Viên chôn một nửa đầu vào gối. Khịt khịt cái mũi, vẫn nhin không được hỏi, “Ca, anh gặp chuyện gì sao?”

“A Viên, là chúng nó.” Thanh niên rót cuộc mở miệng đáp, tiếng thở dài mang theo tràn ngập bất đắc dĩ, “Chúng nó cứ quần lấy anh, anh chịu đủ rồi.”

“Ai?” Trong đầu Nguyễn Viên bỗng dưng trống rỗng, bên tai dường như nghe thấy vô số âm thanh — người phụ nữ oan khóc, trẻ con cười khanh khách, vật cùn chém qua vật cứng, cả tiếng rống giận của người đàn ông cũng tắt ngúm, cuối cùng là tiếng nước, tí tách — tí tách —

Không, có lẽ không phải nước, mà là những giọt máu đang trào ra từ cơ thể. Máu tươi theo thời gian dần qua trở nên đậm sệt khô quắt, âm thanh tí tách cũng biến mất, sau đó trở về an tĩnh ban đầu.

Giờ phút này, hai người họ như trở về thời gian tiến vào căn biệt thự năm đó.

Cây cỏ khô héo, sấm sét xé trời xen lẫn mưa to tầm tã giữa không gian âm trầm bên trong. Hai người lui vào tận trong góc, chặt chẽ ôm nhau. Vô số con quỷ gào thóc chung quanh họ, giống như trên thế giới này chỉ còn mỗi hai người nương tựa lẫn nhau.

Dưới lớp chăn dày, Nguyễn Viên cảm giác có ai đang nhìn cậu, trong mắt tràn ngập oán khí. Đối với người sống, đối với thế giới sinh sôi, đó chính là thứ mà những con quỷ bỏ mạng oan uổng căm ghét nhất —

“Ca.” Cậu chịu đựng hai hàm răng run rẩy, một lần lại một lần an ủi, “Đừng sợ, có em đây.”

Thanh niên không nói gì, chỉ vươn tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng Nguyễn Viên, giống như trấn an một đứa trẻ.

Dần dần, A Viên cảm thấy mệt mỏi rã rời. Sự hãi trong lòng cũng dần biến mất, chỉ cảm thấy vô cùng an tâm. Ngay khi mơ màng tiến vào giấc ngủ, cậu dường như nghe thấy giọng thanh niên, anh nói, “Xin lỗi.”

41. Chương 41: Dần Dần Tiếp Cận 10

Đoạn thời gian đó thanh niên vẫn sống ở nhà cậu, đây cũng là kỳ nghỉ đông vui vẻ nhất mà A Viên có được trong suốt những năm cao trung. Tình trạng thanh niên ngày càng chuyển biến tốt đẹp, từ một thiếu niên lúc nào cũng ảm đạm, đã nguyện ý bồi A Viên chơi game, chơi điện tử, hoặc là đi bóng rổ đến bể bơi, chỉ cần là nơi cậu thích, anh đều đi chung với cậu.

Mấy ngày cuối tuần ngắn ngủn nhanh chóng trôi qua, Nguyễn Viên phải tham gia kỳ thi lại trước ngày

khai giảng, kết quả môn Ngữ Văn vẫn nằm trong diện không đạt tiêu chuẩn.

Cậu gạt mẹ Nguyễn để ca ca ký tên xác nhận, cũng coi như sử dụng thích đáng chỗ tốt mà anh trai mang lại.

Thanh niên cầm bài thi cậu, đọc từ trên xuống dưới một lần. Anh chỉ vài những lỗi sai thường gặp cho A Viên xem, cuối cùng khi lướt sang bài văn dài chỉ toàn ông nói gà bà nói vịt, cũng nhin không được thở dài, “Sao môn Ngữ Văn của em lại kém đến trình độ này?”

Nguyễn Viên dẫu môi, “Tại thầy Ngữ Văn lớp em đây, mở miệng toàn phương ngôn, em nghe chẳng hiểu gì hết.”

Thanh niên không đồng ý nhìn cậu.

Nguyễn Viên chớp chớp đôi mắt tròn xoe, nịnh nọt hỏi, “Ca ca học đại học nào thế?”

Thanh niên gật đầu, “Sắp tốt nghiệp rồi.”

Nguyễn Viên nói, “Nghe đâu là trường K hệ kế tính?”

Thanh niên búng ngón tay lên trán cậu, “Em lại tính đánh chủ ý gì đây?”

Nguyễn Viên cười giống như mèo trộm cá, “Ca, anh có muốn kiếm thêm khoản thu nhập không?”

Thanh niên hỏi, “Em định chỉ công việc nào?”

Nguyễn Viên ngại ngần đáp, “Gia sư thì sao, không phải kiếm được nhiều tiền lắm à. Tiền mừng tuổi của em cũng hơn một ngàn đó, cho anh hết. Nếu, nếu không đủ... em sẽ tìm mẹ xin thêm.”

Thanh niên nói, “Nhưng anh học về máy tính, sao giúp em bỏ túi Ngữ Văn được?”

Nguyễn Viên nghển cổ nói, “Có thể vào được trường K thì môn Ngữ Văn nhất định rất tốt!”

Thanh niên không chịu nổi bộ dáng phấn khích của cậu, nói, “Anh chưa thấy ai tích cực muốn học bỏ túi như em hết.”

Nguyễn Viên nói, “Còn phải xem là ai giúp em bỏ túi nữa.”

Thanh niên tỏ vẻ bất đắc dĩ, theo quán tính duỗi tay xoa đầu cậu, ngọn tóc mềm mại vẫn y như khi còn nhỏ. Anh cười bảo, “Vậy em báo với dì một tiếng, nếu bà nguyện ý thì anh sẽ dạy cho em.”

Nguyễn Viên mừng như điên chạy tới hỏi mẹ Nguyễn, mẹ Nguyễn tất nhiên vui mừng khôn xiết, cố ý khoe một bàn đồ ăn thịnh soạn, luôn miệng nói, “Đứa nhỏ A Viên vốn chả thân cận với ai bao giờ, lại dính con như vậy. Đúng là máu thịt xương cốt, dù sao hai đứa cũng là...” Nói đến đây mẹ Nguyễn lập tức ngậm miệng, dường như ý thức mình đã nói sai, vội vàng gấp thức ăn cho hai người, chuyển đề tài, “Ai, hôm nay nấu hơi nhiều, ăn no một chút.”

Vào kỳ nghỉ đông, cái đuôi A Viên bị chop đi học bỏ túc.

Chủ nhiệm lớp ban thông điệp cuối cùng, trước khi khai giảng, nếu thi vẫn không đạt tiêu chuẩn, sẽ phải ở lại lớp một năm. A Viên nghe xong kêu khổ thấu trời, lén gạt mọi người trong nhà.

Điều khiến A Viên vui nhất chính là ca ca sẽ dạy cậu học, đối với cậu mà nói, học bỏ túc không còn đáng sợ như thế nữa, mà trở thành ngày thu hoạch sau bao nhiêu năm.

Đa số thời gian đều học tại nhà Nguyễn Viên, thanh niên dường như không muốn cậu đến ký túc xá của mình.

Ký túc xá anh ở là những căn phòng cũ nằm ở ngoại ô, nhà trệt cao hai tầng, rất nhiều người dọn đi, chỉ còn lại vài ông bà cô độc, mỗi ngày kéo ghế ngồi trước sân phơi nắng.

Nguyễn Viên chỉ từng đến đó một lần.

Rõ ràng phòng hướng về phía Nam, mặt trời chiếu thẳng vào trong, phản chiếu tấm kính thủy tinh, giống như một khay lọc nhiệt, đến cùng chỉ còn lại không khí âm u lạnh lẽo.

Nguyễn Viên ngồi trong phòng mà lạnh đến run rẩy, thanh niên giảng gì cậu cũng không nghe rõ, chỉ thấy như bị vây chặt giữa vô số người. Hơi thở lạnh lẽo thấm vào xương cốt, đông cứng khó thể nhúc nhích nổi.

Cuối cùng cậu nhịn không được, túm góc áo thanh niên, nhỏ giọng nói, “Ca, ở đây thực lạnh, em giống như bị cảm rồi. Hôm sau tiếp tục được không?”

Thanh niên sờ sờ trán cậu, “Không thoải mái à?”

Nguyễn Viên nhìn chung quanh hồi lâu rồi gật đầu, “Ca, có phải phong thủy phòng anh không đúng không? Mặt trời to như vậy, dù vào mùa đông cũng không nên lạnh đến mức độ này chứ?”

Thanh niên mỉm cười thuận tay bóp bóp mặt cậu, thấp giọng nói, “Vẫn chưa tới lúc.”

A Viên nghe không hiểu, nhưng khi cậu hỏi lại, thanh niên nhất quyết không trả lời.

Kỳ nghỉ đông nhanh chóng trôi qua, mai là ngày khai giảng, mẹ Nguyễn mời ca ca đến nhà ăn cơm.

Nguyễn Viên cầm bài thi lại, thành tích phải nói là tiến bộ vượt bậc. Cậu vội vã mang về khoe với ca ca, tan học xong thì từ chối lời mời đến KTV với đám bạn, chỉ biết hùng hục chạy về nhà.

Nhưng khi cậu vừa đến, đang đứng trước cửa, bỗng nghe thấy tiếng rống giận trong phòng, “Tôi có thể chịu đựng bà sinh thẳng nghiệt chủng đó, nhưng không độ lượng đến mức cho phép nó tự do ra vào nhà tôi!”

Cậu không khỏi ngừng bước, đứng trước cửa không dám tiến vào, cửa khép hờ, ngoài cửa truyền ra tiếng cãi nhau kịch liệt.

Ba Nguyễn hất đổ cả bàn đồ ăn, mẹ Nguyễn đứng giữa đồng lộn xộn hô to, “Trẻ con thì có gì sai! Nó ngay cả quyền lợi lựa chọn sinh ra cũng không có!”

Ba Nguyễn rít gào, “Nó vốn không nên sống trên đời này!”

Choang một tiếng thật lớn, ly pha lê vỡ mạnh, mảnh nhỏ văng tung tóe tới cận ngoài cửa chính.

Nguyễn Viên nhin không được lùi mấy bước, ngoài ý muốn đụng phải một lồng ngực, cậu lắp bắp kinh hãi, vội vàng quay đầu lại, thì thấy ca ca đang đứng ngay phía sau, mặt vô biểu tình nhìn vào trong nhà, mái tóc hỗn loạn dính tuyết, khuôn mặt tái nhợt đến mức khiến anh trông như một khối băng lạnh.

A Viên cuống quýt nắm lấy tay thanh niên, thấp giọng nói, “Ca, chúng ta... chúng ta ra ngoài ăn cơm nha.”

Thanh niên cúi đầu nhìn cậu, thò tay xoa xoa mái tóc rối loạn sau mũ, “A Viên ngoan, nhẫn lại với mẹ em anh đi trước ”

Thanh niên nhìn A Viên thật sâu, tiếp đó quay gót bước thật nhanh.

Nguyễn Viên nghĩ thầm muốn đuổi theo, lại cố kị ba mẹ đang cãi nhau, cậu đẩy cửa thấy hai người có vẻ lặng lẽ, vội xoay người nhanh chân đuổi theo

Đây là thời gian lạnh nhất trong năm, tuyết rơi đầy trời khiến đèn đường cũng trở nên ảm đạm.

Thanh niên đã sắp rời tiểu khu, bóng dáng anh chậm rãi bao phủ bởi nền tuyết trắng xóa.

Đáy lòng Nguyễn Viên bỗng dâng lên sợ hãi không nói nên lời, cậu chạy theo như điên, vừa đuổi vừa lớn

tiếng hô, “Ca — ca! Chờ em với!”

Thanh niên giống như không nghe thấy, anh ra khỏi tiểu khu, chuẩn bị băng qua đường cái.

Nguyễn Viên cảm thấy tâm mình sắp chui ra khỏi miệng, mắt thấy bóng dáng ca ca dần xa, cậu bất chấp xông thẳng qua đường.

Bíp — bip —

Tiếng chuông chói tai vang lên, đèn pha sáng lóa như đôi mắt Tử Thần lạnh lùng nhìn xuống. Nguyễn Viên hít thở không thông, đầu óc trống rỗng, theo bản năng nghiêng đầu nhìn, cậu thấy một chiếc xe chở hàng đang phóng nhanh đến.

“A Viên!” Ở mép đường bên kia có ai đó chạy lại, lúc cậu cho rằng mình chết chắc không thể nghi ngờ, người kia đột nhiên thò tay kéo cậu thật mạnh.

Xe hàng chạy ngay sát mép người, phanh gấp dừng ở ven đường. Tài xế nhảy xuống khỏi xe, chỉ vào hai người chửi ầm một trận.

Nguyễn Viên thủy chung nắm chặt góc áo anh không buông, cậu có dự cảm, rằng nếu buông tay lần này sẽ không còn nhìn thấy anh nữa.

Thanh niên kéo cậu ra sau, giơ tay nói xin lỗi tài xế, hết lời khuyên đối phương rời đi. Anh quay đầu, nhìn Nguyễn Viên đứng đằng sau, khẽ thở dài, “Em đuổi theo anh làm gì?”

Nguyễn Viên nói, “Ca, anh theo em về nhà nhé. Mẹ nấu rất nhiều đồ ăn anh thích. Bên ngoài lạnh như vậy, giờ mà về ký túc xá cũng không có...”

“A Viên.” Thanh niên ngắt lời cậu, anh khẽ cười, thoát nhìn vân đạm phong khinh, nhưng Nguyễn Viên biết đằng sau đó cất chứa gió to sóng lớn, “Đó không phải là nhà, nơi đó chỉ toàn người căm ghét anh.”

A Viên không biết an ủi anh như thế nào, chỉ thấy hốc mắt đầy nước, cậu bắt lấy tay thanh niên, “Có em đây. Anh chính là người nhà em. Ca, anh đừng đi, đừng bỏ em.”

Thanh niên lắc đầu, trong mắt dường như lộ ra thương tiếc, thấp giọng bảo, “A Viên ngoan nào.”

A Viên vắt hết óc cũng không biết nói gì để giữ anh lại, vươn tay phát hiện bài thi nhả nhúm trong tay, “Ca!” Cậu giống như mới tìm được bảo bối gì đó, giơ bài thi hơi ẩm ướt cho anh coi, “Ca, anh xem nè, đây là lần đầu tiên em thi điểm cao như vậy.”

Thanh niên cầm lấy bài thi cúi đầu nhìn, cười khen, “A Viên thật giỏi.”

“Còn không nhờ anh dạy em sao?” Cậu ngẩng đầu, bướng bỉnh nhìn đối phương, “Ca ca, về sau tiếp tục dạy bổ túc cho em được không?”

Thanh niên mỉm cười, “Em đã học tốt lắm rồi.”

“Đó là nhờ ca ca...”

“Đủ rồi.” Giọng nói thanh niên đột ngột trở nên lạnh lùng, ngay cả biểu tình trên mặt, cũng là lạnh lẽo thấu xương, trong nháy mắt, anh giống như biến thành một người khác, “Em phải trở về.”

A Viên không khỏi buông lỏng bàn tay, mặt mày thấy sợ hãi, “... Ca?”

Thanh niên nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, “A Viên, em về đi.”

Nguyễn Viên bướng bỉnh nói, “Ca, anh còn đến nữa không?”

Thanh niên cười khẽ, “Còn, anh nhất định đến.”

— Nhưng ca ca đã nuốt lời.

Mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học, A Viên cũng không thấy anh đâu.

Đôi khi cậu sẽ nhắc với mẹ Nguyễn, nhưng mẹ Nguyễn chỉ im lặng, hoặc lắc đầu cười khổ, cuối cùng bà sẽ lạnh mặt, hờ hững bác bỏ cậu, “Con làm gì có ca ca.”

Cậu một thân chạy tới trường K tìm ca ca, nhưng hỏi biết bao người, ai cũng trả lời rằng chưa từng nghe thấy cái tên đó. Cậu lại chạy sang chỗ ca ca thuê ở, khi đến đó chỉ thấy căn cầu đang dỡ nhà ầm ầm rồi dời đi nơi khác.

Cuối cùng cậu trở về quê nhà, nhưng cả phiến rừng rậm mênh mông cũng bị san bằng, căn biệt thự hoang phế chịu chung số phận, trở thành một đoạn quá khứ không thể nào hiểu nổi.

42. Chương 42: Dần Dần Tiếp Cận 11

“— A Viên, A Viên, mau tỉnh lại!”

Có người nhỏ giọng nói với cậu, dùng sức đẩy đẩy.

A Viên ngủ say chưa đủ, tỉnh tỉnh mê mê một lúc sau mới mở mắt.

Ánh sáng âm u, cậu thấy Tùng Võ, mặt đầy sốt sắng nhìn cậu.

“A Viên!” Biểu tình Tùng Võ hơi giãn ra, “Rốt cuộc anh đã tỉnh.”

“Xảy ra chuyện gì?” A Viên lau gương mặt ướt sũng, nhất thời khó thể phân biệt trước mắt là thực hay ảo, nói, “Cậu nhéo tôi đi, dùng lực chút.”

“Chúng ta rút khỏi ống thông gió, còn anh bị đung đầu rồi ngất mất.” Tùng Võ nghe lời dùng hai ngón tay niết một cái, “Anh còn chưa tỉnh sao?”

A Viên bị nhéo đau, miễn cưỡng xác định đây là hiện thực, “Tôi đã nhớ bản thân là ai.”

Tùng Võ vẫn không hiểu lắm, “Hả? Anh bị mất trí nhớ sao?”

A Viên im lặng, cậu không những nhớ bản thân là ai, mà còn nhớ lại toàn bộ hồi ức về Thường An Tại. Người kia mỗi một lần xuất hiện đều đột ngột như vậy, lúc biến mất cũng vô cùng vội vàng.

Cậu không dám nghĩ thêm nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn chung quanh. Vừa mới thấy, cả người lập tức lùi lại mấy bước, “Đây là nơi nào?”

Mười mấy người ở bốn phương tám hướng cũng lùi lại.

“Nha! Đừng hoảng!” Tùng Võ vội nói, “Anh nhìn kĩ thử xem.”

A Viên cố giữ bình tĩnh, trên bốn bức tường cứ nhiên khảm đầy những tấm gương hẹp dài, nhìn giống như những cánh cửa vòng quanh.

Giữa căn phòng có một cây nến trắng, sáp chảy đầy đất, hiển nhiên đã cháy từ lâu rồi, bóng người trong gương mơ màng trông như ma quỷ, bọn họ làm theo những động tác giống y như đúc.

A Viên ngẩng đầu, phát hiện trên trần nhà cũng khảm đầy gương lớn, xuất hiện vô số ảo ảnh bản thân, phảng phất như bị những đôi mắt không thuộc về mình nhìn chăm chăm, “Sao lại có... nhiều gương như vậy?”

Tùng Võ đáp, “Khi mới ngã xuống tôi sợ muốn chết luôn, may mà rơi vào đây, khi này nghe tiếng ai đó đi

tới đi lui bên ngoài, nên tôi không dám ra... Kết quả thì sao, giờ cả cái cửa cũng không biết ở đâu. Bất quá nghe đầu gương có thể trừ tà. Tôi định dứt khoát trốn ở đây cho rồi.”

A Viên không muốn nhìn bản thân trên gương, cho nên hết sức chăm chú nhìn cây nến chầm chầm, nghe vậy không khỏi hỏi, “Gương trừ tà? Sao tôi nhớ là chiêu quỷ mà.”

“Anh đừng nói bậy.” Tùng Võ trừng to hai mắt mình, một bên xoay đầu đánh giá chung quanh, “Anh là người thành phố nên chắc không biết. Ở quê của tôi có nói về cách bắt quỷ nếu bị quẩn thân, khi đó phải tìm một cái gương. Như vậy khi con quỷ nhìn thấy, sẽ phân biệt không rõ, cứ tưởng anh ở trong đó, đợi nó tiến vào rồi thì sẽ không thể ra nữa. Tôi nghĩ người nhà Hoàng An Na cũng biết chuyện này.”

Cậu quả thực chưa từng nghe bao giờ, cứ nghĩ hần đọc trong sách mà thôi, thuận miệng bảo, “Nói như vậy, chả phải cả căn phòng này đều chứa quỷ sao?”

“Anh nói bậy riết nghiện hả!” Tùng Võ ngồi xuống, dùng đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn A Viên, hần nhỏ giọng bảo, “Bất quá nói anh nghe, khi nãy tôi nghe thấy có ai đó gọi tên anh bên ngoài.”

A Viên sững sốt, “Ai?”

“Là giọng một người đàn ông.” Tùng Võ xoa xoa tay, trông hần hơi lạnh, “Kỳ thực thời điểm trông thấy anh tôi đã muốn hỏi... khi đó anh đang nói chuyện với ai?”

A Viên cơ hồ trăm phần trăm khẳng định người gọi cậu chính là Thường An Tại, chẳng lẽ Thường An Tại vẫn chưa chết? Cậu vui sướng nghĩ, tiếp đó lại trở nên bình tĩnh — chẳng lẽ anh cũng giống như Từ Phàm... trở thành ác quỷ tìm thể thân?

Chưa chắc — cậu nhớ lại thời thơ ấu, dám khẳng định ngôi nhà quỷ quái đây chính là căn biệt thự năm ấy anh dẫn cậu vào, vô luận là phòng ở hay hình dáng bên ngoài — nhưng một ngôi nhà vốn nằm sâu trong khu rừng sao lại có chân chạy tới nơi thành thị chứ? Rốt cuộc tại nó có quan hệ gì với Thường An Tại?

Trong đầu cậu thực sự rất loạn, hậu tri hậu giác mới phản ứng trước lời Tùng Võ, “Cậu nói gì vậy, tôi vẫn cùng Thường An...” Nói được một nửa, cậu nhìn biểu tình khẩn trương của Tùng Võ, nhẹ nhàng nói, “Cậu không thấy người đi cùng với tôi?”

Tùng Võ trừng mắt như mới gặp quỷ, “Không hề, từ lúc bắt đầu chúng tôi chỉ thấy mỗi anh.”

Mặt A Viên lập tức tái nhợt, Tùng Võ đột nhiên giơ tay ý bảo im lặng, hần nói bằng khẩu hình miệng, “Nghe kia.”

Lại là tiếng bước chân quen thuộc, cộp, cộp, cộp — nó trên lầu ba lúc tiến lúc dừng, giống như những lần trước cứ vòng tới vòng lui, theo đó là tiếng đồ vật đổ vỡ, kèm với tiếng kéo kèn kẹt, người nọ giống như đang tìm thứ gì đó.

A Viên khấn trượng nghe âm thanh, nhưng suy nghĩ vẫn dây dưa với lời Tùng Võ.

Bọn họ không nhìn thấy Thường An Tại? Vậy Thường An Tại vẫn luôn bên cạnh mình rồi cuộc là người hay quý? Không không không... cũng chưa chắc bọn Tùng Võ không phải quý!

A Viên mãnh liệt nhớ lại lời Thường An Tại: Đừng quá tin vào những gì mình thấy.

Là chỉ ai? Bọn Tùng Võ ở trước mặt hay chính là người vẫn luôn đồng hành với cậu...

A Viên nhìn Tùng Võ, nhất thời cảm thấy đối phương thật khả nghi. Chẳng lẽ giống như Hứa Đồng giả bộ bình thường lừa Vu Lệ sao?

Nhưng... nếu Tùng Võ thật sự như thế, đáng lý phải ra tay lúc cậu hôn mê chứ?

A Viên nỗ lực không nhớ đến tấm biển gỗ treo trên căn phòng ở lầu một... thứ xác minh rằng anh đã sớm chết.

Ngay khi cậu rơi vào vòng xoáy hỗn độn, cậu bỗng nghe tiếng ai đang gọi.

” — A Viên.”

“A Viên, em ở đâu?”

Là giọng Thường An Tại!

Tùng Võ đầy vẻ hoảng sợ nhìn cậu, A Viên trừng mắt nhìn hình ảnh mình trong gương, cậu đang run rẩy.

Anh liên tục lặp lại, từng tiếng từng tiếng kêu gọi, trong lòng A Viên cứ nhiên trở nên chua xót!

Cơn buồn ngủ giống như một tấm màn che khuất trời, ngay cả sợ hãi cũng không đánh lại, thoáng chốc đã bao phủ toàn bộ suy nghĩ hỗn loạn của cậu.

Mấy tờ báo dán trên cửa phát ra tia sáng mỏng manh.

A Viên ngửi thấy hương vị bánh bao, lúc ngồi dậy thì phát hiện Thường An Tại đã mua bữa sáng, đặt đầy trên chiếc bàn què chân.

A Viên cảm thấy mơ hồ, cậu sờ tay捏 bản thân một cái, hơi đau — thế đây chỉ là mơ hay là hiện thực?

Thường An Tại ngồi cạnh giường cúi đầu nhìn di động, nghe thấy tiếng động thì quay đầu sang nhìn, thấy A Viên thì nói, “Rửa mặt sạch sẽ rồi ngồi xuống ăn sáng.”

Đầu óc A Viên mơ màng, rời khỏi giường, sau đó tới chỗ bồn nước rửa mặt.

Hai người không ai nói lấy một câu, thẳng đến khi A Viên ngồi xuống bàn mới bỗng dưng nói, “Em nhớ lại chuyện lúc trước.”

Thường An Tại bỏ ống hút vào ly sữa đậu nành đưa cho cậu, “Thế à.”

A Viên nhận lấy, miệng vẫn hỏi, “Tốt nghiệp đại học xong anh đi đâu?”

Thường An Tại trầm mặc hồi lâu, “Anh chỉ trở về nơi mình nên về.”

“Dưới quê sao? Anh gạt người, em về đó rồi, biệt thự đã bị phá hủy.” A Viên trừng anh, “Thế bây giờ anh đến đây làm gì?”

Thường An Tại cười cười, “Anh đến nhìn em, xem đệ đệ của anh trưởng thành như thế nào.”

A Viên vốn đang khí thế bức người, nghe anh nói vậy, nhất thời không biết phản ứng thế nào, đành phải cúi đầu hút sữa đậu nành, mắt cậu chưa xốt, chỉ đành liếc mắt nhìn sang chỗ chỗ khác khác chế nước mắt không được rơi, cậu muốn đứng dậy ôm đối phương, hỏi anh sống có tốt hay không, thế nhưng suy nghĩ mãnh liệt ấy bị lý trí ép vào tận đáy lòng, cậu ra vẻ lãnh tĩnh nói, “Em vẫn tốt, còn anh — em đã tìm anh rất lâu, nhưng không thấy đâu.”

“Anh tốt lắm.” Thường An Tại giơ tay sờ tóc cậu, “Sắp tới nghỉ đông, nhàn rồi không có việc gì. Em mỗi ngày đều phải bán hoành thánh, không bằng anh giúp em cho.”

A Viên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, “Anh giúp em?”

“Anh giúp em bao nhé?” Thường An Tại cười cười, “Tay nghề anh khá lắm, em muốn nhìn thử không?”

“Như vậy sao được?” A Viên ngượng ngùng, hoành thánh cậu bán mỗi ngày đều đẩy từ ngôi nhà đó ra, cậu chỉ nói, “Em quen tự làm rồi, không muốn phiền anh...” Cậu muốn kêu anh trở về đi, nhưng nhìn bữa sáng đầy ắp trên bàn, lời xua đuổi lại không thể thoát khỏi miệng.

Thường An Tại nói, “Anh đã mua xương và thịt rồi, em cứ coi như cho anh trải nghiệm cuộc sống. Quyết định thế đi.”

A Viên mơ mơ hồ hồ bị ép đồng ý.

Kết thúc bữa sáng, Thường An Tại tích cực băm thịt.

A Viên thấy anh như vậy, chỉ đành căng da đầu ra ngoài, đến chỗ khuôn viên kéo xe đẩy mình về.

Rõ ràng nắng hè chói chang, nhưng đường phố sương mù mênh mang, cả đường đi chẳng thấy một bóng người nào.

A Viên không hề thấy kỳ quái, đẩy xe trở về nhà xong thì khiêng nồi to lên lầu.

Động tác Thường An Tại rất nhanh, chắc hẳn có vài công phu, anh đã cán xong lớp da bên ngoài, đang bao một viên thịt tròn xoe.

Nồi cơm điện nấu nước canh hầm xương ừng ực sôi, hương vị nồng đậm lan tỏa ra tận cầu thang.

A Viên ngửi mùi hương cảm thấy quen thuộc, rất giống nồi hoành thánh hàng đêm cậu bán.

Cậu muốn đến giúp Thường An Tại, kết quả tay chân vụng về nên bị từ chối.

Cậu đành chuyển hướng ngồi xuống cái ghế nhỏ chống tay xem Thường An Tại làm việc, nhìn nhìn một hồi chẳng biết ngủ quên lúc nào.

Khi A Viên tỉnh lại, phòng đã trống rỗng, bầu trời tối đen.

A Viên đỡ đầu óc nặng trĩu, suy nghĩ thật lâu, mới nhớ trước khi mình ngủ cậu đang xem Thường An Tại bao hoành thánh.

Thế giờ Thường An Tại ở đâu?

Chẳng lẽ đã đi rồi?

A Viên không rõ cảm giác này là mất mát hay may mắn, cậu nhìn đồng hồ, sắp đến 10 giờ tối.

Lúc đi lên kiểm khắp phòng cũng không thấy nồi hoành thánh đâu, không lẽ Thường An Tại đã khiêng đi bán mất rồi?

A Viên vội vàng chạy xuống, phát hiện Thường An Tại đang đứng cạnh xe hoành thánh chờ cậu, “A Viên.”

A Viên hỏi, “Sao anh không gọi em dậy?”

Thường An Tại đáp, “Anh có, nhưng em không tỉnh.”

A Viên cúi đầu, “Ngại quá.”

Thường An Tại suy nghĩ muốn sờ đầu cậu, nhưng mới chạm vào tóc đã bị né tránh.

Thường An Tại thu hồi tay, nhẹ nhàng nói, “Không sao cả.”

Hai người không nói nữa, chỉ còn tiếng xe đẩy leng keng quanh quẩn khắp đường phố.

43. Chương 43: Đáng Sợ Tầng Tầng

Nhờ sự giúp đỡ của Thường An Tại, sinh ý xe hoành thánh đường như tốt hơn rất nhiều. Hộp đựng tiền cũng càng lúc càng đầy ắp.

Tuy vậy A Viên chẳng hề vui vẻ, cậu chỉ cảm thấy cổ quái, nơi nào cũng cổ quái.

Nhưng dù cổ quái thế nào, cậu lại không hề mang chút tâm tư tìm tòi, vì thể sinh hoạt vẫn cứ tiếp tục như cũ.

Liên tục vài ngày như vậy, rốt cuộc vào một đêm nào đó, giấc ngủ trước giờ chưa từng bị đả động vì âm thanh cộp cộp mà thức tỉnh.

A Viên ngồi dậy, thấy ánh trăng hiếm có trải dài trên con phố ngoài cửa, hình ảnh trong phòng trở nên mơ hồ hồ.

Người ngủ trong phòng, không biết từ khi nào, giờ phút này đang đứng chỗ bồn cầm dao phay chặt thịt.

Máu tươi ồ ạt không ngừng phun ra chảy dưới đất, bên cạnh chân anh đặt một túi nilon đen thật lớn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, A Viên mặt mày cảm thấy sợ hãi. Trực giác mách bảo cậu nên nằm xuống giả bộ ngủ, nhưng sợ hãi lẫn tò mò không ngừng quấy nhiễu đan xen, giống như có con mèo đang dùng móng vuốt cào cào chẳng tha.

A Viên ngồi một lát, nhịn không được chậm chạp bò xuống giường, tấm ván gỗ vang lên tiếng kéo kẹt thật

nhỏ, cậu bình ổn hô hấp rón rén tiến gần từng bước một, cậu không dám đến quá gần anh, cách vài bước thì ngừng lại.

Cậu nhún cổ thăm dò xem thử anh đang làm gì, kết quả —

Cậu đối diện một đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Chủ nhân đôi mắt không có cơ thể, chỉ còn mỗi cái đầu lẻ loi nằm gần cửa sổ, máu tươi theo đường mạch đứt đoạn tí tách rơi xuống.

A Viên che miệng, liều mạng nén tiếng thét kinh hãi sắp tràn ra, đáng tiếc hàm răng run cầm cập đã bán đứng bản thân cậu.

Thường An Tại bỗng dưng quay đầu, đôi mắt sáng rực như chim kiêu vồ mỗi đêm khuya, thẳng tắp nhìn về phía cậu.

A Viên thối lui về phía sau, cộp một tiếng, chân cậu va mạnh với thành giường, nhưng cậu không thấy đau, chỉ mở to mắt trừng tên ác ma đội lốt người trước mặt.

Thường An Tại trở về biểu tình thông thả như ngày thường, “Đánh thức em sao? Ngày mai anh phải về rồi, nên muốn chặt xương và thịt sẵn cho em.”

A Viên cắn chặt răng, phát ra từng âm tiết hỗn tạp, “Thịt, đó là thịt gì? Anh có biết mình đang làm gì hay không?”

Thường An Tại liếc nhìn cửa sổ, “Ai da, thật ngại, sao lại quên xử lý thứ này.” Anh khẽ cười, “A Viên có thể giúp anh ném nó đi không?”

“Anh...” A Viên nhớ lại những ngày bán hoành thánh, mỗi một ngày! Mỗi một ngày đều là, “Anh... anh vẫn dùng thịt người đấy...”

Thường An Tại hỏi, “Em nghĩ sao?”

Không biết vì sao túi nilon đang dựng đứng bỗng ngã xuống mặt sàn, một cái đầu vỡ nát lăn từ bên trong ra.

Thường An Tại vẫn mang theo vẻ tươi cười, nhưng bên trong tràn ngập nét thương hại.

Ngay lúc này, cái đầu người trên cửa sổ bỗng nhiên bật cười quái dị, nó gian nan chuyển động đầu về phía A Viên, máu tươi trong miệng ào ạt chảy ra, “A Viên — cứu tôi với A Viên.”

Cái đầu đó chính là — Tùng Vô!

Thần kinh buộc chặt lập tức đứt đoạn, A Viên rớt cuộc không thể khống chế nữa, cậu ôm đầu phát ra một tiếng hét thảm rồi quay người tông cửa chạy mất, một đường băng thẳng xuống cầu thang.

A Viên không rõ mình chạy như điên khắp ngã tư đường rộng lớn bao lâu, thẳng đến khi tinh bì lực tắn, cậu mới hốt hoảng dựa lên tường rồi trượt dài xuống.

Nước mắt lẫn mồ hôi pha trộn với nhau, toàn thân cậu từ đầu đến chân hoàn toàn ướt đầm.

Bóng đen bao phủ, chỉ còn vài quầng sáng mờ đậm thủng màng đêm, sương mù như mọi ngày lượn lờ quanh thành thị.

A Viên ngây ngốc, không biết mình đã ngồi bao lâu.

Ven tường có vài cọng tường vi rũ xuống, nụ hoa màu trắng như tuyết theo gió nhẹ nhàng cọ cọ má cậu.

A Viên chùi mắt, dần dần khôi phục thần trí. Cậu lắc lư đứng dậy quan sát, không ngờ mình đang ở ngoài khuôn viên căn biệt thự.

Cậu ngẩng đầu, nhìn ngôi nhà ẩn nấp đằng sau tầng tầng lớp lớp tuyết trắng, trên lầu hai mơ hồ lộ ra bóng người, một hai ba... vô số không đếm xuể, chen chúc vịn cửa sổ, tham lam tranh giành nhìn cảnh sắc ngoại giới.

A Viên nghe thấy tiếng sột soạt truyền từ chỗ hoa viên, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại tiến vào đó, cánh cổng kéo kẹt mở toang chào đón người tới.

A Viên ngẫm mình thường xuyên đẩy xe hoành thánh từ chỗ này, cậu nghĩ chắc ở đây có một vị đầu bếp làm hoành thánh cho cậu bán... Bọn họ từng quen biết nhau sao? Tại sao người đó lại không đi bán? Chẳng lẽ cơ thể tàn tật không tiện di chuyển? Hay vì diện mạo xấu xí không dám gặp người?

Sống ở nơi đáng sợ như vậy... dù thế nào cũng không phải người bình thường.

Đầu óc A Viên thiên mã hành không*, đập trên mặt cỏ ẩm ướt từng bước đến gần, mãi đến khi —

(*) đầu óc chóng mặt như lao lên không trung.

Cậu thấy bóng dáng quen thuộc đứng giữa khuôn viên.

Thường An Tại đưa lưng về phía cậu, dao phay sắc bén chậm chậm bỏ lên thớt.

Anh nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, theo thể quay đầu nhìn, “A Viên?” Anh thoạt nhìn rất sững sốt, “Em đến đây làm gì?”

A Viên trừng mắt, “Là anh — vẫn luôn là anh!”

Thường An Tại bình tĩnh mỉm cười “Thế em nghĩ người nấu hoành thánh cho em mỗi ngày là ai?”

A Viên gắt gao nhìn dưới đất, tay chân cụt để chung một chỗ, máu loãng đã dọn sạch sẽ bỏ vào thùng. Trên dây treo rất nhiều cái đầu người lủng lẳng, dưới đất còn lẫn lóc ba cái như mấy con lật đật, nước bùn hỗn hợp cỏ dính đầy mặt, mấy con sâu to béo bò lúc nhúc trong lỗ mũi.

A Viên nhìn hồi lâu mới nhận ra, đó rõ ràng là ba người đã chết — Hứa Đồng, Từ Phàm, Vu Lệ!

A Viên che miệng liên tiếp lùi về sau, đụng phải một thứ kêu leng keng, lưng cậu dựa vào một vật. Sương mù nồng đậm lượn lờ, không ngừng quanh quẩn quanh cổ rồi chui vào gian mũi.

Đằng sau chính là chiếc xe đẩy bán hoành thánh.

Rõ ràng quen thuộc đến vậy, nhưng A Viên lại không dám quay đầu nhìn, cậu không dám, chỉ sợ phải thấy đồng xương cốt người trong đó, cậu rất sợ... sợ những thứ mình bán trước giờ chính là lớp thịt người cạo từ xương ra.

Nhưng Thường An Tại không buông tha cậu, còn mỉm cười, nụ cười ảm đạm, ánh mắt lộ ra thương hại mình từng thấy mấy lần, nhẹ nhàng hỏi, “A Viên, sao em không thử quay đầu nhìn trong nồi có gì?”

Một tiếng lách cách kỳ quái vang lên, giống như có một đôi tay vô hình nắm cổ khiến cậu buộc lòng phải bước sang chỗ khác, khi di chuyển đến một vị trí có góc độ thích hợp, những thứ sôi trào trong nồi cứ như vậy lọt vào tầm mắt —

Không phải là bộ xương người dữ tợn như dự đoán, mà còn đáng sợ hơn cả! Trong nồi không hề đựng nước canh, chỉ có một luồng khí đen không ngừng quay cuồng, tựa như oán khí mà tất cả người chết ngưng tụ thành.

“Em cho rằng những thứ em bán trước đây là gì chứ?” Thường An Tại cười trầm thấp, lúc vào tai A Viên lại như sấm sét rầm rầm khiến cậu lo lắng không yên, “Thứ em bán đi chính là những oán khí cuộn cuộn trong căn nhà này. Đưa bọn họ tới, vẫn luôn luôn là em.”

A Viên gắt gao trừng trừng nồi khí đen, hiện ra vô số khuôn mặt người vắn vẹo.

Bên tai vẫn là giọng Thường An Tại, trước sau ôn hòa như một, anh nói, “A Viên, bọn chúng đều muốn em.”

A Viên nơm nớp lo sợ không yên, chúng nó? Chúng nó là ai? Vì sao chúng nó lại...

Nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng hỏi, đã nghe Thường An Tại cất tiếng, chuyển thành giọng điệu âm lãnh, “Như vậy em có nguyện ý nói cho anh biết — em đang ở đâu sao?”

44. Chương 44: Đáng Sợ Tầng Tầng 2

A Viên còn chưa kịp trả lời, cả người bỗng bị ai đẩy, ngã nhanh về phía sau, cái ót đập lên mặt sàn kêu cộp một tiếng.

A Viên bị đau đớn kịch liệt bức tỉnh, lọt vào tầm mắt chính là gương mặt Tùng Võ đứng nhìn từ trên cao, “A Viên?” Về mặt hấn khẩn trương, năm ngón tay lắc lắc trước mặt cậu, “Anh tỉnh rồi sao?”

A Viên ôm cái ót ngồi dậy nhìn chung quanh, “Tôi bị sao vậy?”

Vẫn là căn phòng khảm đầy kính, cây nến chỉ còn một tắc, phần sáp xui lơ chảy xuống thành một bệt đông cứng.

Tùng Võ duỗi tay kéo cậu lên, A Viên bỗng phát hiện mình đang đứng trước một tấm gương.

Tùng Võ nói, “Khi này anh vừa nghe thấy tiếng người đàn ông gọi thì trở nên si ngốc không nhúc nhích, đợi đến khi thanh âm biến mất, thì luôn miệng bảo rằng chỗ này là lối ra, anh muốn ra ngoài vân vân, chết sống muốn đẩy tấm gương.”

A Viên nhớ lại giấc mơ, cậu không rõ có phải Thường An Tại cố ý khiến cậu mơ như thế hay không, cậu chỉ biết, Thường An Tại đã không còn là người... Thường An Tại đang tìm cậu.

Thấy A Viên trầm tư, Tùng Võ lại nói, “Bây giờ không còn tiếng động, chúng ta có nên nhân cơ hội chạy ra ngoài hay không?”

A Viên do dự một hồi, định bụng nói được, chung quanh bỗng vang lên tiếng khóc nức nở.

Tiếng khóc mềm mại truyền khắp bốn phương tám hướng, giống như sau mỗi mặt gương đều cất chứa vô số oan hồn, nhưng vì bị cách trở, cho nên không thể tiến vào.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tùng Võ mở miệng trước, hần thở dài bảo, “Thôi, chúng ta cứ tạm thời ngồi ngốc ở đây đi.”

Hần đã nói vậy, A Viên đương nhiên không ý kiến, hai người mặt đối mặt, trầm mặc ngồi cạnh chỗ cây nèn.

A Viên đã quen ở một mình, im lặng này giờ cũng không có gì lạ.

Nhưng Tùng Võ lại không thể nhịn nổi, trầm mặc một hồi, đợi tiếng khóc biến mất, hần mới bắt đầu than ngắn thở dài, “Chúng ta còn phải trốn bao lâu nữa đây, sớm biết như thế đánh chết tôi cũng không thêm tới đâu.” Hần ngả người ra sau, nằm thành hình chữ đại, một lát sau, bỗng lên tiếng hỏi, “Anh thấy đói bụng không?”

A Viên lắc lắc đầu, “Không.”

Tùng Võ thở dài, “Tôi tiến vào đây khoảng hai ngày rồi, vẫn chưa ăn gì hết, giờ đói muốn liệt luôn, chừng nào mới ra ngoài đây trời. Sớm biết vậy chả thèm tới đây đâu... chỉ tại Từ Phàm.”

A Viên vừa thoát khỏi hồi ức, nhin không được nhìn về phía Tùng Võ, như muốn xác định đầu hần còn nằm trên cổ hay không.

“Anh nhìn tôi chi vậy?” Tùng Võ bị cậu nhìn mà nổi da gà, lập tức ngồi dậy, di động trượt ra khỏi túi rút xuống đất.

“Úi úi di động của tôi.” Hần vội vàng nhặt lên, nhìn vào mới thấy màn hình tự mở khóa, đang hiển thị mục album. Hần cũng thuận tay click vào tấm hình chụp bốn người bọn họ, đang định phóng to đưa cho A Viên xem, kết quả tầm mắt vừa lệch sang một bên, thì dính chặt trên góc tường.

Tùng Võ ngơ ngác nhìn tấm gương, thấp giọng nói, “A Viên.” Hần tiến về phía trước một bước dài, lớn tiếng kêu, “A Viên! Chỗ này có cửa nè, chúng ta ra ngoài thôi!”

Không biết gió từ đâu ra, thổi vào ngọn nến khiến nó tắt mất, trong phòng biến thành một mảnh tối đen.

A Viên cảnh giác nhìn góc tường mà Tùng Võ nói, chỗ đấy tối đen như mực, trong gương không soi thấy bóng người, “Tôi không thấy gì cả.” A Viên đứng dậy kéo hần, “Cậu đừng qua đó.”

Tùng Võ vẫn tiến về phía trước, trong miệng thì thảo, “Thật nhiều đồ ăn... thật nhiều.”

Chỗ bóng tối trong mắt Tùng Võ giờ đã biến thành bộ dạng khác, tấm gương biến thành cái ngổ nhỏ, bên trong đặt một cái đèn mờ, kê đèn là chiếc bàn trà chất đầy đồ ăn —

Hoa quả tươi mát mê người, bánh bao với heo sữa quay, bánh kem dâu tây, đùi gà chiên vàng óng,... Mỗi một món đều khiến người ta chảy nước miếng, tinh thần hoảng hốt.

Tùng Võ nuốt một ngụm nước miếng, từ từ bò dậy, thì thào tự nói, “Thật nhiều đồ ăn, đói quá.” Hắn ngăn người đứng tại chỗ, đột nhiên mơ màng, lão đảo chạy về ngõ nhỏ, di động lại trượt khỏi tay hắn rồi nện mạnh xuống đất.

“Tùng Võ! Đó không phải thật đâu!” A Viên nghe giọng hắn càng thêm không ổn, cậu sống chết kéo Tùng Võ muốn giữ hắn ở lại.

Ai ngờ Tùng Võ như bị ma nhập, khí lực lớn kinh người, một chiêu đã ném cậu sang bên cạnh, Tùng Võ quay đầu, hung hăng trừng cậu, “Cút đi! Đừng giành với tôi!”

Hắn nhanh chân vọt vào trong cửa, tay cầm đùi gà cắn xé mấy miếng, lại cầm quả táo cắn một ngụm rồi to, liên tiếp nhét hai khối bánh ngọt vào miệng. Hai má hắn phình to, giống như quỷ đói đã nhịn nhiều năm.

Tùng Võ đang nhai ngấu nghiến, động tác bỗng nhiên dừng lại, ngón tay vói vào trong miệng tìm kiếm, sau đó kéo một nhúm tóc ra ngoài.

Tùng Võ ngơ ngác nhìn nhúm tóc, hắn bỗng nhiên cảm thấy những thứ đang nhai bỗng nhiên chuyển động, ngay lập tức không cần suy nghĩ, cuống quýt móc họng nhả những thứ đang ăn.

Nào ngờ những miếng đồ ăn nát như trên đất đột ngột hóa thành rất nhiều luồng khí hình bàn tay lớn nhỏ.

Vàng trắng mờ sau cửa sổ phát ra ánh sáng âm lãnh, khiến hình ảnh biến thành màu trắng đen như TV thời xưa.

Tùng Võ trừng mắt nhìn luồng khí, hai chân mềm nhũn ngã quỵ xuống đất, trong dạ dày một trận sóng cuộn biển gầm, hắn há to miệng, điên cuồng nôn ói, những thứ dơ bẩn sau khi rơi xuống đất lại biến thành một cái bóng dính nhớp, chúng nó mấp máy, giữa gương mặt trắng bệch lộ ra cái miệng nhỏ nhắn, cong cong cười nhạt, nũng nịu kêu, “Tùng Võ — Tùng Võ à —”

Tùng Võ lập tức thối lui về sau, hắn bị một màn trước mặt dọa cho kinh hãi, chỉ cơ thể lơ lửng nhìn thứ đó dần dần thành hình, giữa cái miệng ngọt ngào xuất hiện thêm hai chiếc răng nanh gặm cắn cắn nuốt, cuối cùng cuộn thành một cái bóng lớn to bằng đầu người.

Tùng Võ gắt gao nhìn nó chằm chằm, khí tức tanh tươi tràn khắp gian mũi, hắn há to miệng muốn gọi A Viên đến giúp mình, nhưng trong cổ họng chỉ vang lên mấy tiếng kỳ quái.

Cục tóc cách nửa bước hơi run rẩy, sợi tóc từ từ tách sang hai bên, trong đó lộ ra một gương mặt cô gái.

Cô gái trưng khuôn mặt trắng bệch, khoe miệng cười diêm đạm, giọng cô bay bổng mê người, “Tùng Võ, Tùng Võ, tại sao cậu không chịu cứu tôi –”

Đó là Vu Lệ! Người đã bị Hứa Đồng gạt vào phòng!

Tùng Võ ngã về phía sau, mông chạm xuống đất, dùng hai tay liên tục lùi về sau, nhưng không kịp nữa rồi, tóc Vu Lệ như những nhánh tảo đen, đung đưa duỗi sang, kết thành một miếng vải thật lớn chụp về phía Tùng Võ.

Tùng Võ còn chưa kịp há miệng kêu cứu, mái tóc trực tiếp cuốn lấy hần túm ngược về sau.

Cánh cửa đóng sầm, tấm gỗ treo trên cửa lắc lư chấn động, xuất hiện một dòng chữ đỏ đậm, khắc một cái tên — Tùng Võ.

45. Chương 45: Đáng Sợ Tầng Tầng 3

A Viên không nhìn thấy toàn bộ, vì khi Tùng Võ tới gần mặt gương, hần trong mắt cậu đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

A Viên mờ mịt ngồi giữa căn phòng đầy kính, chỉ còn cậu, cậu là người sống duy nhất trong căn nhà này — chỉ là cậu thật sự còn sống hay không?

Cậu nhìn những tấm gương chung quanh, ngọn nến đang trước lại thoát hiện thoát tắt, các tấm gương bốn phía dần dần uốn éo thay đổi hình dạng, biến thành một cánh cửa nhỏ — trên mỗi cánh cửa đều treo biển số, ẩn ẩn phản chiếu hình dáng của cậu.

Cuối cùng ngọn nến không một tiếng động tắt mất, nhưng di động mà Tùng Võ vừa đánh rơi lại sáng lên.

Đối với nguồn sáng duy nhất giữa không gian âm u, A Viên thật ra có chút khát khao, cậu do dự nửa ngày, nhưng vẫn duỗi tay cầm lấy.

Màn hình chưa khóa, ngón tay vừa chạm vào, album chụp lập tức hiện ra.

A Viên nhìn tấm ảnh xếp ngay đầu tiên, ngón tay click mở có chút run rẩy.

Đó là ảnh chụp chung, địa điểm ở ngay chính sảnh âm u. Trong ảnh chụp có hết thấy bốn người, tất cả thoát nhìn đều rất quái dị, Tùng Võ há to miệng, Từ Phạm quần quéo thân thể, trên mặt treo nụ cười cực kỳ đáng sợ, còn Vu Lệ thì kinh sợ rút lại một chỗ, về phần Hứa Đồng, bên sườn cổ cô ta dán một cái đầu người, mái tóc của Hứa Đồng buông xuống thật dài, lúc lại gần Vu Lệ còn quấn chặt mấy vòng trên cánh

tay cô.

Tấm hình chụp chung lúc này dường như... đã tiên đoán chính xác cái chết của họ.

A Viên nhìn chăm chăm ảnh chụp, trong đầu thử suy nghĩ về người con trai xuất hiện trong câu chuyện của Tùng Võ.

Không biết có phải do tâm lý chi phối hay không, cậu vừa mới nghĩ thế, bỗng cảm giác bên cạnh Tùng Võ hình như nhiều thêm một người.

Cậu nhìn thật kỹ, quả nhiên có một bóng trắng hơi gầy, còn hơi cúi đầu, giống như nhìn thấy ánh sáng chói mắt nên khó chịu.

A Viên mặc danh cảm thấy người này thật quen mắt, cậu nhện không được xoa xoa mắt, đầu ngón tay kéo trên màn hình, phóng to hình ảnh thêm mấy lần.

Không rõ có phải ảo giác hay không, mà bóng trắng dường như thoáng nâng đầu, cũng nhờ thế, A Viên mới thấp thoáng thấy rõ diện mạo người kia.

Khuôn mặt quen thuộc, vẫn anh tuấn như những ngày trước kia, bởi vì bóng tối vây quanh mà trông quá mức tái nhợt.

— Bóng trắng đó, không phải Thường An Tại thì là ai!

Khí lạnh quanh quẩn len lõi, vô số ý niệm xuất hiện trong đầu, cuối cùng vô lực đối diện với thực tại.

Cậu nhớ về giấc mộng, không lẽ nó muốn nói với mình rằng, chính Thường An Tại là người đã dẫn dắt bốn người tiến vào quỷ ốc? — Chu Linh Linh là vì tìm thể thân, còn Thường An Tại thì sao... chẳng lẽ anh cũng muốn tìm thể thân ư? Không, anh cần bản chẳng cần tìm thể thân, quan hệ giữa anh và ngôi nhà quỷ quái — từ khi nào, từ khi nào mà ca ca bên cạnh cậu đã biến thành ác quỷ dụ người?

Nỗi lòng A Viên rối rắm, không biết phải dùng tâm tình gì, cậu chỉ biết hoảng hốt, nhưng nó không kéo dài quá lâu, trên đùi bỗng dưng nóng rất khiến tinh thần cậu quay về với hiện thực.

A Viên đau đến nhe răng nhếch miệng, vội vàng móc một thứ trong túi ra ngoài, đó là người giấy chết thay mà Thường An Tại cho cậu.

Nó gian nan vặn vẹo trong tay A Viên, gương to cái miệng được vẽ hết chói tai.

A Viên bị dọa trực tiếp quăng người giấy xuống đất, ngay nháy mắt chạm vào sàn nhà, người giấy bỗng

bùng cháy ngọn lửa xanh biếc, giấy lát sau hóa thành tro tàn.

A Viên cúi đầu quan sát, trên cánh cửa bỗng vang một tiếng phanh, nơi Tùng Võ biến mất bỗng nhiên mở toang!

Bên trong là một chiếc cầu thang đi xuống, ánh sáng âm u phản chiếu hình dáng Tùng Võ đứng trước cửa, sắc mặt hắc trắng bệch nhưng biểu tình vô cùng phấn chấn, “A Viên!” Hắc liễu mạng vẫy tay với cậu, “A Viên, mau tới đây, bên kia là lối ra đó.”

Khi nhìn thấy Tùng Võ, A Viên thở phào một tiếng, nhưng chưa bao lâu, cậu lại nhấc lòng đề phòng. Cậu nghi ngờ nhìn về phía Tùng Võ — Tùng Võ đứng ngay cửa có thật là người sống hay không?

Thấy A Viên không chịu tiến vào, Tùng Võ lại nhấc chân tiến ra bên ngoài. Mắt cá chân hắc hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, lúc đi cũng ngã ngã nghiêng nghiêng, “A Viên!” Hắc nhích tới gần cậu, “A Viên, anh đỡ tôi với, tôi giống như sắp gãy chân rồi.”

Tùng Võ ngày càng tới gần, thân thể dần dần bại lộ dưới ánh sáng mỏng manh, ánh mắt A Viên chợt lóe, bỗng tỉnh thấy sợi tóc quấn quanh hông Tùng Võ, từng sợi từng sợi gắn chặt sau cánh cửa, hắc thoát nhìn như một con rối bị điều khiển.

A Viên không nói nhiều lời, nhanh chân điên cuồng chạy về góc khác, Tùng Võ thấy vậy thì hoảng hốt nhào qua, kết quả bàn tay vừa chạm vào A Viên bỗng bùng lên một luồng khí xanh biếc.

Tùng Võ hét một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Bàn tay chạm vào A Viên cứ nhiên bị đốt thiêu trụi, cổ tay đứt đoạn còn thấp thoáng bốc khí đen.

Hắc sợ sệt nhìn A Viên, mái tóc dài quấn quanh hông lập tức kéo hắc lùi về sau, hắc há miệng, tê gào thét từng tiếng bèn nhọn, “Kẻ chết thay — kẻ chết thay — kẻ chế thay!”

Cánh cửa đóng sầm.

Hết thấy chỉ diễn ra trong chốc lát, A Viên có hơi choáng váng. Cậu đứng đần tại chỗ, quay đầu nhìn bóng tối quanh căn phòng.

Cậu cảm di động rọi khắp góc ngách, chiếu lên mặt kính trần nhà, không tiếng động xuất hiện từng đợt vết nứt, ánh sáng phản xạ chiếu ngược về nơi cậu đang đứng, một bàn tay thon dài tái nhợt im lặng đáp trên vai cậu.

Âm thanh quen thuộc bên tai, trầm thấp mà hư ảo, “A Viên.” Người phía sau cười khẽ, nói, “Anh rút cuộc tìm được em.”

46. Chương 46: Đáng Sợ Tầng Tầng 4

Thần: 9 chương nữa. Định làm song song với tu tiên cái tự nhiên làm mỗi bộ nì =))

Âm lãnh tầng tầng lớp lớp đông cứng tứ chi tiếp xúc với không khí, A Viên theo bản năng run rẩy, tay nắm di động cũng buông lỏng, cứ thế tuột ra ngoài, nặng nề đập trên mặt đất, nguồn sáng duy nhất biến mất.

Giữa một mảnh tối mịt, A Viên ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. Cậu đề thấp âm thanh, dường như sợ người kia thức giấc, nhỏ giọng như thì thào, “Thường An Tại, anh... vẫn là anh sao?”

Người phía sau liền hỏi, “Ngay cả ca cũng không gọi?”

A Viên khấn trương nắm chặt tay, “Em không biết anh còn là ca em nữa hay không.”

Thường An Tại cười một tiếng không nói.

Kỳ thật A Viên rất muốn quay đầu nhìn người phía sau mình. Cả đường lòng vòng trong quỹ ốc cậu chỉ biết chạy trốn chết, trước khi khôi phục ký ức, cậu chưa từng xem anh là ca ca. Cậu thậm chí còn không biết, Thường An Tại bây giờ còn sống hay không. Nhưng hiện tại đã không còn quan trọng nữa, ít nhất đối phương vẫn ở đây, dù biến thành quỷ, cậu vẫn tìm cách trở về bên cạnh anh... Nhưng, đã có gì đấy không còn giống trước kia.

Suy nghĩ hỗn độn pha tạp giữa ký ức vừa mới tìm lại. A Viên cố gắng tìm cách trấn định giữa một đồng hỗn loạn, “Em hỏi anh, đây có phải là ngôi nhà mà chúng ta từng đến hay không?”

Thường An Tại đáp, “Phải, mà cũng không phải.”

A Viên không nghe rõ lời anh, cậu dường như bị thôi miên, chỉ cố sức nói, “Em từng trở về, em cứ nghĩ anh sẽ ở đó. Nhưng biệt thự đã sớm bị phá. Anh đã đi đâu? Anh bảo mình học ở trường K, em đã đi khắp nơi hỏi thăm nhưng chẳng ai biết anh cả. Ngay cả chỗ thuê ở cũng bị di dời, em đã tìm anh, rõ ràng anh hứa sẽ trở về, vì sao sau này...”

Thường An Tại ngắt lời cậu, “Chẳng lẽ anh không trở về à?”

Lời tố tội kệt ngay yết hầu, Thường An Tại từng trở về? Là lúc nào? Vì sao cậu không nhớ rõ... Cậu đã tìm được ký ức, nhưng vì sao không nhớ nổi thời điểm ca ca quay về? A Viên nhịn không được gờ tay ôm chặt đầu, lời nói Thường An Tại như một cây đao không ngừng bào mòn não bộ.

Cậu hoảng hốt, dần dần, một đoạn hình ảnh mơ hồ xuất hiện giữa ký ức.

— Đây là ngày cậu tốt nghiệp đại học rồi đi thực tập.

Đoạn thời gian đó vì muốn được tuyển chính thức, cậu thường xuyên ngâm mình thâu đêm suốt sáng để hoàn thành bản thiết kế tuyên truyền.

Một ngày tăng ca nọ, ông chủ bỗng dưng nổi lòng từ bi, thả bọn họ về giữa trưa.

Nguyễn Viên tan tâm đi trên đường, bị mặt trời chiếu thẳng lên người, nóng muốn chết.

Cậu thấy vậy, đồng sự cùng ký túc xá cũng như thế. Đi giữa một đám người tây trang chỉnh chu, hai người bọn họ cất một thứ màu xanh đen trong túi, cổ áo tán loạn, ũ rũ cụp đuôi như đôi u hồn chết oan uổng.

Đồng sự không ngừng ngáp ngắn ngáp dài, cả Nguyễn Viên cũng không may mắn thoát khỏi. Lúc chờ đèn xanh, cậu ngáp đến mức hai mắt chảy lệ mông lung, suýt chút nữa đã ngã xuống đất, đúng lúc này, khi đôi mắt đang nhập nhèm buồn ngủ, cậu đột nhiên đối diện với một người.

Một người đàn ông cao lớn, vừng vàng như tùng, tuần mỷ vô trù, anh đứng bên kia không nhúc nhích như mọc rễ ngay tại chỗ.

Nguyễn Viên trừng mắt nhìn anh, anh cũng nhìn sang Nguyễn Viên, khóe miệng nhếch thành một nụ cười, trông rất tự tin.

Một khắc đó, đầu óc A Viên trở nên trống rỗng, khi phản ứng lại, cậu đã nhấc chân bước xuống đường mất rồi.

Đồng sự hoảng sợ, lại không kịp kéo cậu, chỉ đứng phía sau vội vã kêu to, kèn xe đi ngang không ngừng kêu.

Nguyễn Viên đi tận nửa đường, mới ý thức gan mình lớn cỡ nào, vừa nghiêng đầu thì thấy chiếc xe hơi vọt tới, một đôi bàn tay bỗng túm lấy cậu kéo tới nơi an toàn.

Giọng nói quen thuộc vang trên đỉnh đầu, “Sao vẫn lỗ mãng hấp tấp như vậy?”

Nguyễn Viên vươn đôi bàn tay run rẩy, hốc mắt có chút nóng nóng, cậu cắn răng hận không thể chất vát đối phương vì cái gì năm đó không từ mà biệt, vì sao lại nuốt lời, rõ ràng hứa sẽ gặp lại, cứ như vậy không rên một tiếng mà đi, hại cậu tìm biết bao lâu, chạy đến không ít địa phương, Nguyễn Viên thậm chí hoài nghi người này có từng xuất hiện trong sinh mệnh cậu hay không.

Loại hoài nghi khiến cậu thêm đau khổ khó kiềm chế, vì vậy chỉ biết liều mạng làm việc để không nghĩ tới nữa, nhưng những câu chất vấn lại không thể nói nên lời, giờ khắc nhìn thấy đối phương, hơn cả phần nộ vì mất tích, chính là đau lòng thương tiếc anh.

Cậu thậm chí không dám hỏi về quá khứ đối phương, chỉ có thể không chớp mắt nhìn anh chăm chăm, nhỏ giọng hỏi, “Ca, có phải là anh không? Anh đã trở lại rồi sao?”

Người đàn ông vẫn cao hơn cậu nhiều, nét ngây ngô thời đại học đã biến mất, mà trở nên góc cạnh thanh tú như thi, anh vươn tay sờ sờ cái trán Nguyễn Thi, “A Viên trưởng thành rồi.”

Chỉ một câu thôi, nước mắt xôn xao đua nhau rút khỏi hốc mắt rồi chảy xuống dưới, Nguyễn Viên cuống quýt dùng tay áo chùi chùi mặt mình, cậu vừa khóc vừa cố gắng kéo khóe miệng cười, “Em tất nhiên trưởng thành rồi, đã nhiều năm như vậy. Em ngay cả đại học cũng tốt nghiệp xong, hiện đang đi làm...”

“Ngốc quá. Khóc gì chứ, công tác rất tốt không phải sao.” Người đàn ông thò tay cầm gương mặt cậu, lấy ngón tay chùi từng dòng nước mắt rơi, rõ ràng trời đã sang hè, nhưng ngón tay anh vẫn lạnh ngắt, lạnh như mới vớt từ hầm băng.

Nguyễn Viên mặc danh hoảng hốt, cậu chớp lấy bàn tay anh, “Ca, sao tay anh lạnh như thế? Có phải anh bị bệnh không? Anh đang ở đâu, giờ em qua đó chiếu cổ anh!”

Người đàn ông nở nụ cười, rút tay không để ý đến nếp nhăn trên cổ áo cậu, “Nếu em qua đây, còn không biết ai chiếu cổ ai đâu.”

Nguyễn Viên nghĩ chắc anh nói cổ áo xuề xòa của mình, cúi đầu nhỏ giọng biện minh, “Em tặng ca tận hai ngày chưa trở về ngủ, nên mới...” Cậu đột nhiên phát hiện đối phương cố ý chuyển đề tài, vội hỏi, “Ca, hiện anh đang công tác ở đâu?”

Người đàn ông trả lời, “Một công ty về game, làm một số game khai phá.”

Nguyễn Viên cân nhắc một lát, cẩn thận dè chừng hỏi, “Các anh làm game này nọ sao, em qua đó chơi được không?”

Người đàn ông nói, “Lớn cỡ nào rồi mà còn đòi chơi?”

Nguyễn Viên kéo dài âm thanh bất mãn, “Ca — anh đừng luôn miệng lảng sang chuyện khác được không, em chỉ muốn đến tìm anh thôi, vì sao anh luôn...”

Người đàn ông cười cười, “Rồi rồi rồi, về nhà anh sẽ gửi mail link game cho em.”

Mặt Nguyễn Viên càng đỏ vì giận, “Không phải vấn đề trò chơi! Anh bây giờ...”

“Suyt.” Người đàn ông dựng thẳng ngón tay kề bên môi cậu, xúc cảm lạnh lạnh như có như không, giống như một con bướm nhanh nhẹn vỗ vỗ đôi cánh mỏng manh, anh nói, “A Viên ngoan, đồng sự của em sắp đến đây rồi, không lên tiếng gọi sang sao?”

Nguyễn Viên sững sốt, chợt nhớ hai người họ đang đứng bên kia đường cái, vẫn còn đồng sự chung ký túc xá. Cậu rối loạn túm lấy người đàn ông, quay đầu tìm kiếm đồng sự của mình.

Đồng sự đứng sau lưng thở hồng hộc cả giận nói, “Đèn xanh còn chưa sáng, cậu chạy như vậy có phải không thiết sống nữa không! Làm tôi sợ muốn chết.”

Nguyễn Viên ngậy ngốc một hồi, ánh mắt xuyên qua dòng xe cộ như nước, vẫn là những người chờ đèn xanh vừa rồi, bọn họ nói lâu như vậy, đèn đỏ thậm chí không đổi, đồng sự thì đuổi theo cậu qua đây, cậu há miệng nói, “Tôi nhìn thấy ca ca nên mới chạy sang.”

“Hả? Cậu còn có ca ca?” Đồng sự mặc danh nhìn chung quanh, “Ở đâu cơ?”

“Ồ...” A Viên chỉ thấy lòng bàn tay trống không, đằng sau không còn ai, nào có bóng dáng người đàn ông?

Nguyễn Viên cúi đầu nhìn tay mình, cậu ngón tay còn vươn lại xúc cảm lạnh lẽo, nhưng đối phương đâu mất rồi — Cậu duỗi tay túm chặt cổ áo đồng sự, “Khi này cậu không thấy sao? Người nói chuyện với tôi khi này chính là ca ca đó!”

Đồng sự bị cậu dọa không nhẹ, duỗi tay sờ sờ mặt cậu, “Có phải cậu bị cảm nắng không? Sao cả người nóng bừng vậy? Vừa rồi đâu có ai nói chuyện với cậu, tôi chỉ thấy cậu đứng đó một mình thôi.”

Ánh mắt Nguyễn Viên bắn khoản nhìn chung quanh. Đèn xanh đến giờ mới thông thả ung dung sáng lên, người trên đường vội vàng sang đây, họp thành tốp ba tốp năm, cười cười nói nói, người đến người đi, nhưng nào có bóng dáng ca ca cậu.

Mặt trời chói chang thiêu đến mức miệng khô lưỡi khô, mọi thứ trước mặt như bị nướng thành màu đen, Nguyễn Viên bị mặt trời phơi nóng đầu, ngay cả cậu cũng bắt đầu hoài nghi mọi chuyện chỉ là ảo giác mà thôi.

Sau... sau đó thì sao?

Vì sao cậu lại chuyển đến chỗ này?

Ký ức vận chuyển đột nhiên đung phải một tầng vách ngăn trong suốt, đằng sau vách ngăn là những điều cậu chưa thể chạm tới, vô số tin tức không được biết khiến cậu tràn ngập lo sợ không yên.

Cậu chỉ muốn biết một sự thật rằng Thường An Tại đứng đằng sau mình là người hay quý.

47. Chương 47: Đáng Sợ Tầng Tầng 5

A Viên cảm thấy cả người mình như bị xé thành hai nửa, một nửa tồn tại sống với ký ức ở hiện thế, nửa còn lại đóng vai người bán hoành thánh vỉa hè giữa cầu sinh nơi quỷ ốc. Cậu thậm chí không biết vì sao mình lại biến thành bộ dáng này, quỷ ốc xây ở thành thị nhưng vô cùng xa lạ, rất giống như một quỷ huyết ở hư không.

Nơi có thể nhìn thấy, chỉ toàn một mảnh tối đen. A Viên đứng yên tại chỗ, dưới chân giống như đạp trên không khí, cậu không biết phải làm sao, chỉ tiếp tục chất vấn người đằng sau, “Vì sao em lại trở thành như vậy? Là anh dẫn em vào đây sao? Chẳng lẽ từ trước đến nay anh vẫn sống ở ngôi nhà này?”

“Anh nghĩ em biết rồi chứ.” Người nọ hoàn toàn không có ý muốn giải thích, chỉ hờ hững bảo, “Bất quá không sao, về sau em sẽ hiểu hết mọi chuyện.”

Anh không chịu nói, A Viên cũng không có biện pháp ép buộc anh. Cậu nhớ lại lần hai người gặp nhau trước khuôn viên biệt thự, cậu nghĩ anh rất hay cười, cử chỉ thật dịu dàng làm sao — bây giờ nghĩ tới bỗng khiến cậu không rét mà run, khi đó chỉ biết mù quáng tin tưởng, giống như bị quỷ mê hoặc thần trí.

Nhưng A Viên vẫn nhịn không được, “Thường An Tại, thời khắc chúng ta tương ngộ, có phải khi đó anh đã...” Cậu muốn hỏi vậy, lời đã ra khỏi miệng, nhưng chữ “chết” lại chặt chẽ phong bế hai phiến môi, cậu không nói nên lời, một mặt cảm thấy mình thật may mắn vì đã gặp lại ca ca, một mặt thì sợ đối phương biến thành quỷ rồi đánh mất tất cả tình cảm trước đây, sợ ca ca nhớ rõ cậu — chỉ vì muốn cậu thành kẻ chết thay.

Đúng thế... kẻ chết thay! Bọn Hứa Đồng Vu Lệ đều bị mê hoặc bởi những kẻ chết thay, thế còn anh thì sao? Có phải ca ca cũng muốn tìm một kẻ chết thay hay không?

Từ đồng đèn cho đến tiểu lệ quỷ đen như mực, thậm chí cả Tùng Vô đã chết, tất cả bọn họ đều hướng về phía cậu kêu thật to, “Kẻ chết thay!”

Cậu vốn cho rằng thứ trong túi mình chỉ là người giấy, nhưng giờ cậu bỗng nhiên phát hiện — chỉ sợ đó là anh, Thường An Tại đã sớm chết đi, oan hồn bị vây ở những căn phòng, vì muốn giải thoát nên mới tìm đến cậu.

Giống như cách anh dụ dỗ bọn Từ Phàm Tùng Vô, nhưng không biết duyên cớ thế nào lại thất bại. Vì thế anh chuyển mục tiêu lên người cậu.

Thế nhưng, A Viên không hiểu, “Nếu anh muốn biến em thành kẻ chết thay, vậy tại sao lại thay em bị căn phòng đó bắt mất. Thứ trong căn phòng đó...” Ngay cả ác quỷ như Từ Phàm mà cũng bị nó nuốt chửng.

“A Viên, vì sao đến tận bây giờ em vẫn chưa chịu chấp nhận.” Người đằng sau khẽ thở dài, “Chẳng phải em đã sớm thấy rõ người trong căn phòng rồi sao?”

Đồng tử A Viên co rút, hoài nghi gắt gao bị cậu áp chế rốt cuộc sụp đổ –Đúng vậy, cậu đã nhìn thấy người ở ngoài cửa, không phải cậu biết rõ lắm sao?

Gương mặt ác quỷ quen thuộc đến mức rõ ràng chính là người bên cạnh, nhưng cậu chỉ cho rằng đó là ảo giác mà ma quỷ tạo thành.

A Viên khó tin lắm lắm, “Tại sao lại như vậy, em vẫn không thể tin nổi, em nghĩ bọn quỷ biến thành anh để gạt em thôi... Khi đó rõ ràng anh vẫn ở bên cạnh em mà!”

Người nọ đáp, “Nói đúng ra, nó chỉ là 1 phần của anh. Một phần bị phù văn trấn áp, em đến khiến cho lực lượng phù văn suy yếu, cho nên anh mới thoát ra bên ngoài được.”

Vì vậy lúc rời khỏi căn phòng ở tầng một, quỷ hồn giống y Thường An Tại bỗng nhiên xuất hiện gấp rút dẫn cậu lên cầu thang là... Không, đó chính là Thường An Tại.

Tuy nhiên... A Viên vẫn rất mê mang, “Vì sao em có thể khiến phù văn suy yếu, em đâu có Âm Dương nhân giống như Hoàng An Kỳ.”

Người đứng phía sau đáp, “Em với anh cùng huyết thống, ngay khi tiếp xúc với em, dương khí anh sẽ tăng trưởng mạnh. Phù văn tạo thành vốn để vây quỷ, nếu anh không phải quỷ hoàn toàn, thì sao có thể phong ấn được nữa?”

A Viên không ngờ còn có chuyện như vậy, cậu suy nghĩ hỗn loạn, nhắc lại chuyện lúc trước, “Chẳng phải nơi đó vốn phong ấn bà vợ cả của Hoàng Vinh Cường sao?”

“Lúc trước quả thật là vậy. Đáng tiếc — anh ăn bà ta rồi, giống như cách mà anh ăn Từ Phàm vậy. Bà ta còn mỹ vị hơn cả Từ Phàm nữa, oán khí quả thật giúp anh mạnh hơn rất nhiều, đáng tiếc, anh quá xem nhẹ phù văn, sau khi cắn nuốt bà ta thì bị vây ở đó. Anh chỉ đành xé bản thân thành hai nửa, dùng phần con người để chạy ra bên ngoài.” Người phía sau hơi dừng lại, lời anh nói mang theo ý cười châm chọc, “Nhưng anh không ngờ đến, một nửa con người cư nhiên mang chấp niệm thâm sâu như vậy, đủ để thoát khỏi quỷ ốc để tìm được nơi em ở.”

A Viên nghe anh nói, nhẹ nhàng bảo, “Tìm được em, dẫn em vào nơi này. Biến em trở thành kẻ chết thay?”

“Em đừng nghĩ **hắn** như vậy, **hắn** sẽ buồn lắm đó.” Người phía sau cười ha hả, “**Hắn** chỉ muốn nhìn em một chút, xem em sống như thế nào. Sở dĩ chúng ta không bị nơi này tiêu diệt thần trí, trở thành ác quỷ hoàn toàn cũng bởi vì em. Nhưng **hắn** đã quên chúng ta cùng một thân thể, **hắn** tìm được em, anh đương nhiên sẽ biết.”

“A Viên, **hắn** không lừa em.” Cánh tay lạnh băng vắt bên hông cậu, chậm rãi kéo lại gần, sau đó ôm cậu vào lồng ngực, “Anh không tính chết, nhưng cũng không tính còn sống. Oán khí quấn lấy anh thật nhiều năm, lâu đến mức không thể không tiếp thu, đồng hóa.”

Người phía sau ôm cậu thật chặt, khăn trương giống như một cự mãng vồ được con mồi, chiếc vẩy lạnh lẽo trơn trượt lướt trên da thịt lửa lò bên ngoài, mang đến hàn khí lạnh lẽo cơ hồ đông A Viên không thể nhúc nhích. Chỉ có thể liều mạng chất vấn bằng cảm xúc hỗn loạn, “Giấc mộng khi này là do anh cho em thấy sao?”

Người phía sau trầm mặc một hồi, anh lại buông lỏng tay, lùi về phía sau một bước, giọng nói trở nên bất đồng, không còn cái kiêu thao thao bất tuyệt đầy khiêu khích, chỉ trầm mặc nói một chữ, “Ừ.”

A Viên hạ giọng khiến bản thân không trở nên thất vọng, “Cho nên, bọn Tùng Vô Vu Lệ là do anh hại chết?”

“Không phải anh!” Người phía sau quả quyết phủ định, anh lùi từng bước về phía sau, muốn tạo thành khoảng cách với A Viên, đây là lần đầu tiên A Viên nghe thấy giọng nói bình thản mang theo pháp phông của Thường An Tại, “Những giấc mộng trước đó của em là do anh tạo ra, nhưng chỉ để khơi gợi lại ký ức. Còn phần đằng sau, không phải...” Lời biện giải hoang loạn kẹt ở trong yết hầu, cuối cùng biến thành chuỗi cười quái dị.

Đáy lòng A Viên nhấp nháy, cảm giác thân thuộc tràn lan trong lòng, cậu giật mình kêu, “Ca?”

Giọng nói người nọ đột nhiên biến về âm lãnh, “Đương nhiên không phải anh rồi, A Viên. Người đưa bọn họ tới là em. Em bán oán khí cho người sống, sau đó người sống sẽ biến thành oan hồn.” Anh như một con rắn độc phun chiếc lưỡi xì xì, lạnh lẽo lướt từ cổ đến bên tai, tựa như một lời tiên tri, giọng nói anh nỉ non, “Khi oan hồn lấp đầy nơi này, chúng nó sẽ biến thành hình người.”

“Không... em!” A Viên vô pháp biện minh cho bản thân, thần kinh kéo căng đến cực hạn, hết thấy mọi thứ giống như một câu chuyện hoang đường.

Cậu nhớ về giấc mộng, Thường An Tại từng nói những lời y chang như vậy, khiến cậu hoang mang rối loạn, “Anh bảo chúng nó? Chúng nó rốt cuộc là ai! Quỷ ở nơi đây không phải chỉ có một nhà Hoàng Vinh Cường ư? Vì sao lại nhiều... nhiều như thế...”

Người nọ đáp, “Chúng nó tồn tại để bồi dưỡng thế giới này.”

“Thế giới này?” Cho dù nghe cũng không hiểu, A Viên vẫn nỗ lực tìm kiếm manh mối trong lời anh, linh cơ vừa động, “Ngôi nhà rõ ràng đã bị san bằng, vì sao còn xuất hiện? Hơn nữa lại xuất hiện tại nơi này... chẳng lẽ nơi đây vốn là âm phủ?”

Người đàn ông bật cười, “A Viên của anh vẫn đáng yêu như vậy.”

A Viên ngơ ngác nghe anh cười, bỗng nhớ đến một chuyện, “Trước đó anh bảo chúng nó cần em, chúng nó đến cùng là gì? Vì sao lại cần em?”

Đối phương giống như nói đùa, trong thanh âm tràn ngập trêu tức, “Bởi vì anh cần em.”

A Viên triệt để cứng họng, giờ phút này cậu đã hiểu, người phía sau không định trực tiếp hại chết cậu như cách đối đãi với bọn Tùng Võ, mà như mèo vờn chuột chậm rãi dày vò tinh thần cậu cho hỏng mất.

A Viên không biết mình có thể chống cự bao lâu, nhưng cậu không muốn làm quỷ hồ đồ. Cậu còn rất nhiều vấn đề, chuẩn bị thời thời khắc khắc hỏi rõ anh.

“A Viên.” Người phía sau bỗng dừng thay đổi âm điệu, bình thản nhẹ nhàng như mọi ngày, anh không trêu đùa cậu nữa, chỉ thấp giọng hỏi cậu, “A Viên, em có muốn ra khỏi đây không?”

Đáy lòng A Viên nhảy dựng, đột nhiên mở to hai mắt, “Ca! Hiện tại... là anh sao?”

Thường An Tại thò tay xoa xoa đầu cậu, “Vẫn luôn là anh.”

Bàn tay vuốt ve cậu vẫn lạnh lẽo như cũ, A Viên nhận không được lấy bàn tay phủ lên tay anh, ý đồ khiến nhiệt độ cơ thể anh trở nên ấm áp. Mắt A Viên nóng bừng, cậu cố chịu đựng cảm xúc kích động, mang theo tiếng nức nở run rẩy, “Ca, sao anh lại... sao anh lại biến thành bộ dáng như thế?”

Thường An Tại khẽ thở dài không trả lời cậu, chỉ hỏi thêm một lần, “Em có muốn ra khỏi đây không?”

A Viên không rõ anh có ý gì, nghĩ nghĩ, nhưng vẫn nói, “Đương nhiên muốn.”

Người phía sau nói, “Đi theo anh, anh dẫn em ra ngoài.”

48. Chương 48: Đáng Sợ Tầng Tầng 6

Thường An Tại lướt qua cậu đi thẳng về phía trước, A Viên vô tình nhìn thấy anh, gương mặt từ nhân trung trở xuống bị chia thành hai nửa, một nửa trắng bệch như tờ giấy mím cười đầy quỷ dị, nửa còn lại ẩn nấp trong bóng tối, mơ hồ xuất hiện dáng vẻ lãnh tính.

A Viên do dự một hồi, nhưng vẫn đuổi theo sát anh.

Khi Thường An Tại chạm lên tấm gương, mặt kính khắp căn phòng bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt.

Âm thanh lách cách truyền từ đỉnh trần nhà xuống, theo những miếng kính rơi, tiếng oan quỷ than khóc thảm thiết vang vọng qua khe hở.

Vô số bàn tay trắng bệch thò ra muốn bắt A Viên đằng sau Thường An Tại, nhưng vừa chạm vào cậu thì lập tức hóa thành ma trời lấp lánh, bay lên rồi tiêu tán mất, âm thanh kêu gào của bọn oan quỷ không ngừng luân chuyển, bọn chúng khóc thút thít, lải nhải, và cả oán độc nguyên rửa.

Thẳng đến khi Thường An Tại hoàn toàn tiến vào gương, cũng là lúc âm thanh im bật, những tấm gương sụp đổ, sau đó vỡ thành bột mịn.

A Viên rốt cuộc nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua, cả một phần rộng lớn đằng sau chìm vào bóng tối vô tận, xuất hiện huỳnh hỏa thiêu trụi tất cả, ngẫu nhiên xuất hiện quang thể u bạch len lỏi, chúng nó kéo cái đuôi hẹp dài như sao chổi, không ngừng va chạm vào nhau.

Nhất thời, A Viên tưởng như mình đã lạc vào không gian vũ trụ bao la chứa hàng tỉ sao trời, cho đến khi chân chính thấy rõ bộ dáng chúng nó — gương mặt trắng bệch, ngũ quan xuất huyết.

Là vô số oan hồn tìm cách giãy giụa rời khỏi ngôi nhà quỷ quái.

A Viên không dám nhìn nữa, vội bước vào trong gương. Ngay lúc đấy, tấm gương bỗng nổi lên gợn sóng, vòng tròn nổi đuôi vòng tròn, khi cậu tiến bước chân cuối cùng vào, nó từ từ bốc hơi rồi hòa vào không khí.

Bên kia gương là một căn phòng gác mái phong bế tứ phía, vừa bước vào, mùi hư thối mốc meo lập tức xông vào gian mũi. Cửa kính pha lê mang từng vệt nước vẫn đục như sương mù, chắc hẳn ban đầu căn gác được dùng để làm nơi ngắm cảnh, ba mặt tường trồng rất nhiều cây cối, nhưng giờ đã sớm khô héo không còn sức sống, thứ còn lại chỉ toàn mạng nhện dày đặc.

Giữa căn gác có một ao nuôi cá nhỏ, nước trong ao chưa khô, hai lá sen trôi lênh bênh, nước chảy ục ục, thậm chí còn xuất hiện một chú cá chép đang tuần tra xung quanh.

A Viên phũ phũ mạng nhện dính đầy trên tóc, lúc đi qua ao nhin không được ngó thêm hai vòng, khi cậu ngẩng đầu tìm Thường An Tại, mới phát hiện ra căn gác mái dường như nhiều thêm một cái giường, giường sắt nằm sát cánh cửa thủy tinh, trên đó dán đầy bùa chú màu vàng, trên giường còn xuất hiện một người.

Bụi bặm dơ bẩn bao phủ từ đầu đến chân khó mà nhận ra là ai, chỉ còn gương mặt khô quắt trông có vẻ kinh hãi trùng trùng đằng trước.

Đó là một lão già ốm như đồng xương khô.

A Viên nhìn ông ta, nghĩ nếu mình tiến lên, không chừng sẽ bị cái người đó bóp chết, cậu đành phải tránh né nhích sang bên cạnh Thường An Tại, thấp giọng hỏi, “Đây là ai?”

Thường An Tại đáp, “Là ngọn nguồn tội ác, Hoàng Vinh Cường.”

A Viên khó tin hỏi, “Không phải ông ta bị đứa con mình chém chết rồi ư? Vì sao lại xuất hiện ở đây?”

“Khi đó ông ta chưa chết. Hoàng Vinh Cường lấy máu của Hoàng An Kỳ vẽ loạn lên người, tạm thời giấu được Hoàng An Chính tiến vào nơi này. Đáng tiếc, dù đã trốn vào đây cũng không thoát nổi cái chết. Nhục thể ông ta trương phình sinh gòi, nhưng linh hồn sợ hãi vẫn dính chặt vào đó. Bây giờ đã biến thành hoạt tử nhân*, chỉ biết trốn ở đây chứ không dám ra ngoài.”

(*) xác sống.

A Viên lưỡng lự, “Ngay cả lúc chết rồi cũng chỉ biết trốn...”

“Ông ta quá tham lam, nhưng lại không đủ can đảm đối mặt với hậu quả tham lam của mình. Đặc biệt là đứa con lớn được nuôi dưỡng trở thành ác ma và hai mẹ con bị dùng làm tế phẩm.” Thường An Tại hơi dừng lại, “Căn phòng kính bên đó là do ông ta cố tình nhờ người bố trí để cản trở lệ quỷ. Ai ngờ đâu, gương chấn quỷ đồng thời cũng vây hãm. Ông ta chấn được hai lệ quỷ dưới lầu, nhưng vậy khốn càng nhiều oan hồn chết ở đây, ông ta không dám ra, ngày ngày đêm đêm nghe tiếng chúng nó kêu rên, cuối cùng sống sờ sờ bị hù chết.”

“Nói như vậy...” A Viên nhớ lại tờ báo tìm thấy ở tầng hai, “.... Xem như đã tìm được nguồn gốc tội ác rồi sao?”

Thường An Tại nói, “Đúng thế, chính là ông ta.”

A Viên choáng váng, “Giờ phải làm thế nào?” Mới hỏi xong, A Viên chợt nhớ Thường An Tại trước mắt đã không còn là người, còn cậu chính là kẻ chết thay được chọn.

Trên thực tế, A Viên không dám nghĩ đến những chuyện mà Thường An Tại phải trải qua khi mất tích. Đặc biệt là lúc nhìn thấy Tùng Võ và Vu Lệ chết thảm thế nào, sau đó phát hiện chuyện Thường An Tại vẫn bị vây trong ngôi nhà suốt mấy năm trời, ngày đêm đối diện với biết bao oan hồn lẫn bóng tối vô tận, cậu không tin nổi Thường An Tại đã dùng cách gì để gắng chịu bấy lâu nay... Chỉ để tìm cách trốn ra ngoài nhìn mặt cậu lần cuối?

Cảm xúc hỗn loạn càn quấy nội tâm, A Viên thấy lòng thật đau, đau đớn như cán sắt đè ép trái tim, đến mức áp bức cậu phải thỏa hiệp, nói với Thường An Tại, cậu cam tâm tình nguyện trở thành kẻ chết thay.

May mà lý trí vẫn còn, máu trên đầu lưỡi mang theo từng tia tê dại, môi không biết từ lúc nào đã bị cắn nát. A Viên hơi mím lại, “Ca, anh bảo oán khí quấn mình. Nhưng không phải anh là huyết mạch duy nhất của chúng nó ư, vì sao lại nhẫn tâm... khiến anh như vậy.”

Thường An Tại cúi đầu nhìn cậu, giống như bị mê hoặc, đột nhiên vươn tay. A Viên lùi về phía sau tránh nhưng không thành, cảm bị đối phương dùng bốn ngón mạnh mẽ giam chặt, ngón cái lạnh lẽo chậm rãi lướt qua môi cậu, một vết máu nhỏ dính trên màu da tay trắng bệch, giống như tảng băng chấm một điểm chu sa.

“Chúng nó không phải anh. Em nghĩ chúng nó còn giữ nổi lý trí sao?” Thường An Tại thu tay, giơ ngón cái lên môi mút nhẹ vệt máu, hưởng thụ giống như nhấm nháp vị ngọt kẹo đường, tuần mâu khẽ híp, con ngươi nhiễm màu tối tăm hơi lóe, giống như tinh quang xuất hiện giữa biển sâu.

A Viên mở to mắt nhìn Thường An Tại, lúc thì cảm thấy anh hành động thật quá kỳ cục, lúc thì tim đập nhanh khó mà khống chế, một hồi lâu sau, cậu mới nghe rõ tiếng đối phương nói.

Thường An Tại nói, “Bảo chúng nó là lệ quỷ, không bằng nói là oán khí tàn lưu mà người người sống để lại. Oán niệm tựa như virus, không ngừng tiến vào ăn mòn cơ thể người sống. Em tính thử xem, những ai năm đó từng tiến vào nơi này, bây giờ còn mấy người sống?”

Thường An Tại vừa nói ra, A Viên mới cảm thấy sợ hãi. Khi đó cậu còn nhỏ, lúc về sót cao không dứt, mà ông bà ngoại cậu không bao lâu sau lần lượt qua đời, đến nỗi chuyện trong thôn, về sau chỉ nghe ba mẹ ngẫu nhiên nhắc qua, nghe đâu xảy ra dịch bệnh khiến rất nhiều người chết.

Người bên ngoài cứ tưởng ngoài ý muốn, nào biết còn có cơ sự này. Về phần vì sao cậu có thể bình yên vô sự sống sót, đó cũng nhờ công Thường An Tại chăm lo bảo vệ.

Thường An Tại khẽ thở dài, “Sở dĩ anh kéo dài hơi tàn sống lâu được như vậy, chắc bởi vì huyết mạch chảy trong người. Nhưng anh bị nhiễm oán khí đã nhiều năm, chung quy vẫn trở thành bộ dạng nửa người nửa quỷ.”

“Ca.” A Viên buồn bã nắm lấy tay Thường An Tại, năm ngón tay đan vào nhau, cố gắng dùng độ ẩm trung hòa nhiệt độ băng lãnh của đối phương, “Chúng nó mà anh gọi trước đây, chẳng lẽ chính là oán khí một nhà Hoàng Vinh Cường?”

“Rất nhiều không đếm xuể.” Thường An Tại xòe bàn tay, mười ngón đan xen, hưởng thụ hơi ấm duy nhất của mình, “Ngôi nhà có quá nhiều người chết, có cả không chết ở đây. Dù thân thể đã tiêu vong, linh hồn cũng vãng sinh, nhưng oán khí vẫn lưu lại chỗ này. Oán khí sinh ra từ người, ít nhiều cất giấu tham dục. Theo oán khí ngày càng chồng chất, tham dục cũng theo thể tích góp. Đến bây giờ chúng không còn thỏa mãn hình dạng vô hình nữa, mà bắt đầu chờ đợi người chết mới, hi vọng có thể chiếm được hình dạng con người, trọng cấu cả thế giới. Những thứ mà em đã bán, chính là oán khí ở nơi đây.”

A Viên không ngờ bên trong cất chứa nhiều nhân quả như thế, nghe xong, một luồng khí lạnh chậm rãi bao phủ tâm hồn, “Cho nên anh bảo chính em dẫn bọn họ tới, là ý...”

Thường An Tại trầm mặc một hồi, anh nói, “Giấc mộng về sau không phải anh làm, cho nên anh không biết em đã mơ thấy gì.”

49. Chương 49: Chân Tướng Mơ Hồ

A Viên há mồm muốn nói chuyện, Thường An Tại lại nhanh gọn đánh gãy lời cậu, anh siết chặt đôi bàn tay đan xen nhau, nhìn A Viên một cái thật sâu, hỏi cậu, “Em còn muốn trở về không?”

A Viên không rõ anh thả cậu đi thật hay không, trong lòng cân nhắc một hồi, thân là ca ca anh nhất định mong cậu bình an vô sự, nhưng một phần quý trọng Thường An Tại lại hy vọng cậu trở thành kẻ chết thay.

Nếu bảo A Viên tự hỏi bản thân, sao cậu nỡ lòng bỏ mặc Thường An Tại một mình, ngày đêm thừa nhân dày vò luyện ngục phía chân trời đen tối tại quỷ ốc? Nhưng nếu cậu lưu lại... dù không biết tương lai ra sao, nhưng cậu thật sự không muốn ở đây.

Cậu muốn ra ngoài. Cậu cần phải ra ngoài, thế giới bên ngoài rộng như vậy, có lẽ sẽ tìm được phương pháp cứu Thường An Tại. So với ở đây trở thành ác quỷ với anh, điều này thoát nhìn như con đường sáng suốt hơn.

Đưa ra quyết định xong, A Viên nói, “Em muốn trở về, nhưng anh — anh thật sự thả em sao?”

Thường An Tại nở nụ cười, ánh trăng mênh mông phác thảo hình dáng gương mặt anh, dưới đáy mắt tựa hồ cất giấu thất vọng và cả hi vọng hão huyền.

Nhìn đôi mắt đó, A Viên bỗng nhiên không đành lòng, cơ hồ muốn lên tiếng sửa lại, nhưng Thường An Tại không cho cậu cơ hội làm điều này, anh chỉ lên đằng trước, “Nhìn cái ao bên kia, đi qua đi.”

A Viên nghe lời anh, tiến vài bước lại gần cái ao.

Ánh trăng trên đỉnh đầu dường như sáng hơn rất nhiều, như có ai vừa lau sạch tấm kính pha lê.

A Viên ngẩng đầu nhìn trăng giữa trời, khung đỉnh vẫn cứ mông lung như vậy.

Thường An Tại đứng một bên nói, “Cúi đầu, hãy nhìn thật kỹ.”

A Viên nghe vậy cúi đầu, nước ao trong trẻo lấp lánh chiếu lên gương mặt cậu, soi bóng dưới nước, là hình dáng chiếc đầu người hoàn chỉnh.

Cá chép trong ao như biết có ai đang tiếp cận mình, vẫy đuôi, bọt nước văng ra, nó nhẹ nhàng bơi lại gần chỗ A Viên rồi phá tan ảo ảnh của cậu.

Vài giây sau, vẩy cả u ám bắt đầu bong tróc, cá chép đau đớn vẫy vùng trong ao, vẩy đuôi liều mạng đập lên nước khiến nó văng tung tóe khắp mặt A Viên.

Nó càng giãy giụa chỉ đổi lại vẩy tróc ra càng nhiều, những mảnh vẩy lênh bênh nổi trên mặt nước, cho đến khi vẩy cá che kín cả ao, con cá chép mới giờ bụng trắng trẻo người xuống đáy nước.

Ánh trắng chiếu lên cái ao đã trở về yên tĩnh, giữa một đám vẩy lấp lánh, có một mảnh tỏa màu huỳnh lam u u, lan tỏa dưới nước, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ ao.

Khoảnh khắc đó, cả ao cá biến thành một tầng ánh trắng cực lớn, trên thạch huỳnh quang tản mát màu sắc rực rỡ, trông như con bướm kích động đập cách lượn lơ chung quanh, dần dần ngọn đá chính giữa xuất hiện một ít tạp chất, tạp chất như con trùng đen đi nhằm đường, ngẩng đầu ngóc nghếch nhìn trái nhìn phải.

Dần dần, thân thể con trùng đen càng trưởng lớn, A Viên thấy hai mắt nhói nhói, khi mở ra lần nữa thì phát hiện hắc trùng biến thành hình ảnh.

Giống như đài TV kiểu cũ, hình ảnh mới xuất hiện còn kêu xè xè trộn lẫn tạp văn, từ từ tạp văn ít dần, cho đến khi phẳng như mặt gương, hình ảnh mới thêm rõ nét hơn.

A Viên nhìn thấy phố xá sôi nổi ồn ào, ở cuối góc ao —

Chính là thời điểm các ngọn đèn sáng rực rỡ nhất, xe cộ như nước, lề đường xuất hiện những quán ăn khuya, đồ nướng BBQ cứ cách một sạp là có, người đến người đi vô số, hoặc vội vàng hoặc chậm rãi, tiếng người ồn ào mơ hồ truyền từ mặt nước vào trong tai.

Đối với từng ngóc ngách con phố, A Viên đều rất quen thuộc, đó là nơi mà A Viên từng ở trước khi chuyển sang địa phương quỷ quái này.

A Viên im lặng thật lâu không lên tiếng, vẫn là Thường An Tại nói trước, “Bước xuống ao, em có thể trở về.”

Nhân thể âm ỉ tượng trưng cho an bình thoải mái, không cần phải chạy thiết mạng vì gặp ác quỷ linh tinh... Thần sắc A Viên hoảng hốt, dường như bị mê hoặc, chậm rãi bước một bước vào ao.

Chân đạp trên hình ảnh, bên dưới xuất hiện vô số lực hấp dẫn dụ người, kêu gọi cậu hãy mau nhảy xuống nhanh.

Nhưng bàn chân thò ra vẫn cứng ngắc đứng yên tại chỗ, một lát sau, cậu rút chân về, đứng yên xoay gót nhìn về phía Thường An Tại luôn làm bạn bên cạnh mình, “Vì sao anh luôn tránh né không trả lời em?”

Thường An Tại nhìn cậu không đáp.

A Viên nói, “Vì sao em lại biến thành người bán hoành thánh lề đường? Cả nhà Hoàng Vinh Cường là thật không sai, nhưng rõ ràng Hoàng An Chính lên cơn điên nên đã giết cả nhà ông ta, vì sao lúc ở đây hấn lại

bị Lưu Trăn giết chết? Anh bảo đây là oán khí, nhưng oán khí cỡ nào mới dật ra được thế giới chân thật đến vậy, thậm chí còn khiến bản thân chúng ta quên mất mình là ai? Còn bọn Chu Linh Linh, anh nói em dẫn bọn họ đến, nhưng em đưa họ đến từ đâu, từ dương thế hay là từ... một thế giới khác?”

Thường An Tại nghe cậu tuôn một tràng dài, cuối cùng nhịn không được cười to, “A Viên, có phải em cho rằng đây là một thế giới song song không? Họ vẫn là họ, nhưng thật sự không phải.”

A Viên sững sốt, “Nếu đây không phải âm phủ, chẳng lẽ không thể dùng thế giới song song để giải thích sao?”

Thường An Tại đáp, “Nghiêm túc mà nói, kỳ thực là như vậy.”

A Viên chịu không nổi mấy câu trả lời cho có giống vậy nữa, nghĩ muốn giận, lại nhớ đối phương sống ở một nơi hên thiên địa ám không biết bao lâu, như một khinh khí cầu bị chọc thủng, đựng một cái cũng xì khí. Cậu chỉ đành nói ra hoài nghi của mình, “Rõ ràng anh đã chọn em làm kẻ chết thay, vì sao bây giờ đồng ý thả em đi?”

Thường An Tại im lặng, lúc mở miệng thần sắc có vẻ mờ mịt, “Anh không biết.” Anh ngừng một lát, “Mẹ... bà ấy có từng nhắc đến anh không?”

“Đương nhiên có rồi!” A Viên không đành lòng nhìn anh lộ ra biểu tình như vậy, cậu nói dối mà không thay đổi sắc mặt, thậm chí còn rất vội vàng, “Mẹ vẫn luôn tìm anh, nhưng bà tìm mãi không được, đến trường không thấy, cả quê cũng không có. Mẹ và em sắp điên luôn rồi.”

“A Viên ngốc, em tưởng rằng anh cũng ngốc như em sao?” Thường An Tại cười cười mang theo buồn bã, cuối cùng anh thở dài một hơi, “Sẽ tìm anh, chỉ có em mà thôi.”

A Viên rốt cuộc nhịn không được, cậu ào tới ôm chặt lấy anh, nước mắt nước mũi cọ ướt đầu vai áo Thường An Tại, “Ca! Anh trở về với em nhé... Em đang đi công tác, anh không muốn về cũng không sao. Em có thể... em có thể cho anh một ngôi nhà.”

Cậu khóc mãi không dứt, nhưng Thường An Tại chỉ cười nhẹ, “Đồ ngốc, nếu anh đi được, sao lại khổ tâm lừa em tới đây chứ?”

Thanh âm A Viên run rẩy, vì sao cậu lại không biết, Thường An Tại lừa cậu đến đây vốn dĩ không muốn biến cậu thành kẻ chết thay?

Thường An Tại sờ sờ đầu A Viên, môi anh cọ cọ bên tai cậu, như đôi tình nhân thân mật nỉ non, “Em là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời anh, sao anh có thể nhẫn tâm dập tắt tia sáng của mình?”

50. Chương 50: Chân Tướng Mơ Hồ 2

Đây có lẽ là lời ngọt ngào nhất mà cả đời Thường An Tại từng nói, A Viên nghe lại nhin không nổi rơi nước mắt, cậu nắm chặt cánh tay lạnh băng không chịu buông ra, “Nếu em đi rồi anh phải làm sao đây? Mãi mãi ở chỗ này, hay đi tìm một kẻ chết thay?”

Thường An Tại giờ tay áo chùi chùi nước mắt cậu, nói, “Trừ em ra, không một ai có thể thay thế anh.”

A Viên sững sốt, “Tại sao? Chu Linh Linh tìm Hứa Đồng, Hứa Đồng tìm Vu Lệ, chẳng lẽ phải cố định mới được nữa sao?”

“Anh khác bọn họ.” Thường An Tại nói, “Anh sinh ra và lớn lên ở đây. Chỉ người mang huyết mạch tương tức mới trở thành tể phẩm, như em và anh là cùng huyết thống.”

A Viên im lặng.

Thường An Tại gỡ hai tay cậu xuống, đẩy nhẹ, “A Viên, em phải trở về rồi.”

A Viên giật mình đứng yên không động đậy, một hồi lâu, cậu bỗng nhiên nói, “Khẩu súng kia.”

Thường An Tại dùng ánh mắt kỳ dị nhìn về phía cậu, “Em nói gì cơ?”

“Khẩu súng chúng ta lấy từ túi Lưu Trần, nếu Hoàng Vinh Cường đã ở đây, vậy linh hồn ai đang tồn tại bên trong khẩu súng? Hoặc nên nói...” A Viên bình tĩnh nhìn Thường An Tại, “Khẩu súng rốt cuộc dùng để làm gì?”

Thường An Tại chậm rãi nhếch miệng cười, nụ cười như xé rách hai bên khóe môi, khiến anh thoát nhìn trông rất dữ tợn đáng sợ, tựa như ác quỷ, “Còn em, em định dùng nó làm gì?”

Cậu giờ về phía trước rồi mở lòng bàn tay ra, giữa các khớp tay tái nhợt, một khẩu súng lục tinh xảo nằm yên trên đấy.

A Viên bình tĩnh nhìn khẩu súng hồi lâu mới hơi khép tay. Tay cậu không ngừng run rẩy, nhiều lần muốn buông, thế nhưng khi chân chính nắm trong tay, năm ngón gắt gao siết chặt khẩu súng, “Anh từng bảo khẩu súng dùng để giết quỷ. Đó có phải sự thật không?”

“Hãy nghĩ thật kỹ.” Thường An Tại buông mi nhìn cậu, nụ cười khắc trên mặt dường như sâu thêm mấy phần, “Bên trong chỉ còn một viên đạn.”

A Viên đang nhìn khẩu súng cầm trong tay, cậu đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao khóa trên người Thường An Tại, gần như là nghiền răng nghiền lợi, “Để em giúp anh giải thoát được không?”

“Em tội tình gì.” Sắc mặt Thường An Tại dần dần tái nhợt, giống như đắp một tầng giấy trắng. Ánh trắng sáng ngời chiếu từ trên cao, vẻ mặt anh đột nhiên biến hóa, lúc thì mỉm cười lúc thì bất động thanh sắc, hai loại biểu tình tranh nhau xé rách gương mặt anh, như ác quỷ sống bên trong muốn lộ sự hiểm ác ra ngoài.

Theo từng biểu tình biến hóa, giọng anh cũng trở nên mơ hồ, mờ mịt giống như mây mù xuất hiện dưới nước*, “Cứ thế rồi đi không tốt sao? Giết anh, em chỉ có thể thay anh bị nhốt vĩnh viễn.”

A Viên không hề xúc động, cậu vẫn lặp lại từng chữ, “Để em giúp anh giải thoát được không?”

Thường An Tại im lặng hồi lâu, sắc mặt không đổi, chung quy hờ hững, anh đáp, “Được.”

Nước mắt rơi trên mặt vẫn chưa khô, nhưng A Viên lại mỉm cười. Ngón tay trượt xuống để trên cò súng, mắt thấy viên đạn sắp bay ra, cậu đột ngột dịch chuyển phương hướng.

Đoàng một tiếng thật lớn!

Lực phản chấn khiến xương tay cậu tê rần, ngay khi viên đạn bắn ra, cây súng theo thế rơi xuống mặt đất.

Viên đạn xuyên thẳng qua thùy trán Hoàng Vinh Cường, mạnh đến mức khiến ông ta đập cả người vào bức tường trắng.

Không hề có máu văng, Hoàng Vinh Cường bị người bắn một viên đạn vào người, sau đó như con lật đật nhanh chóng ngồi dậy, chỉ có một cái lỗ sâu đen hút cho thấy dấu vết viên đạn từng đi qua.

Tay trái A Viên bóp bóp cánh tay phải bị lực phản chấn khiến cho tê rần, vẻ mặt hơi đại ra, hai mắt lẳng lẳng nhìn về hướng Hoàng Vinh Cường.

Thường An Tại khom lưng nhặt khẩu súng dưới đất, “Vì sao lại hối hận?”

A Viên lắc đầu, “Em không biết.” Cậu vẫn nhìn Hoàng Vinh Cường ngồi đó không chút nào thay đổi, kỳ quái nói, “Quý hồn ông ta vẫn ở đây sao?”

“Ngọn nguồn tội ác đã mất.” Thường An Tại nhìn ông ta chằm chằm, ánh mắt kỳ dị, “Thứ em giết đầu tiên chính là bản thân ông ta, những vong linh chết vì ông ta coi như được yên giấc ngàn thu.”

Tròng mắt đen nhánh khẽ động, A Viên chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua cây súng trong tay Thường An Tại, sau đó dán lên mặt anh. Gương mặt quen thuộc phản chiếu ảnh ngược trong mắt, lại xa lạ giống như một người hoàn toàn khác.

A Viên nghĩ, bọn họ quả thật đã xa cách rất lâu, lâu đến mức cả hai không còn như trước nữa. Lòng cậu

pháp phòng không biết bao lần, khi mở miệng chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “Em nhớ rồi.”

Đúng vậy, cậu đã nhớ ra cái đêm vào hôm gặp Thường An Tại ở đường cái.

Cậu quả thật đã nhận một tệp thư kiện.

Không hề ghi tên người gửi, thư kiện cứ lẻ loi nằm trong tập tin.

A Viên ấn chuột download xuống rồi giải nén, nội dung sau khi được giải nén xong nhanh chóng xuất hiện.

Đó quả thật là trò chơi, dưới icon kỳ lạ viết một hàng chữ nhỏ, “Ngôi nhà quỷ quái”.

Nguyễn Viên ôm tâm lý tò mò, thử click mở game.

Bối cảnh âm trầm xen lẫn âm nhạc lập tức phóng to. Hình ảnh ảm đạm dần dần trở nên sáng hơn, bối cảnh vào một ngày mưa với tiếng sấm rầm vang, mưa bụi khiến màu sắc mơ hồ không rõ nét, chỉ thấy một thứ đứng trên lầu hai căn biệt thự lẳng lẳng nhìn ra, trông như ác quỷ mơ to trông trắng nhìn trộm nhân thế.

A Viên cảm thấy ngôi nhà rất quen mắt, từ hoa viên cho đến kết cấu, cẩn thận nhìn một hồi cậu mới giật mình phát hiện, đây chẳng phải là nơi hồi bé Thường An Tại dẫn cậu tới hay sao?

Không lẽ ca ca dùng câu chuyện đó để cải biên thành game? Nguyễn Viên thấy thấp thỏm lạ kỳ, cậu ấn chuột muốn tiến vào trò chơi, nhưng máy tính cứ đứng hình suốt nửa ngày.

Chờ cậu rót nước quay trở về, trên màn hình mới run rẩy xuất hiện dòng chữ đỏ —

Chào mừng mọi người đến với ngôi nhà quỷ quái tọa lạc tại phố Tường Chu số 297, nơi từng có một hộ gia đình bốn người sinh hoạt.

Và bạn phải hợp thành một tổ bốn người, tìm kiếm những bí ẩn khi họ vẫn còn sống. Bây giờ xin mời người chơi tiến hành lựa chọn nhân vật tham gia:

A. Tiểu thương bán hoành thánh ngoài vỉa hè.

B. Xí nghiệp gia trẻ tuổi đầy hứa hẹn.

Lựa chọn nhân vật khác nhau sẽ khiến hướng đi thay đổi sao? Nguyễn Viên suy nghĩ, sau đó vươn tay click vào lựa chọn A, máy tính từ từ mờ đi rồi biến thành một màu đen thui, dù có khởi động lại cũng không

được.

Nguyễn Viên không rõ vì sao, nhìn thời gian đã qua 12 giờ, đành phải leo lên giường nghỉ ngơi.

Chờ cậu mở mắt vào ngày kế tiếp, cậu đang nằm trên một ván giường gỗ hơi mục, căn phòng nhỏ hẹp, hàng xóm trước nay chỉ nghe âm thanh không thấy người, đường phố luôn luôn vắng vẻ, và một chiếc xe đẩy nằm trong hoa viên hoang phế, còn cậu biến thành người bán hoành thánh A Viên ở nơi đây.

Không có ký ức, không có người thân, A Viên một mình lẻ loi giữa thế giới.

Có lẽ cậu còn cô bạn gái xinh đẹp, nhưng thứ ngăn cách bọn họ chính là Âm Dương hai thể, nhưng cô bạn gái xinh đẹp mà cậu vừa lòng, thật ra chỉ là đồng số liệu.

Mãi đến khi gặp lại Thường An Tại, não bộ đình trệ rồi cuộc chuyển động lần nữa.

Cậu nhớ hết, cái gì cũng nhớ.

Thế nhưng cậu chỉ mong mình đừng nhớ gì cả.

Tùng Vô, Từ Phàm, Hứa Đồng, Vu Lệ, thậm chí cả Chu Linh Linh, bọn họ đều không phải bạn học của Hoàng An Na. Mà chính là — những người bạn đã học chung với cậu từ hồi cao trung, cuộc sống sinh hoạt trong miệng bọn họ đều là những chuyện đã từng diễn ra vào thời cậu đi học, ngoại trừ nhiều thêm một Hoàng An Na.

Quý ốc đã hấp thụ toàn bộ ký ức A Viên sau đó bóp méo nó, thông qua cậu dụ dỗ những người khác, hoàn mỹ lừa họ vào thế giới này, giả giả thật thật giao nhau khiến người khó mà phân biệt nổi.

Khó trách Thường An Tại nói, “Đưa bọn họ tới, vẫn luôn là em.”

Thì ra tất cả là sự thật — ngôi nhà muốn họ vĩnh viễn trầm luân ở đây, bị giết, bị đồng hóa, cuối cùng là hấp thụ, trở thành chất dinh dưỡng nuôi chính nó.

51. Chương 51: Chân Tướng Mơ Hồ 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trải qua biết bao nhiêu chuyện A Viên cứ nghĩ mình đã chết lặng, nhưng đến tận bây giờ cậu mới ý thức được rằng đáng sợ thật sự trông như thế nào, từ đầu tới cuối cứ xoay quanh trên đỉnh đầu, chờ đợi đến cùng chính là nỗi tuyệt vọng buông xuống.

Không rõ do độ ẩm đang giảm hay lạnh lẽo tràn ra từ đáy lòng, A Viên chỉ cảm thấy xương và da mình đông cứng tận mấy tầng băng. Cậu nhìn sang Hoàng Vinh Cường, phát hiện chỗ bị xuyên thủng trên trán hơi nứt một khe nhỏ hẹp dài, trông như quỷ nhãn đang mở to mắt trừng trừng bọn họ.

A Viên nhìn ông ta, không tự chủ tiến lên vài bước, chờ cậu phản ứng lại thì vội vàng lùi xuống, cuống quýt đến bên cạnh Thường An Tại, “Ca, đây rốt cuộc là nơi nào?” Cậu lắp bắp nói năng lộn xộn, sợ hãi tồn đọng nháy mắt tràn dâng không ngừng, “Cẩn biệt thự ở quê vốn dĩ bị người san bằng, tại sao... tại sao còn xuất hiện ở đây! Chỗ này liên quan gì đến trò chơi đó? Chẳng lẽ đây chính là nơi trò chơi tạo ra? Vì sao em lại biến thành A Viên bán hoành thánh? Còn cả đám Từ Phạm nữa, các bạn em đều ở đây ư — bọn họ, đã chết thật sao?”

Một chuỗi câu hỏi liên tiếp như đá ngầm đáy nước, không tạo thành chút bọt khí.

A Viên đứng đó, trong khoảnh khắc, cậu cảm thấy mình không phải thật. Ánh trăng rơi từ đỉnh đầu khiến tầm mắt trở nên mờ lung, tựa như tơ nhện không tiếng động siết chặt lấy cậu.

Ngôi nhà tựa như lộ ra nguyên hình, biến thành cây ăn thịt người cực lớn, từ khi bọn họ bước vào nơi này, chất dịch đã thông qua đủ loại đáng sợ dần dần tiêu hóa phân rã cả cơ thể.

“A Viên —” Tiếng gọi vang lên, khiến A Viên giật mình tỉnh táo trở về thực tại.

Cậu đứng đấy, chung quanh vẫn là ánh trăng sáng, cả người không hề thay đổi, mồ hôi đầm đìa ướt một mảng sau lưng, chứng minh cậu thật sự còn sống.

A Viên ngẩng đầu nhìn Thường An Tại, con người hơi co rút, cậu phát hiện trên môi thường Thường An Tại bao phủ một lớp băng cứng lạnh lẽo, “Ca...”

Ánh trăng đổ từ trên cao như muốn đông anh thành một tảng băng điều khắc.

“Ca, anh sao thế?” A Viên sợ hãi cực độ, thò tay muốn chạm vào anh, vừa đến gần đã bị người kia né ra, “Có phải vì linh hồn Hoàng Vinh Cường tán diệt, cho nên mới khiến ca...”

“A Viên, ngôi nhà vẫn ở đó.” Thường An Tại lùi cách xa cậu một khoảng, chỉ vào ngực mình, “Chỗ này.”

A Viên đứng bên kia vẫn rất lo lắng, “Sao anh biến thành như vậy, là tại ngôi nhà này sao? Ca... anh bây giờ là người hay quỷ?”

Thường An Tại gơ tay bảo cậu hãy bình tĩnh, “A Viên, nghe anh nói.”

Khi còn học năm tư đại học, Thường An Tại nhận thư báo từ thôn rằng ông anh đã dỡ nhà lấy đất làm ruộng, bảo anh trở về một chuyến để ký hợp đồng, sẵn tiện lãnh phí phá dỡ và dời đi nơi khác.

Khi nghe tin, Thường An Tại cảm thấy rất may mắn.

Không ai hiểu ngôi nhà đó đáng sợ cỡ nào bằng anh, tất cả những người đã chết đều bị vây bên trong, cả căn biệt thự không người ở biến thành một bãi rác to lớn, oán khí tận trời.

Từ nhỏ đến lớn, thứ anh tiếp xúc nhiều nhất không phải người, mà là những đám oan hồn.

Dù anh có đi đâu chẳng nữa, chúng nó vẫn sẽ quấn lấy, đến chết không buông.

Hồi còn nhỏ, những oan hồn còn biết an tĩnh ngủ đông nhìn trộm anh. Nhưng khi độ tuổi dần tăng lên, sự căm hận của chúng nó càng thêm rõ ràng — là khát vọng với dương thế, là oán niệm với kẻ còn sống.

Ngày anh tròn mười tám tuổi vừa vặn đúng lúc thi đậu đại học, sau một đoạn thời gian thật dài, oán khí chung quanh đã chồng chất cao hết cỡ.

Từ đó, những người quen biết với anh liên tục xảy ra sự cố ngoài ý muốn —

Đầu tiên là bạn cùng phòng A mấy đêm liên tục bị quỷ áp giường khiến tinh thần sa sút nặng nề.

Tiếp theo là bạn cùng phòng B nửa đêm đi tiểu gặp phải một con quỷ trắng bạch trong gương, tấm kính bỗng dưng nứt bể vỡ đầy mặt cậu ta.

Cả bạn cùng phòng C đang đọc sách ở phòng tự học, quạt trần trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống, cũng may là hần né kịp lúc, chỉ bị thương phần cánh tay.

Vào lúc đó, anh sẽ nghe thấy tiếng cười hì hì của đám oan hồn. Anh bị ép đến không chịu nổi, chỉ đành dọn khỏi ký túc xá, cách ly quần thể.

Từ đây về sau đám oan hồn càng thêm không kiêng nể, chúng nó bắt đầu kêu gọi anh mau về, khi bị anh từ chối, thì cứ lải nhải nguyên rủa. Những lời nguyên rủa nhiều khi rất linh, khiến anh vô số lần gặp phải tai nạn nguy hiểm mém nữa cướp đi tánh mạng.

Mọi chuyện vẫn tiếp tục cho đến khi mẹ Nguyễn tạm thời đưa anh về Nguyễn gia, kỳ lạ là những oan hồn không còn lên tiếng nguyên rủa nữa, chúng nó lại trở về trạng thái ban đầu, trốn sau bóng tối không xa nhìn trộm sang.

Thời gian ở bên Nguyễn Viên, mãi mãi là thời khắc an bình nhất cuộc đời.

Ban ngày đệ đệ sẽ quần lấy anh, hoặc là nói hoặc là chơi đùa, khiến anh chẳng còn thời gian rảnh rỗi. Tới tối còn biến hình thành một quả cầu nóng hầm hập xua tan khí lạnh trên cơ thể.

Nhiều khi Thường An Tại đem chút nghe theo lời đám oan hồn trở về biệt thự, nhưng anh muốn dẫn A Viên theo, anh không nỡ buông tay, mọi âm áp mà anh có đều xuất phát từ cậu.

Bé con không ngừng nhắc bàn chân ngắn ngủn lão đảo chạy theo anh, từ lúc còn nhỏ cho đến khi trưởng thành, cậu vẫn luôn nhớ đến anh, muốn dùng sinh linh nhỏ bé truyền hết hơi ấm mình có cho anh.

Giữa sinh mệnh chìm ngấm trong bóng tối, cậu chính là chú đom đóm duy nhất xuất hiện.

Thế nhưng ánh sáng đom đóm quá mờ nhạt mà cũng rất ngắn ngủi.

Khi anh nghe thấy nhà họ Nguyễn cãi nhau, anh bỗng biết rằng mình phải rời đi, sự tồn tại của anh chỉ mang đến nỗi bất hạnh cho người khác.

Sau một đoạn thời gian đầy mệt mỏi, nói cũng lạ, đám oan hồn bắt đầu tiêu tán dần, chúng nó từ một luồng khí đen nồng đậm biến thành sương mù như có như không, biểu tình dữ tợn trên mặt cũng hóa về chết lặng.

Tiếp đó anh nhận được tin căn nhà đã bị dỡ, anh nghĩ không biết có phải nhờ vậy mà đám oan hồn mới chịu nghỉ ngơi?

Anh trở về quê một chuyến.

Thôn làng kề cận sát nhau, thủy tú sơn minh, quả thật không thay đổi mấy.

Đám trẻ con ngày đó ném đá vào anh giờ đã trưởng thành, mà những người lớn ngày đó chửi rủa cũng đã già đi. Bọn họ nhìn anh vội vàng bước ngang thôn, xa lạ giống như nhìn một vị lữ khách.

Đây là lần trở về quê nhẹ nhàng nhất, nhắm mắt đắm chìm giữa không khí mùa hè oi ả, anh bỗng nhiên cảm thấy mình rất giống người sống.

Anh trả phòng, trở về ký túc xá, mơ ước bấy lâu nay đã hoàn thành, anh rốt cuộc có thể trải qua cuộc sống đại học bình thường.

Đại học năm tư, công việc cũng dần trở nên lu bu, lên lớp tan học rồi đi làm kiếm tiền, thậm chí anh còn ảo tưởng vài năm sau sẽ mua một căn hộ trong chung cư, tiếp đó dẫn đệ đệ mình tâm tâm niệm niệm dọn vào sống chung, anh sẽ mua tất cả đồ vật cậu thích, trở thành một người anh trai tuyệt vời nhất.

Anh thật sự nghĩ mọi chuyện đang trên đà tăng tiến, thẳng đến một ngày đọc bản thiết kế game của một đàn anh.

Đây là dạng game theo hướng kinh dị, nội dung cũ, đại khái là đặt vài trạm kiểm soát ở các nơi cố định, người chơi sẽ từ đó mà tìm được vài manh mối trốn thoát.

Đàn anh lập sẵn kế hoạch cả rồi, trang trí hội họa, hậu kỳ cốt truyện đều đã hoàn thành xong, chỉ cần anh biên trình và thí nghiệm lại.

Thường An Tại vốn đồng ý, nhưng khi lấy tư liệu bản thiết kế game nghiên cứu, mới dần dần phát hiện vấn đề — Tình tiết truyện mà đàn anh viết hầu hết giống như đúc chuyện anh trải qua năm đó, trừ bỏ nhiều thêm hai nhân vật.

Thường An Tại cầm bản thảo lướt sơ toàn bộ, càng đọc mặt càng tái, anh há miệng thở dốc, giọng nói hơi run rẩy, “Sao anh lại biết những chuyện này?”

Đàn anh dụi dụi hai mắt thâm quầng, vừa uống cà phê vừa ngáp ngắn ngáp dài, một bên dương dương tự đắc, “Câu chuyện thế nào, dùng hai ngày để viết đấy, coi như ổn lắm rồi.”

Thường An Tại không lên tiếng trả lời, đầu ngón tay anh lật lật bản thảo đến trang cuối cùng: Đó là một poster giới thiệu game, sầm sét xé rách chân trời, một ngôi nhà màu trắng nằm sừng sững giữa khuôn viên xum xuê, đằng sau cửa sổ là những nét vẽ loạn xạ màu đen.

Thường An Tại nhìn chăm chăm vào chỗ đó, trong phút chốc, một bóng trắng ập ra giữa khung cửa sổ.

Anh buông tay theo bản năng, giấy viết bản thảo bung ra rơi xuống đất.

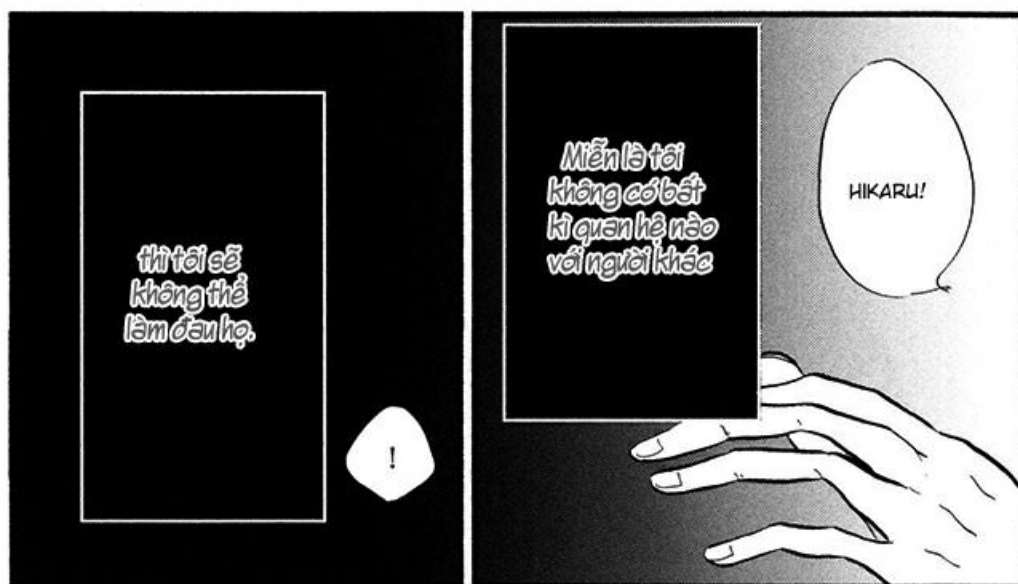
“Nè! Cậu làm gì vậy! Đừng đảo lộn tùm lum mà!” Đàn anh cuống quýt bỏ ly cà phê xuống, vừa chạy tới thu dọn vừa mắng, “Thằng nhóc chết tiệt cậu sao thế, nhìn mặt trắng bệch kìa, nếu bệnh thì nói sớm tí đi. Chúng ta còn phải làm việc thâu đêm đó, nếu chống đỡ không nổi thì làm sao, tôi biết tìm ai đến giúp đỡ đây?”

Tấm poster vừa vụn bay xuống chân anh, Thường An Tại rũ mắt nhìn chăm chăm hồi lâu, anh bỗng nhiên nói, “Tôi không tham gia làm game này nữa.”

Anh muốn rời khỏi đây thật nhanh, được vài bước thì quay đầu nhìn đàn anh, khẽ nói một câu, “Anh tốt nhất là đừng tiếp tục làm.”

Hoàn chương 51.

Thần: Hôm nay tình cờ đọc được bộ này thấy giống giống ///v/// >

52. Chương 52: Chân Tướng Mơ Hồ 4

Từ đó đàn anh chẳng thèm tặng anh sắc mặt tốt, thẳng tới ngày tụ họp xã đoàn.

Bởi vì sau khi tốt nghiệp khó mà họp mặt đông đủ, cho nên Thường An Tại cũng bị yêu cầu phải đến.

Rượu qua ba lượt, men say bắt đầu phát huy tác dụng, người đến ta đi, ly rượu cùng nhau kêu loảng xoảng.

Thường An Tại vốn ít gặp, uống vài ba ly đã bị đẩy sang một bên, ngoài ý muốn lại thấy vị đàn anh nọ.

Đàn anh là người thích náo nhiệt, theo lý mà nói hẳn phải dẫn quân uống rượu mới đúng. Nhưng trong buổi tiệc tụ hội, hẳn chỉ đứng sững sờ ở một góc.

Thường An Tại định nhân cơ hội hỏi hẳn vài chuyện, cho nên mới qua đó kêu một tiếng, “Đàn anh?”

Hắn chỉ nghiêng đầu nhìn tấm màn không đáp lời nào.

Thường An Tại thấy có điều không ổn, anh giơ tay vỗ nhẹ vai đàn anh, bàn tay như chạm phải một đồng thịt heo lạnh ngắt.

Dính nhóp trợn lẫn mùi tanh hôi tỏa ra, khiến anh không tự chủ lùi lại một bước.

Đàn anh rút cuộc động đậy, cổ hắn di chuyển từng tắc, khớp xương phát ra tiếng lạch cạch quái dị, giống như người máy rỉ sắt. Đạt tới vị trí thích hợp, mới từ từ ngẩng lên.

Trong nháy mắt, Thường An Tại cho rằng mình lại thấy gương mặt đám oan hồn năm đó.

Đàn anh ngây ngốc nhìn anh chằm chằm, sắc mặt trắng đến mức nhợt nhạt, con ngươi đen âm trầm như bao trùm cả đôi mắt, đại ra nhìn Thường An Tại hai giây, bập bẹ đọc từng từ, “Là mày.”

Thường An Tại khẽ nhú mày, anh thấy không thoải mái, dù biết sẽ đắc tội người ta vẫn bất chấp xoay người đi, nhưng chỉ mới vài bước, góc áo bỗng bị ai túm lấy.

Anh nghe giọng nói hư ảo của đàn anh truyền từ đằng sau, “Câu chuyện xưa đó có phải thật không?”

Thường An Tại bị túm, đứng yên không hé răng.

Học trưởng lại nói, “Chúng nó cứ gõ cửa nhà tao, mỗi đêm... mỗi đêm, sau đó tao nhin không nổi nữa, mở ra.”

Thường An Tại quay đầu nhìn hắt một cái, hắt ta đang lườm anh, nhưng hai mắt ngây dại, miệng nhếch thành nụ cười, kéo cao đến mức như dùng dao rạch rạch. Thấy Thường An Tại nhìn mình, hắt tuôn một tràng cười quái dị, âm cuối hơi cất cao, “Chúng nó đã trở lại, mày trốn không thoát đâu.” Hắt hơi nghiêng đầu, cười khanh khách, “Mày nhìn kia.”

Thường An Tại nhìn theo tầm mắt hắt, tấm màn nhẹ nhàng phủ xuống đất, yên lặng không tiếng động hơi nhô lên, loáng thoáng xuất hiện mấy bàn chân, khi nhìn kỹ thì chẳng thấy gì hết, nhưng vẫn khiến người ta có ảo giác đằng sau chen chúc đầy người.

Thường An Tại hơi run tay, trên mặt vẫn bình đạm như nước, nhưng đáy lòng nổi đầy gió to sóng lớn.

Vị đàn anh đứng đằng sau đột nhiên tiến lên, sát ngay bên tai, “— Chúng nó đều nhìn mày.”

Thường An Tại không rõ mình dùng cách nào để quay về ký túc xá.

Anh giống như một tên vượt ngục, vất vả lắm mới phá hủy lồng giam, tự cho mình đã trở về với tự do, nhưng kỳ thật chỉ mãi loanh quanh khắp hòn đảo.

Đêm đó bạn cùng phòng đều có việc ra ngoài.

Quạt trong ký túc xá vẫn mở, khi mở cửa còn nghe tiếng rè rè, giống như có ai thổi thổi sau cửa.

Thường An Tại thấy mình quá mức nghi thần nghi quỷ, nhưng anh không dám chủ quan, trải qua cuộc sống an nhàn đã lâu, khi đám quỷ quay về, sợi dây thần kinh thoáng chốc kéo căng đến cực hạn.

Anh vào phòng, nhanh chóng khóa trái cửa sổ, tấm màn đen bịt kín che khuất mọi góc ngách, anh thậm chí còn không dám bật đèn, sợ ánh sáng sẽ đánh thức ác quỷ trầm miên.

Anh cô đơn ngồi giữa bóng tối tới nửa đêm, khi trời sắp rạng sáng, di động bỗng reo lên inh ỏi.

Trên màn hình hiển thị số điện thoại đàn anh.

Giữa bóng tối tĩnh mịch phá lệ chói tai, giống như oan hồn đang thúc giục.

Thường An Tại cảm di động trực tiếp ngắt máy, kết quả vừa chạm vào màn hình, điện thoại bỗng dừng tự động nhận cuộc gọi.

Tiếng kêu than khóc ồn ào truyền từ điện thoại, người thì than khóc người thì hét chói tai, tiếng gào rống giận hờn dồn dập cuồng loạn vào màng nhĩ.

Di động nện mạnh xuống đất, Thường An Tại ôm chặt đầu, đau đớn khó nhin, nhắm chặt hai mắt.

Tiếp đó âm thanh bỗng dừng im bất, điện thoại lại trở về an tĩnh ban đầu. Hồi lâu sau, phát ra tiếng nước tí tách, âm u kéo dài thật lâu thật lâu, giống như những giọt máu đặc sệt ngập lên tận tai mũi miệng.

Thường An Tại bóp chặt yết hầu không thể thở nổi, khoảnh khắc rơi vào hoảng hốt, anh nghe thấy người nào lạnh lẽo dán trên vành tai, “Chúng tao phải chết, còn mày thì được sống — nếu như năm đó mày sớm chết đi, thì mọi chuyện đã không diễn ra.”

Thường An Tại mở to mắt, hai hàng huyết lệ chảy dọc trên má anh.

Laptop chưa khép đặt trên bàn tự động vận hành, sau tiếng ong ong khởi động, màn hình xuất hiện giao diện game — sấm sét giữa màn mưa lớn khiến cả căn nhà mang đậm hương vị thê thảm.

Con chuột lách cách lựa chọn nhân vật A rồi tiến vào trò chơi.

Đồ họa nhân vật khá xấu, nội dung giản lược, không bối cảnh âm nhạc, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc và vài âm thanh quái dị ngẫu nhiên thoát ra.

Thường An Tại cảm nhận một đôi bàn tay đang đẩy anh tiến về đó, anh thấy mình như con rối, không thể không chịu điều khiển, ngồi lại gần máy tính.

Hết thấy mọi chuyện quả thật hoang đường làm sao, dường như đám oan hồn hoặc ngôi nhà quỷ quái định đánh với anh một ván bạc cuối cùng.

Bảng lựa chọn nhân vật xuất hiện, Thường An Tại không suy nghĩ đã chọn B, dựa theo vở kịch tiến vào nội dung.

Người chơi được hệ thống nhắc nhở có tất cả ba mạng, tổng cộng gồm bốn trạm kiểm soát.

Ải thứ nhất tên là “Ác Ma Sài Đao”.

Thường An Tại tiến vào không lâu thì bị dẫn vào nhà ăn, mở điểm mấu chốt, sau đó là một màn tàn sát.

Trước khi tiến vào anh phải chọn một trong hai lựa chọn.

A. Theo Hoàng Vinh Cường tiến vào nhà ăn.

B. Mượn cơ rời đi tìm kiếm quỷ ốc.

Khi đó Thường An Tại chọn A.

Khách sáo với Hoàng Vinh Cường một hồi, ấn chuột vào bốn nhân vật rồi họ sẽ giao nhiệm vụ cần làm.

Thường An Tại ấn vào Hoàng Vinh Cường đầu tiên, trên đầu người đàn ông bụng bự xuất hiện mấy dòng chữ: “Súng tôi không thấy đâu. Cậu phải biết đối với những người như tôi, an toàn là rất quan trọng, bây giờ tôi không dám tùy tiện đi loạn. Đành phải làm phiền cậu rồi, giá cả thì cứ yên tâm.”

Người thứ hai là Lưu Trăn, người phụ nữ kiều diễm lạnh lùng nói: “Túi da không thấy đâu. Xin cậu hãy giúp tôi tìm lại nó, đừng nói cho chồng tôi biết. Còn về thù lao thì cậu cứ tự cho giá.”

Người thứ ba mà anh ấn là Hoàng An Na, cô gái mặc áo váy xinh đẹp khẽ nâng cằm như một con khổng tước cao ngạo, “Tìm cho tôi chiếc khuyên tai. Màu đỏ rực, đó là thứ bạn trai tặng tôi, vô cùng quan trọng. Đương nhiên, chỉ cần anh hoàn thành tốt, đương sẽ cho anh thật nhiều tiền.”

“Em muốn binh lính.” Hoàng An Kỳ, là một cậu bé đàn độn đeo kính, “Tìm binh lính cho em nhé.”

Sau khi bốn người tuyên bố nhiệm vụ xong, sẽ khởi động màn Hoàng An Chính giết người. Thường An Tại lãng phí một mạng sống, lại quay về ban đầu chọn B, mượn cớ rời đi.

Về sau tương đối đơn giản, anh rời khỏi phòng ăn thì lập tức tiến lên lầu hai, chỉ cần chạy lên đó, sẽ dễ dàng né được ác ma sài đao.

Vì vậy ải thứ nhất, cứ như vậy thông qua.

Ải thứ hai có tên là “Mẹ con lệ quỷ”.

Ngay khi lên tầng hai, người chơi sẽ được nhận một lời cảnh báo ngay lập tức, “Mẹ con lệ quỷ đang đi chung quanh, xin hãy cẩn thận né tránh.”

Khi lệ quỷ đến gần sẽ phát ra tiếng khóc u u để báo hiệu, Thường An Tại dùng bàn phím điều khiển nhân vật men theo hành lang né tránh, rất nhanh đã thu thập đủ khuyên tai Hoàng An Na, túi da Lưu Trăn, binh lính Hoàng An Kỳ và súng lục Hoàng Vinh Cường, tổng cộng bốn thứ.

Hi sinh mất mạng thứ hai, anh dùng khuyên tai gọi hồn nữ quỷ dẫn vào căn phòng bị phong ấn, lại dùng binh lính Hoàng An Kỳ xua đuổi tiểu lệ quỷ ra ngoài ngôi nhà.

Cứ thế thông qua ải thứ hai.

Khi đi trên hành lang thông tới lầu tiếp theo, anh nhặt được một tờ báo, nhận “nhiệm vụ tìm kiếm Hoàng

Vinh Cường”, sau đó mở ra yêu cầu “Nguồn gốc tội ác”.

Sau khi Thường An Tại leo lên lầu ba thì trực tiếp bị truyền tống tới một căn phòng lấp đầy kính.

Sau mỗi mặt gương đều cất chứa oán niệm ác quỷ tràn trề, cánh cửa dùng để thoát ra thì bị lẫn vào trong đó.

Thường An Tại không định chọn bừa một cửa, anh biết nguyên tắc trò chơi, trạm kiểm soát sẽ yêu cầu dùng đạo cụ, anh click mở thanh vật phẩm, bên trong chỉ còn súng lục Hoàng Vinh Cường và túi da Lưu Trăn.

Anh thử lấy súng lục Hoàng Vinh Cường ra, thế nhưng không thể sử dụng.

Vì thế chỉ còn túi da Lưu Trăn, mở khóa túi, quỷ hồn Lưu Trăn lập tức bò ra, dẫn anh rời khỏi căn phòng kính.

Nơi Hoàng Vinh Cường trốn ở ngay sau cánh cửa đó —

Khi tìm được Hoàng Vinh Cường, trên màn hình xuất hiện dòng chữ đỏ “Thông qua ải thứ ba”. Sau đó anh lại gần cái ao lấp lánh dưới sàn, trên mặt nước hiện ra hình ảnh con đường bên ngoài ngôi nhà quỷ quái.

Đến đây, thoát nhìn như đã hoàn thành toàn bộ trò chơi.

Thường An Tại không rõ đám oan hồn muốn anh làm gì, dù gì chúng đã chết rồi. Anh không biết làm sao, chỉ đành ấn vào cái ao đó.

Nhưng điều khiến anh không ngờ tới chính là, khi ao nước sáng lên, anh bỗng dưng mất cả thần trí. Cơ thể như bị hút vào trò chơi, trở thành một bộ phận trong đó.

Đến giờ anh mới nhớ ra, trò chơi gồm tất cả bốn ải, nhất định phải giết nguồn gốc tội ác Hoàng Vinh Cường thì mới chân chính thông qua.

Nhưng thật không may, anh đã không còn mạng thứ tư để sử dụng.

Từ đó về sau anh trở thành một thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, chỉ có thể du đãng chung quanh quỷ ốc, ngày qua ngày giữa trời đất u ám, mỗi lần mở mắt là nghe tiếng oan quỷ lê thê khóc lóc.

Trò chơi như thứ virus không ngừng share tràn lan khắp trang mạng internet, ngày càng nhiều người chơi bị chết, thay vào đó là oán niệm sâu nặng chồng chất lên nhau.

Ngôi nhà như có ý thức riêng, còn anh độc lập với giả thuyết không gian, dựa vào cách hấp thụ oán niệm cuộn cuộn mà nuôi dưỡng bản thân.

Căn biệt thự trở lại ban đầu dần dần xuất hiện các kiến trúc khác, các ngôi nhà và khu phố như cỏ dại không ngừng phát triển, không ngừng tự tạo bố cục để kiến tạo một thế giới đáng sợ khác.

53. Chương 53: Chân Tướng Mơ Hồ 5

Khi người chơi lựa chọn nhân vật tiến vào, sau này sẽ quên mất bản thân mình là ai, căn cứ theo nhân vật ban đầu mà trở thành “người” đó.

Anh chứng kiến từng đám người chết dần chết mòn, mỗi linh hồn sẽ bị nhốt vào một căn phòng, tiếp đó trở thành một phần oán niệm nuôi dưỡng ngôi nhà.

Cả Thường An Tại cũng bị oán niệm ảnh hưởng, dần dần đánh mất bản thân.

Về sau anh bỗng phát hiện, nếu mình cắn nuốt quỷ hồn sẽ trở nên lớn mạnh, vì vậy bắt đầu thử cắn nuốt một linh hồn vừa chết oan, mãi cho đến khi cắn nuốt sạch hai lệ quỷ trên lầu, không ngờ lại thay bà ta bị nhốt ở đó, phong ấn chặt chẽ tại căn phòng đầu tiên.

May sao anh không phải lệ quỷ chết thảm, dù trên người mang một nửa quỷ khí, nhưng một nửa dương khí con người đủ để thúc đẩy anh cắt xé bản thân thành hai nửa, dùng nửa còn lại rời khỏi ngôi nhà quỷ quái.

Lần đầu tiên anh điên cuồng rời khỏi đó, chỉ muốn tìm kiếm đệ đệ đáng yêu của mình.

Bóng tối vô tận mài mòn khiến anh trở thành một kẻ giả nhân giả nghĩa.

Anh thêm khát ánh mặt trời bên ngoài, muốn lẫn mình vào giữa đám đông ồn ào, đến một ngày không thể kiềm nổi khát vọng bùng cháy, anh đã lừa A Viên.

Vô luận biến em thành kẻ chết thay, hay cùng em sống ở một nơi tăm tối vĩnh viễn không thấy mặt trời, anh chỉ cần có em bên cạnh là đủ.

Vì thế Thường An Tại dụ A Viên đăng nhập trò chơi, muốn biến cậu thành kẻ chết thay, cuối cùng lừa cậu mắc phải sai lầm mà anh đã từng phạm, nhảy xuống ao nước, nhưng chẳng ngờ A Viên không nghe lời anh, chỉ đơn giản mà nhảy xuống.

A Viên chọn cách giết Hoàng Vinh Cường, mà Thường An Tại cũng chỉ là người chơi, không thể can thiệp vào quyết định của người chơi khác.

So với *Ngàn lẻ một đêm* còn vớ vẩn hơn.

Cả câu chuyện đang sợ đến thế, lúc kể ra lại như một trò cười, nhưng trò cười này phải dùng cả sinh mạng con người để đánh đổi.

A Viên há miệng thở dốc, “Vậy nơi này vốn không tồn tại sao?”

“Ảo ảnh và hiện thực thì khác nhau là bao?” Ánh mắt Thường An Tại mang vẻ thương hại, lúc nhìn A Viên cứ như nhìn một đứa trẻ tội nghiệp, “Giống như lúc em nằm mơ, chỉ khi tỉnh lại mới biết thì ra đây chỉ là mộng. Nhưng làm sao em xác định được mình có đang tỉnh thật không, hay chỉ đang bắt đầu một giấc mơ mới?”

A Viên rối cả đầu, “Thế em đã thông qua thật ư, giờ sẽ tỉnh lại?”

Thường An Tại cười cười, “Có lẽ.”

A Viên ngơ ngác hỏi lại, “Vậy đây vốn chỉ là một trò chơi?”

“Em cảm thấy nó giống trò chơi sao?” Thường An Tại thấp giọng nói, trên mặt mang vẻ tươi cười, nhưng nụ cười lại trông âm lãnh quỷ quái, “Cái gọi là trò chơi chẳng qua là cánh cửa mở đầu. Bọn họ tưởng phá căn nhà là sẽ ổn thỏa, nhưng lại không biết đến oán niệm nhân tâm.”

A Viên nghe không hiểu, chỉ mơ màng nói, “Giờ Hoàng Vinh Cường đã chết. Anh bảo rằng em thông qua, thế trò chơi có còn tiếp tục nữa không?”

Thường An Tại đáp, “Chỉ mỗi Hoàng Vinh Cường chết.”

Hai người nói chuyện một hồi, lại không phát hiện Hoàng Vinh Cường bên cạnh xuất hiện biến hóa. Mái tóc dơ dáy rơi rụng dưới đất, vô thanh vô tức, khe sâu trên trán như đôi mắt kéo một đường đi xuống, thẳng tắp mổ mặt Hoàng Vinh Cường thành một cái lỗ to.

A Viên còn định nói chuyện, nhưng Thường An Tại ra hiệu, làm dấu bảo cậu hãy giữ im lặng, “A Viên, bây giờ em phải trở về thật rồi.”

“Trở về? Đi hướng nào cơ?” A Viên quay đầu nhìn ao, nước trong ao đã sớm khô cạn, dị tượng khi nãy cũng không còn nữa, “Còn anh, anh phải làm sao, em... Sao em có thể bỏ rơi anh được?”

Thường An Tại mỉm cười vuốt mái tóc mềm mại của cậu, tay anh lạnh như băng, nhưng động tác dịu dàng

như muốn che chở bảo bối dễ vỡ, “A Viên ngoan.” Trượt xuống đuôi tóc, ngón tay thoi dài đụng vào giữa trán cậu, cứ tưởng miếng băng mỏng chạm vào da, tiếp đó xuất hiện sương mù, khi A Viên lấy lại tinh thần, phát hiện Thường An Tại đang chỉ về phía Hoàng Vinh Cường, “Nhìn kia.”

A Viên thuận thế nhìn qua, khe hở trên người Hoàng Vinh Cường lại nứt sang trái phải, giống như quái thú mở to đôi mắt, khe nứt càng lúc càng lớn, cuối cùng dừng lại tạo thành một đồng tử lớn.

Tròng mắt đen như vô tận, nhìn thẳng vào còn thấy lập lòe tia sáng, giống như cất giữ cả vũ trụ bao la.

Tiếng khóc nhón nháo ồn ào dâng như thủy triều, rồi lặng im như chưa từng xảy ra.

A Viên bị nó hấp dẫn, thần trí hốt hoảng tiến lên phía trước vài bước, không tự giác vươn tay muốn chạm vào đồng tử. Cậu cảm thấy một lực hấp dẫn lạ kỳ, nơi tiếp xúc như được trọng sinh lần nữa, gân cốt cả người thoải mái dễ chịu, cậu nhích lại gần thêm chút, ngay sau đó, toàn bộ cơ thể bị nuốt chửng vào bên trong.

Hàng tỉ tia sáng trắng lập tức bay về phía cậu, lơ lửng chung quanh rồi rồi chìm vào cơ thể, cậu biết mình đang rơi với vận tốc rất nhanh, nhưng cảm giác đó lại không khiến cậu thấy kỳ lạ.

Cậu quay đầu liếc nhìn thoáng qua, nhưng đằng sau chỉ còn mỗi bóng tối bao trùm.

Vào thời khắc cuối cùng khi thần trí sắp chịu không nổi, cậu tựa hồ nghe thấy giọng nói Thường An Tại, xuyên qua bóng tối âm trầm chậm rãi quanh quẩn bên tai, anh nói, “A Viên, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Sau khi A Viên bị hút vào khe, thi thể Hoàng Vinh Cường đã ngưng tụ thành màu vàng đất như tượng điêu khắc, cái khe từ từ nứt thành hai phần, cuối cùng chỉ còn một nhúm đất vàng, mịn mịn rơi khắp cả giường.

Chỉ vì thiếu mất đệ đệ, quỷ ốc to lớn thoáng chốc trở thành một bãi tha ma.

Thường An Tại cúi đầu chăm chú nhìn tay mình, mười đầu ngón tái nhợt lạnh lẽo, trông như bạch ngọc óng ánh trong suốt.

Mặt trăng trên đỉnh đầu bị đám mây đen cuộn cuộn bao trùm, âm thanh than khóc thảm thiết truyền khắp bốn phương tám hướng, trên bề mặt tường xuất hiện vô số lỗ thủng, bên trong thò ra rất nhiều bàn tay, không ngừng kéo dài kéo dài, mười móng sắc nhọn, tất cả đều muốn chộp lấy Thường An Tại.

Thường An Tại đứng yên bình tĩnh không gấp gáp. Hai mắt anh nhìn về nơi A Viên biến mất, mặc dù trên mặt vẫn treo nụ cười dữ tợn đáng sợ, nhưng trong mắt lại ẩn chứa dịu dàng hiếm thấy. Anh nắm chặt tay thành quyền, gần giọng nói từng từ, “Tôi nhìn các người đủ rồi.”

※ ※ ※ ※ ※ ※

Đầu tiên là đau đớn, đau đến mức không chịu nổi, lòng A Viên nhói lên từng đợt. Cậu khó chịu giật giật ngón tay, các đốt như quần một tầng thạch cao dày, vừa động một xú đã nghe thấy tiếng khớp xương kêu.

Thần trí từ từ thanh tỉnh, chớp mũi tràn ngập mùi còn nồng nặc, vắng vắng tiếng nước chảy tí tách. A Viên cố gắng chống mí mắt nặng nề hơi hé một khe nhỏ, ánh đèn chói mắt như tuyết trắng ập vào tầm nhìn.

Mọi thứ vẫn còn mơ hồ, cậu biết có người đang ở bên cạnh khám cho mình, dường như mặc áo blouse trắng thì phải. Âm thanh trở nên ồn ào, kêu loạn, có rất nhiều người đang nói chuyện, cậu nghe thấy tiếng người phụ nữ hô to, “Tĩnh rồi! Tĩnh rồi!”

Cùng với tiếng bước chân rầm rầm, A Viên lại chìm vào vào giấc ngủ.

Khi Nguyễn Viên chính thức xuất viện, đã là năm cuối hạ.

Cậu vô cớ bỏ bê công việc nên bị ông chủ sa thải, vừa lúc ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mẹ Nguyễn luôn luôn nghiêm khắc hiếm khi dịu dàng chăm sóc cậu, đồ ăn nấu xong rồi mới gọi xuống.

Nguyễn Viên cảm thấy cuộc sống sinh hoạt thần tiên chỉ có thế. Nhưng cậu cứ cảm thấy lòng mình vẫn còn thiếu thiếu, không ngừng nhìn ra bên ngoài, dường như chỉ có vậy mới đủ đời bớt lực chú ý.

Nhiều khi Nguyễn Viên nghĩ, vì sao mình không trực tiếp nhảy vào ao cho rồi, như vậy ca ca sẽ thoát khỏi đó, tận hưởng ánh mặt trời bên ngoài.

Đương nhiên, nếu cậu thay anh ở ngôi nhà đó, e rằng sống không được thoải mái như thế, nói không chừng chưa bao lâu đã bị người ta cắn nuốt cả hồn phách, thế chẳng phải mình không được gặp ca ca nữa sao?

Suy nghĩ đối trá buồn cười khoan thai tới muộn. Nguyễn Viên thở dài, cậu mở hòm thư tới lui cả trăm lần, nhưng vẫn không tìm được cái link game hôm nọ.

Nguyễn Viên nản lòng thoái chí, dọn dẹp một lát rồi xuống phụ dọn cơm.

Vừa vặn mẹ Nguyễn đang đứng gần đấy, “A Viên, anh con mang thổ sản đến. Chắc là rất nặng, con xuống dưới phụ nó xách đi.”

Nguyễn Viên sững sốt, “Ca ca?”

Mẹ Nguyễn tỏ vẻ kỳ lạ, “Đúng thế, mau xuống đi.”

Nguyễn Viên không dám tin, “Thường An Tại?”

Mẹ Nguyễn trừng mắt, “Sao lại gọi anh mình như vậy hả?”

Nguyễn Viên nhảy dựng, chỉ mặc mỗi cái quần đùi rồi để chân trần lao xuống lầu, đằng sau là tiếng mẹ Nguyễn vọng tới, “Thằng nhóc này chạy gấp như thế làm gì! Cả quần cũng không mặc! Nè mang dép rồi hăng xuống!”

Nhà Nguyễn Viên ở tầng bảy, không tính cao. Nhưng cậu vẫn cảm thấy cầu thang thực sự rất dài, dường như chỉ cần chậm một bước, người dưới lầu rất có khả năng chỉ là ảo giác.

Cũng may cậu vừa chạy đến lầu ba, người kia vẫn tùy tiện xâm nhập vào tầm mắt cậu, A Viên phanh không kịp, mém nữa lao đầu vào lồng ngực đối phương.

“A Viên?” Người nọ trông có vẻ giật mình, anh buông hai cái túi lớn trong tay, vội vàng chạy tới dìu cậu, cúi đầu thì thấy đôi bàn chân trần, “Ngay cả giày cũng không mang, lỡ đạp trúng mảnh thủy tinh thì sao?”

Nguyễn Viên ngẩng đầu tinh tế đánh giá anh, “Thường An Tại?”

Thường An Tại gạt đầu, “Ừ, sao trông em cứ như không quen anh vậy?”

Nguyễn Viên trừng to đôi mắt, “Thường An Tại?”

Thường An Tại bật cười, “Anh đây.”

A Viên đi vòng vòng nhìn anh, duỗi tay chạm vào cánh tay trần, xúc cảm ấm áp, không còn lạnh lẽo như người chết nữa, “Sao anh thoát khỏi đó được?”

Thường An Tại cười cười, “Em ra được, sao anh thì không?”

Nguyễn Viên nói, “Nhưng... không phải anh bảo mình là quý rồi sao?”

Thường An Tại lắc đầu, “Anh chưa từng nói như vậy bao giờ.”

Nguyễn Viên lùi lại mấy bước, đánh giá Thường An Tại từ trên xuống dưới. Qua một lúc lâu, cậu rút cuộc không thể kìm nén nổi cảm xúc, kiễng gót chân ôm chặt lấy cổ người nọ, “Em cứ tưởng cả đời này không được gặp anh nữa.”

Thường An Tại vươn tay xoa xoa đầu cậu, hơi cười cười bảo, “Anh nói rồi, chúng ta sẽ còn gặp lại mà.”

A Viên giúp Thường An Tại cầm túi lớn lên lầu, mẹ Nguyễn đương nhiên rất vui vẻ, đêm đó chuẩn bị một bàn đồ ăn hương thơm ngào ngạt khiến cả hai ăn tận mấy chén liền.

Ba Nguyễn về hơi muộn, đã qua nhiều năm, nổi hận khi xưa dường như đã phai nhạt ít nhiều. Đối với đứa nhỏ ông từng căm ghét không thôi, thậm chí còn nhiệt tình lạ kỳ, cố ý khui chai rượu để bảo Thường An Tại uống cùng.

A Viên nhân cơ hội nhấp một ngụm, sau đó cay đến nhăn nhó cả mặt, bị Thường An Tại nhét một thìa măng chua nên mới bay bớt mùi rượu.

Tửu lượng Thường An Tại không kém, uống tận nửa bình mà không thấy đổi sắc. Ngược lại là ba Nguyễn gục trước, ông say khướt gục lên bàn, định vươn tay chụp bả vai Thường An Tại, kết quả hai người đứng hơi xa, ông vô huyệt, cả người loạng choạng mém nữa ngã xuống.

May mà Thường An Tại đến kịp lúc, anh chống cả người ba Nguyễn, nhìn về phía mẹ Nguyễn, “Để con dẫn ông ấy vào phòng nghỉ ngơi.”

Mẹ Nguyễn vội vàng dọn đồng lộn xộn trên bàn, nghe vậy thì ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười dịu dàng, “Được, làm phiền con.”

Nguyễn Viên vòng sang bên kia của ba Nguyễn muốn dìu ông, miệng nói. “Ca, để em, anh cũng uống không ít đâu, tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Thường An Tại còn chưa kịp nói gì, mẹ Nguyễn đã trừng cậu, “Sao con không rửa chén, định nhân cơ hội lười biếng hả.”

Nguyễn Viên lười biếng không thành, chỉ đành bưng chén đĩa cọt cọt tới cọt lui trong bếp.

Thường An Tại một mình đưa ba Nguyễn vào phòng, giúp ông cởi áo khoác, bật máy lạnh rồi đắp chăn cho, khi chuẩn bị ra khỏi phòng thì bỗng bị túm góc áo.

Ba Nguyễn nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt thô ráp bị rượu làm cho đỏ bừng, giọng ông nhỏ như muỗi kêu, “Đứa nhỏ, thật xin lỗi.”

Thường An Tại còn nao nao, đối phương đã lật người phát ra tiếng ngáy râm râm.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn đường thấp thoáng chiếu vào, điều hòa trên tường ồ ồ vận chuyển.

“Ca –” Ngoài cửa xuất hiện một giọng nói nhỏ nhẹ, Thường An Tại quay đầu, chỉ thấy đệ đệ như con mèo nhỏ vậy tay với anh.

Thường An Tại ra ngoài, thuận tay đóng cửa rồi khẽ nói, “Trốn ở đây lắm la lắm lét định làm gì?”

“Anh lâu ra quá, mẹ bảo em lên xem thử hai người có cãi nhau hay không.” Cậu quả thật không biết uống rượu, chỉ một chén rượu để nhỏ đã khiến hai má đỏ bừng, cười hì hì như mèo trộm cá, không quên nhét khăn tắm mới toanh vào lòng Thường An Tại, “Ca, anh tắm rửa trước đi, để em tìm quần áo ngủ cho anh nha.”

Bận bịu một hồi, rất nhanh đã qua 10h tối.

Nhà cậu không dư phòng nào, hai người lại đành chen chúc trên một chiếc giường. Cái giường này rộng hơn cái giường khi vẫn còn ở “chỗ đó” nhiều, hai người đàn ông nằm cũng dư dả lắm.

Ánh đèn ngoài phòng khách chiếu vào khe cửa, cả hai không ai nói gì. Sau một lúc lâu, mẹ Nguyễn trở về phòng ngủ, TV im bật, đèn cũng tắt dần.

“Ca, anh ngủ chưa?” Nguyễn Viên lập tức nắm cơ hội, cậu nhen những điều muốn hỏi vào trong bụng, kết quả chưa kịp mở miệng, đã bị Thường An Tại giành nói trước.

Thường An Tại hỏi cậu, “A Viên, về sau em tính làm gì?”

“Em?” A Viên gổi đầu lên hai tay, suy nghĩ, “Chắc sẽ bán hoành thánh.”

Thường An Tại quay sang nhìn cậu, “Sao lại muốn bán hoành thánh chứ?”

Nguyễn Viên nói, “Em ở đó bán hoành thánh lâu như vậy nên cũng quen tay rồi.”

Thường An Tại hỏi, “Thế ai sẽ bao hoành thánh?”

Nguyễn Viên đáp, “Còn không phải anh sao, em có tiền để giành trong ngân hàng. Đến lúc đó chúng ta mở một quán hoành thánh được không. Anh không cần đi làm nữa, cứ ở đó phụ trách bao hoành thánh, còn em sẽ bán cho.”

Thường An Tại bật cười, cuối cùng thở dài, “Được nhỉ.”

Nguyễn Viên bình thần khép hai mắt, cậu suy nghĩ một hồi rồi lại nói, “Nhưng anh đừng bao nhân thịt người nữa đó.”

“Nhân thịt người?” Thường An Tại nói, “Anh bao nhân thịt người cho em hồi nào?”

Nguyễn Viên mở mắt, “Hử, không phải anh tạo giấc mộng đó cho em sao?”

Thường An Tại kỳ quái hỏi, “Giấc mộng nào?”

Nguyễn Viên ngồi dậy, “Thì là lúc anh bao hoành thánh cho em. Em mơ thấy...” Cậu lẩm nhẩm kể lại giấc mộng khi ở căn phòng kính cho anh, cuối cùng bảo, “Thế không phải anh làm à, muốn dọa em sợ để tìm thấy em?”

Thường An Tại phì cười, “Nửa đặng trước quả thật là anh, nhưng nửa còn lại thì không phải. Anh chưa từng bao nhân thịt người cả.” Anh nhéo nhéo lỗ tai cậu, thấp giọng nói, “Sao thế, bị dọa giấc rồi sao?”

“Vậy là ai cơ chứ?” Nguyễn Viên thấy tai mình ngứa ngứa, vội vàng đẩy tay anh ra, “Nghe anh nói xong, em cảm thấy ngôi nhà như sống vậy.”

Thường An Tại thu lại, theo bản năng chà sát hai đầu ngón tay, vành tai đê đê rất mềm, giống như tai thỏ con mình từng nuôi khi còn nhỏ, qua nửa ngày mới nhớ phải trả lời, “Đứng từ góc độ khác mà nói, nó xác thực sống. Linh hồn người chết sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho nó, còn những oán niệm tượng trưng cho ý thức.”

Nguyễn Viên nghe xong như có điều suy nghĩ, lại nhớ ra, “Vậy làm sao anh thoát được?”

Thường An Tại trong bóng tối cười khế, “Nếu nó sống, vậy thì sao không thể thôn phệ chứ? Giống như cách anh cắn nuốt những...”

Nguyễn Viên bật dậy khỏi giường, vẽ mặt khăn trương trùng trùng Thường An Tại, “Anh anh anh... anh đã ăn sạch oán khí ở đó luôn sao?” Cậu vội giơ tay muốn sờ bụng Thường An Tại, “Coi chừng ăn rồi bị gì đó! Bây giờ anh thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Thường An Tại bị cậu chọc cười không ngừng, chớp lấy cổ tay cậu kéo mạnh về sau, Nguyễn Viên đứng không vững, bộp một cái trở về trên giường. Anh lấy bàn tay cậu sờ lên mặt mình rồi hỏi, “Em thấy anh không ổn chỗ nào?”

Xúc cảm ấm áp không khác gì con người. Nguyễn Viên nhìn anh nửa ngày cũng không thấy gì khác thường, “Thế có nghĩa... ngôi nhà quỷ quái đã không còn tồn tại?”

Thường An Tại nói, “Có lẽ.”

Nguyễn Viên thở phào, “Vậy là tốt rồi.” Cậu nói xong, lại nhịn không được ngáp một cái rồ to. Cậu nghiêng người, cửa sổ nửa mở, gió nhẹ mang theo ánh trăng làm bạn, như một dòng suối u lam.

Thường An Tại nằm ngay sau mình, Nguyễn Viên quay người trở về, thò tay nắm lấy tay anh, “Ca?”

Thường An Tại bóp bóp ngón tay cậu, hỏi, “Sao vậy?”

Nguyễn Viên nói, “Em nghĩ mình không thấy anh nữa.”

Thường An Tại cười, “A Viên ngoan, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Nguyễn Viên dần dần thấy mệt mỏi, “Ca...” Cậu thì thào, nghe có vẻ hàm hồ, từ lúc xuất viện đến giờ, tinh thần cậu vẫn cứ hoảng hốt như vậy. Cậu còn muốn nói, nhưng buồn ngủ đè nặng thần trí nặng nề, rồi cuộc biến thành một câu, “Ngủ thôi.”

Thường An Tại không đáp lại, anh nằm đó nhìn A Viên ngủ say sưa hồi lâu, trầm trầm gọi, “A Viên?”

Nguyễn Viên vô ý hừ hừ mấy tiếng, tiếp đó là tiếng hít thở nặng nề.

Thường An Tại chậm rãi ngồi dậy, ánh trăng lẫn ánh đèn đường chiếu lên sườn mặt, môi mỏng khê nhếch, nụ cười quý dị lạ thường.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hỏi, “A Viên, em còn định rời khỏi anh sao?”

Nguyễn Viên ngủ ngon lành đương nhiên không thể lên tiếng trả lời.

Thường An Tại tự cười tự nói, “Anh cứ tưởng em giết nguồn gốc tội ác xong, sẽ không còn liên quan gì đến nơi đó nữa. Không ngờ bởi vì huyết thống giữa hai ta, cho nên sau khi anh cắn nuốt tất cả bọn chúng, vẫn có thể thoát khỏi nơi đó.”

“— Nguồn gốc tội ác quả thật bị em giết, nhưng tân tội ác cũng đã được sinh ra.”

Cửa sổ phát ra tiếng cộp cộp chấn động, ngoài cửa như có một bàn tay vô hình lặng yên không tiếng động khép cửa lại.

Ánh trăng xuyên qua tấm kính pha lê, chiết xạ quang ảnh, mơ hồ xuất hiện rất nhiều bóng người trắng bệch.

Hai mắt chúng nó chảy huyết lệ, nhưng trên mặt vẫn trưng nụ cười quý dị.

Cách một cánh cửa, chúng rên rỉ thê lương giữa đêm hè, cơn gió lạnh lẽo.

Hoàn chương 53.

Hoàn chính văn.

54. Chương 54: Phiên Ngoại

Khi Trình Tranh nhận được mail của người bạn học chung đại học – Nguyễn Viên, cô bạn thân Vu Lệ cũng vừa vặn ở nhà mình.

Khi đó cô bận rộn thu dọn hành lý để du lịch sang Nhật, Vu Lệ đang chơi máy tính bỗng nhiên nhìn thấy thông báo, không khỏi ngạc nhiên hô to, “Ê, đây chẳng phải là anh đẹp trai bạn cậu sao, Nguyễn Viên đấy, thì ra cậu còn giữ liên lạc với cậu ta!” Cô quay đầu mặt đầy bất quá* nhìn sang Trình Tranh, cười hề hề, “Để tôi giúp cậu trả lời nha.”

(*) nhiều chuyện.

Nguyễn Viên? Trình Tranh cảm thấy kỳ lạ, “Cậu đợi đã, tớ giữ liên lạc với Nguyễn Viên bao giờ. Cậu ta gửi gì thế? Chắc không phải mở nhầm trang virus, gửi cho tất cả mọi người chứ?”

“Không phải, không phải, để tôi mở thử xem.” Nhận mail xong, Vu Lệ vội vàng để sát mặt vào màn hình, “Hả, là game sao? Tên là... Ngôi nhà quỷ quái?”

Trình Tranh không biết nói gì, “Chắc là cậu ấy chơi game, ẩn chia sẻ để nhận thưởng gì đó.”

“Nhìn có vẻ rất vui.” Vu Lệ hứng thú bưng bưng ấn tải xuống, “Dù sao đêm nay cũng rảnh, hai chúng ta chơi game giết thời gian nhé.”

Cô còn chưa dứt lời, game đã cài đặt xong rồi tự động mở ra.

Khi bối cảnh âm trầm và nhạc nền vang lên, màn hình hơi tối lại, qua một lúc sau, mới chậm rãi xuất hiện đồ họa game —

Tiếng sấm giữa ngày mưa, ở giữa là một ngôi nhà trắng nhiều tầng.

Vu Lệ wow một tiếng, “Game thoát nhìn hấp dẫn ghê, có lẽ giống như chơi trải nghiệm. Một máy mà chơi hai người được luôn, khỏi cần phải thay phiên chơi nữa. Kìa kìa, cậu mau nhìn, xuất hiện rồi kìa!”

Trình Tranh nghe cô ồn ào mà nhức cả đầu, dứt khoát buông đồ trên tay lại gần xem.

Trên màn hình xuất hiện một dòng chữ đỏ như máu:

Chào mừng mọi người đến với ngôi nhà quỷ quái tọa lạc tại đường Tường Thuyền số 297, vắng vẻ không người qua lại. Bây giờ xin mời người chơi tiến hành lựa chọn nhân vật tham gia:

A. Vu Lệ, người thám hiểm quỷ ốc.

B. Trình Tranh, người thám hiểm quỷ ốc.

“Sao lại trùng hợp như vậy?” Trình Tranh cả kinh hỏi, “Làm sao trùng họ trùng tên với cả hai người được chứ?”

“Trùng hợp thôi.” Vu Lệ thấy bình thường, “Đều là người thám hiểm thôi có gì khác đâu, có lẽ vì tên Trình Tranh hay nên mới thế.”

Trình Tranh không thật sự tò mò lắm, chỉ trắng mắt trừng cô, “Vậy để cho tên cậu hay hơn chút, chọn Vu Lệ ha.”

Vu Lệ cười cười, “Cậu chắc chưa?”

Trình Tranh vươn tay búng trán cô, “Game thôi mà, quan trọng như thế làm gì?”

Vu Lệ cười hì hì nghe lời Trình Tranh nhấn vào A, lại qua phần màn hình bên kia của mình ấn vào B, kết quả vừa chọn xong, máy tính chả thèm động đậy gì nữa.

Vu Lệ khó hiểu, thử thoát khỏi trò chơi, nhưng vẫn không chút động tĩnh.

“Đứng máy à?” Trình Tranh nhún vai xoay người tiếp tục dọn hành lý, “Máy tính tôi thường xuyên bị như vậy đó, thử khởi động lại xem.”

“Chán quá à!” Vu Lệ chột chột nửa ngày mà nó chẳng thèm phản ứng, cuối cùng đành phải khởi động lại, kết quả máy tính không lên hình luôn.

Cô đành phải buông máy tính, quay trở về giường nằm thành hình chữ đại, “Thật là chán, sớm biết vậy đã rủ cậu ra quán bar rồi.”

“Đi nơi đó làm gì?” Trình Tranh hỏi, “Coi bọn họ điên cuồng múa may sao?”

Vu Lệ nhéo mặt cô một cái, “Đương nhiên là ngắm mông mấy anh đẹp trai rồi.”

Trình Tranh xoay người bóp eo cô, “Nói cho lớn vào, để Tùng Võ nghe thấy là cậu chết chắc.”

“Cậu ấy mới không dám đâu!” Vu Lệ cười ha hả lần mấy vòng, “Tôi thấy cậu sợ Lưu Hạ biết thì có! Cậu chỉ giả đứng đắn thôi!”

Trình Tranh hừ một tiếng, tiếp tục nhảy sang chỗ cô chột lét.

Hai cô gái vui vẻ đùa giỡn trên giường, sau lưng bỗng xuất hiện tiếng ai đó, “Bọn con gái mấy cậu vẫn cứ nhàm chán như thế.”

Hai người nhảy dựng quay đầu nhìn, liền thấy Tùng Võ không biết ngồi trên ghế từ khi nào, đang trừng đôi mắt đen nhánh về phía bọn họ.

Trình Tranh giật cả mình, “Cậu cậu cậu, sao cậu đến nhà tôi?”

Tùng Võ đáp, “Không phải mấy cậu mời tôi tới sao, còn nói cái gì mà thám hiểm quỷ ốc.”

“Làm gì, dù có thì cũng đợi tới mai chứ?” Trình Tranh tỏ vẻ khó hiểu, “Hơn nữa nói đi quỷ ốc hồi nào, quỷ ốc ở đâu cơ?”

“Vu Lệ nói đấy!” Tùng Võ hỏi, “Không phải là nhà bạn cũ cậu ấy sao, nói là muốn tìm hiểu mấy chuyện thần quái, lại rất vắng vẻ, vô cùng thích hợp để thám hiểm.”

Bọn họ đang nói chuyện, cánh cửa bỗng cách một tiếng mở ra, bước vào là một chàng trai nhã nhặn mang kính viền vàng, là Lưu Hạ.

Hắn liếc mắt nhìn ba người, nói, “Đến đủ rồi? Vậy đi thôi. Trình Tranh, lại đây.”

Trình Tranh theo bản năng nắm lấy tay Lưu Hạ, kết quả bị Vu Lệ giành trước một bước.

Mặt Vu Lệ cũng đầy vẻ mơ hồ, bất quá sau khi ôm cánh tay Lưu Hạ, cô bỗng xoay đầu liếc nhìn Trình Tranh, cười cười quỷ dị, “Vu Lệ, cậu đang phát ngốc gì đó. Đi thôi, mấy thứ này để về thu dọn sau cũng được.”

Trình Tranh cảm thấy đầu óc mình biến thành một đồng bùn nhão, từ khi nào cô bỗng biến thành Vu Lệ?

Thế nhưng chưa kịp mở miệng, Tùng Võ đã đi sang kéo cô dậy, “Đi thôi, A Lệ, tôi bảo vệ cậu.”

Ngoài cửa tia sét xé rách trời, rầm rầm từng tiếng vang, bóng đèn trên đầu chớp chớp rồi tắt ngúm.

Bức màn không gió tự bay, mơ hồ xuất hiện một ngôi nhà màu trắng nằm đối diện.

Tường vi trắng như tuyết mọc quanh tường, nhìn các vị khách đang tiến dần về đây.

Cổng hàng rào kéo kệt mở một khe hở nhỏ.

Bây giờ, hoan nghênh người chơi tiến vào ngôi nhà quý quái —

55. Chương 55: Thuê Nhà

Rốt cuộc Nguyễn Viên không thể khai trương quán hoành thánh như ý muốn, mà được người quen trong nhà giới thiệu đến trường trung học nhậm chức giáo viên, dạy môn Ngữ Văn Chính Trị.

Nói cũng hài, thời trung học cậu đỡ nhất là môn Ngữ Văn, đến khi lên đại học cư nhiên thuộc chuyên ngành Hán ngữ, quả thực đúng là đầu Vạn Kim (1), ở đâu cần ở đó có. Nguyễn Viên chỉ mới dạy thêm vài học sinh, cho nên rất lo lắng về chuyện này.

Ngược lại Thường An Tại thấy rất bình thường, tính tình Nguyễn Viên ôn hòa, làm việc đâu vào đấy, rất thích hợp để dạy học. Tóm lại đệ đệ trong mắt ca ca, nhìn trái nhìn phải đều rất tốt.

Anh có ý định tìm một công việc rồi nuôi em trai ở nhà, thế nhưng rồi nhân thế đã lâu, lúc trở về ít nhiều cảm thấy không quen. Khoan nói đến công việc, ngay cả chỗ ở còn không có nữa là. Cứ đóng quân ở nhà họ Nguyễn không phải kể sách lâu dài, nhưng Nguyễn Viên cứ kiên quyết không cho anh tự mình đi thuê.

Hai người bàn luận thật lâu, rồi cứ đơn giản lấy cớ, nói là muốn thuê một căn nhà chung cư gần trường học để đi làm cho tiện.

Chung cư chỉ mới xây hai năm trước, rời xa phố xá sầm uất. Nguyễn Viên cứ tưởng sẽ rất quanh quẽ, kết quả vào rồi mới biết, cứ mười chín tầng là mười tám tầng chật kín người.

Chỉ còn lại tầng chín, giá cả cũng tiện nghi, hơn nữa có cả hai căn chưa được thuê nằm ngay cạnh nhau.

Hẹn chủ nhà cuối tuần tham quan, hai người quyết định đến sớm hơn dự định. Kết quả vừa đến chung cư đã gặp xui xẻo, thang máy đang bảo trì.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, hai người quyết định đổi hành trình sang đường cuốn bộ

Cầu thang chung cư xây ở trong góc, hẹp đến mức chỉ đủ một người đi.

Từ lúc ở ngôi nhà ma, Nguyễn Viên rất ghét mấy thứ như thế này, nhưng lại không còn lựa chọn, chỉ đành cẳng da đầu mà lên thôi.

Chung cư nhìn thế mà keo kiệt quá không biết, cầu thang dài như vậy mà chả thềm lắp cửa sổ, chỉ có vài cái đèn mờ mờ treo trên trần.

Nguyễn Viên đi đằng trước, Thường An Tại theo sát phía sau, giày đập trên phần gạch lót, phát ra tiếng cộp cộp vang vọng, nghe như đằng sau bỗng nhiên thêm một người.

Nguyễn Viên không khỏi dừng bước, Thường An Tại cũng ngừng lại, đứng đằng sau đỡ lấy cậu, “Sao vậy?”

Nguyễn Viên nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe rồi mới hỏi, “Ca, anh có nghe thấy tiếng gì không?”

Thường An Tại im lặng một hồi, đằng sau họ quả thật có tiếng bước chân, anh lại không chú ý, chỉ nói, “Thang máy chưa sửa xong, người ta đi bộ lên cầu thang cũng bình thường thôi.”

Nguyễn Viên cau mày, không muốn nói là mình nghe thấy tiếng ca hát của một cô gái. Ngược lại cậu chỉ nghe tiếng bước chân mới đây thôi, người đó đi rất nhanh, một tầng lại một tầng, dường như sắp chạm mặt bọn họ.

Cậu suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định đứng trên bậc thềm lớn, thấp giọng bảo, “Biết đâu chừng là chủ nhà, chúng ta cứ đợi người đó lên thử.”

Cậu mới dứt lời, vừa nghiêng người đã thấy một gương mặt nhỏ trắng bệch.

Nguyễn Viên nhảy dựng, lập tức ôm lấy cánh tay Thường An Tại, “Ca!”

Khóe miệng Thường An Tại hơi cong, tràn ngập ý cười, vẫn là bộ dáng sóng gió bất kinh, “Đừng sợ, có anh đây.”

Người nọ cũng hơi xoay người, là một cô bé cỡ mười hai mười ba tuổi, gương mặt tròn trịa, đôi mắt to lung linh như có điều muốn nói, đáng tiếc sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, mái tóc xơ khô ngả vàng, mặc đồng phục đi học, tay cầm chặt váy, kéo lên tận đầu gối.

Cô bé đi rất nhẹ nhàng, cũng chả thềm liếc bọn họ một cái, cứ như thể xoẹt qua hai người.

Nguyễn Viên hít hít cái mũi, có một mùi tanh hôi quanh quẩn khắp khứu giác, cậu dùng sức xoa xoa nó, khi buông tay định ngủi, một bàn tay thon dài như ngọc gơ qua che lấy mũi lẫn miệng cậu.

A Viên ngửi hương chanh thanh đậm, đó là loại nước giặt mà mẹ mới mua.

Thường An Tại cúi đầu, dựa sát bên tai hỏi cậu, “Mũi không thoải mái ư?”

Nguyễn Viên kéo bàn tay anh ra, “Em không sao, chỉ cảm thấy muốn hắt xì thôi.” Vừa nói xong, lại nhin không được trộm nắm tay Thường An Tại, nắm ngón tay tinh tế ấm áp, là loại ấm áp thuộc về người sống.

Cô bé lên lầu trước. Nguyễn Viên hơi liếc nhìn sang, chỉ thấy cô bé hơi hướng về đằng trước, lúc đi cũng nhón chân cao, mà trên đôi giày thể thao dính đầy nước bùn.

Bên ngoài trời nắng chang chang, giày ướt đầm nước bùn ở đâu ra?

Vấn đề chỉ thoáng quanh quẩn mấy vòng, rồi lại bị cậu vớt ra sau đầu.

Khi bọn họ đến tầng chín, chủ nhà vẫn chưa tới.

Cửa phòng tắt nhiên khóa chặt, hai người đành đứng đợi ngoài phòng 901.

Hành lang thật ra rất rộng, cửa sổ sát đất nghênh đón ánh nắng tươi sáng.

Nguyễn Viên lại gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đúng lúc thấy sân thể dục trường nằm đối diện, dưới lớp cây xanh tươi tốt ngẫu nhiên có hai ba học sinh đi ngang, sân trường trải nhựa thành một con đường thật dài, cuối cùng là bể bơi ngoài trời, mặt nước óng ánh, cảnh sắc quả thật đẹp đẽ.

Nguyễn Viên nhìn đến nhập thần, đằng sau bỗng dưng phát ra tiếng vang, cậu quay đầu nhìn, chỉ thấy phòng 902 đằng sau hơi hé mở, bên trong tối đen như mực, nhìn như không có người.

Thường An Tại thì đang dựa tường cúi đầu xem di động.

Nguyễn Viên giờ gặp gì cũng thấy vấn đề, nhìn vào khe cửa mà cứ sợ có quỷ nhào ra.

Cậu nhìn nó chằm chằm, tiến ba bước lại gần Thường An Tại đang dựa lên tường, “Ca, nhà bên cạnh có người sao?”

Bấy giờ Thường An Tại mới ngẩng đầu, Nguyễn Viên đứng cạnh anh, mặt đầy khẩn trương, rất giống chú mèo con xù lông. Anh rất muốn chọc ghẹo cậu, nhưng lại lo dọa dè mình sợ, liền nói, “Cả hai căn đều chưa có người thuê. Có thể hôm trước chủ nhà chưa khóa phòng kỹ thôi.”

Anh nói xong lập tức sải bước qua, mở toang cửa, ánh sáng khá kém, tầm mắt phải thích ứng một hồi mới miễn cưỡng nhìn rõ bên trong, căn nhà bài trí khá đẹp, nhưng đều dùng một tấm vải trắng bọc lại, hiển nhiên đã lâu chưa có người ở.

Nguyễn Viên rón ra rón rén thò đầu đứng đằng sau anh, thấy vậy mới thở phào.

Hai người đứng trước cửa nói chuyện, lát sau cửa thang máy đối diện bỗng ting một tiếng, hai ngăn kim loại mở ra, một người đàn ông trung niên hơi gầy xuất hiện.

Ông ta cúi đầu nhìn điện thoại, tầm mắt lơ đãng xoẹt qua hai người, khi đó sắc mặt lập tức biến đổi, “Các cậu làm gì vậy!”

Thường An Tại không chút gợn sóng thuận tay đóng cửa, Nguyễn Viên bị tiếng la của ông dọa sợ, vội nói, “Ông đóng cửa nhà không chặt, nên chúng tôi chỉ giúp đóng lại giùm thôi.”

“Đâu thể nào! Rõ ràng tôi đã khóa...” Người đàn ông tắt điện thoại, bước nhanh về phía đây, lại ngừng trước cửa nhà 901, rụt rè hỏi, “Các cậu định thuê căn bên kia à?”

Nguyễn Viên đáp, “Không đâu, ánh sáng bên này yếu quá.”

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, ông ta lấy chìa khóa mở cửa, “Ngại quá, khi này thang máy hỏng, nên tôi phải đợi đến khi sửa xong. Để các cậu đợi lâu rồi.” Ông ta đẩy cửa vào trong, xoay đầu hỏi, “Vào đi, các cậu đến lúc nào vậy?”

Nguyễn Viên liếc mắt nhìn đồng hồ, “Chúng tôi đến lúc 10 giờ.”

“Tôi cũng vậy mà, sao lúc chờ ở dưới không thấy các cậu nhỉ?” Ông ta hỏi xong, đột nhiên quay mạnh đầu, bởi vì gầy, đôi mắt đầy tơ máu như muốn lòi ra bên ngoài, “Các cậu đi cầu thang?!”

Nguyễn Viên không chịu nổi ông ta cứ rống như thế, lùi lại mấy bước trốn ra đằng sau Thường An Tại.

Thường An Tại nói, “Đúng thế, thì sao? Cầu thang có vấn đề gì?”

“Không có không có.” Người đàn ông vội vàng phủ nhận, lại cảm thấy giọng mình quá mức đáng nghi, lập tức bổ sung, “Thì tại đây là lầu chín, tôi sợ các cậu mệt thôi.”

Nguyễn Viên cứ thấy ông ta không ổn, cơ hồ muốn kéo Thường An Tại đi không thuê nữa, thế nhưng nghĩ lại, mấy chỗ gần đây đã chật kín. Tiểu khu chỉ có mỗi năm cao ốc, muốn thuê chỉ còn hai căn này thôi, nếu không mình phải ở ký túc xá... Nhưng nghe nói ký túc xá bốn người một phòng, làm sao cậu dẫn thêm một người vào được?

Nguyễn Viên suy nghĩ vẫn vơ nên đi chậm hơn mấy bước, căn nhà bên cạnh lại cạch một tiếng, cậu theo bản năng xoay đầu, liền thấy cánh cửa nhà 902 hơi hé.

Lần này khe hở lớn hơn nhiều, cô bé ở cầu thang lúc này đang đứng dựa lên cánh cửa, lẳng lặng nhìn cậu.

Hoàn chương 55.

Hoàn toàn văn.

(1) Dầu Vạn Kim: cái này được lấy từ sách Vây Thành của tác giả Tiễn Chung Thư. Trong sách có câu: “Ai có dầu Vạn Kim không? Thận Minh, người hay mang theo thuốc thể có mang dầu Vạn Kim không?”. Dầu Vạn Kim là dầu cao như dầu cao Ba Đình ấy

Có thể hiểu theo hai ý:

Ý đầu tiên: người hoặc vật vào bất cứ trường hợp nào cũng có tác dụng. ý là ‘không gì là không thể’, ‘cái gì cũng làm được’. Mang theo nghĩa tốt.

Ý thứ hai: trong vài trường hợp có tác dụng, có hiểu biết nhưng không nắm được rõ ràng, tác dụng không hoàn toàn. Ý là ‘có nghệ mà không tinh’, đại loại cái gì cũng biết mà chẳng biết cái gì. Mang theo nghĩa không tốt.

Nguồn: **Gói Mỳ Nào Đó.**

Thần: Vâng:v em nhỏ lại gặp quỷ nữa rồi. Nhưng đừng lo vì đã có Thường An Tại, cùng lắm ảnh chơi ác hù em tí thôi →__→

Hoàn rồi *tung bông*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-quy-quai>